

Констатује се да су из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић, Поповић, Славковић, Кораћ, Драгићевић и Филиповић, да су приступили заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић, браниоци адвокат Шалић Миломир за прво и шестооптуженог, адвокат Перковић Мирослав за оптуженог Поповић Бранка и јавља се за оптуженог Филиповић Синишу уз његову сагласност, уместо адвоката Сташевић Слободана, адвокатски приправник у канцеларији адвоката Перковић Мирослава, Травица Драган и адвокат Ђокић Драган за оптуженог Кораћ Ивана и за Славковић Драгана уз његову сагласност, уместо адвоката Ђорђевић Мирослава.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Споменка Стојкић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не треба Вам торба, изволите. Добар дан.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ваше презиме Стојкић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Стјепан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени, које године?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: 30.03.1961. године у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Дрвни техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запослена?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У А.Д: «Дринатрансу», Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са станом у?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општина Зворник?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству или у завади са неким од оптужених, Поповић Бранко, Грујић Бранко, Филиповић Синиша, Кораћ Иван?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгићевић Драгутин, Славковић Драган?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок пред судом дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Уколико сматрате да бисте одговором на нека питања, себе или чланове породице изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, нисте дужни на та питања да одговарате, значи уколико сматрате да бисте се изложили кривичном гоњењу, одговором на та питања. Ја ћу Вас сада позвати да прочитате тај текст заклетве испред Вас и да положите заклетву на тај начин. Изволите, то «заклињем се».

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок Споменка Стојкић, од оца Стјепана, рођена 30.03.1961. године у Тузли, по занимању дрвни техничар, запослена у А.Д: «Дринатранс» Зворник, са станом у Челопеку, СО Зворник.

Сведок упозорен на дужност казивања истине, последице давања лажног исказа, након што је положила заклетву пред судом, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли испред Вас један списак са неким псеудонимима, неким словима?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико та имена будете имали потребу да поменете, молићу Вас да уместо имена кажете то слово. Да ли има ту нешто «П», «Н»? Немојте, значи, евентуално ако то име треба да поменете у Вашем исказу, молићу Вас да уместо имена кажете то слово. Пред овим судом у току је кривични поступак против оптужених Грујић Бранка, Поповић Бранка, Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Синише и Драгићевић Драгутина, ставља им се на терет да су учинили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у периоду од почетка маја до половине јула 1992. године на територији општине Зворник. Између осталог и злочини у Дому културе у Челопеку, па ћу Вас ја сада позвати да нам испричате, да ли знате нешто о томе? Изволите.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Челопеку? Знам да су само доведени неки људи ту у Дом културе Челопек. Шта је рађено са њих, не знам. Знам да су затворени и да су тако тражили цигарете, пошто сам ја тада радила у А.Д., не у А.Д: него радила у «Универзалу», да је ту било доста мојих радника, којима сам била пословођа и да су знали да ми је ту близу кућа, може ли се добити која цигара, тако, поручивали. Е, шта је се дешавало унутра, не знам, нисам никада ни отишла пред тај Дом доле, али да сам послала паклице, две-три цигарета, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је било у пролеће 1992.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте радили у «Универзалу»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, знали сте те људе који су ту затворени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како неће познавати људе којима сте били пословођа десет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не знам, зато смо Вас и звали да Вас питамо.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како нећу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте сазнали, дајте нам мало ближе нешто реците о томе, што имате сазнања? Ми имамо нека сазнања од неких других сведока?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате како, једноставно, ја сам исто друге националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте Ви националности?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам хрватске националности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Радила сам ту од почетка и када је то већ кренуло, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта мислите када је кренуло?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Када је кренуо тај страначки систем некакав, већ од септембра 1991. године почеле су те неке размирице, оно, шушкања, до 1992. године, априла месеца, када су већ почели појединци да не долазе на посао, не знам из ког разлога, тако се испоставило да су нешто, као начули о томе рату о томе којечему, онда су неки су пребегли у Србију код пријатеља, радних колега, неки отишли даље, где, једноставно, навече су ту дошли у Челопек, покупљени људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ када се заратило?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, то је већ био април месец, не знам тачно сада месец, ја сада не памтим и то и не бих желела ни да се враћам на то чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да се вратите, обзиром да сте сведок.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не могу се ја вратити тачно датумима, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ни рекла, саслушајте да Вам кажем, полако. Само мало да нам будете јаснији, када Ви видите те људе, који су то људи, када сазнајете који су то људи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја нисам њих видела, ја сам Вама рекла да их нисам видела, ја сам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам шта сте видели, шта сте чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Од мог покојног супруга да су дошли ту људи са Дивича, између тих неки моји радници, јер сада могу именом и презименом, мислим да нису више ни живи, да су питали за мене и да ли могу да пошаљем, шта ја знам, пакло цигарета или пар цигарета. Нормално, како да не могу да пошаљем, ја сам послала три паклице цигарета доле њима и шта ја знам колико су ту дана они били, јер брзо сам и ја моју децу склонила у Србију, нормално и онда нисам се ни бакћала са тиме. Ишла сам на посао и оно викенд поподне, дај отиђи деци, однеси храну, однеси гардеробу, док нису покупили и мене у јуну месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ти људи ту боравили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не бих Вам знала тачно рећи, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Колико дана, негде су их одвезли даље, ја не знам где, али нису ту, ја мислим, пуно били, не бих знала тачно, овај и из страха по своју породицу, страха за себе, овај нисам ни остваривала некакав тај контакт, нити

се распитивала, једноставно ишла сам пешке на посао, као што и данас чиним, и враћам се, ту је мени близу кућа, тако да бих избегла тај Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Дом је удаљен колико од Ваше куће?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Од моје куће, па неких можда сто метара, само шт је кривина, па он је на другу страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде сведочења да су ти људи ту били отприлике месец дана. Да ли се Вама чини да је то тако било?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја мислим да нису били месец дана. Право да Вам кажем, мислим да је било мање, овај, али не, зато сам рекла, не бих тачно знала у дан, ја нисам то хронолошки ни писала, нисам хронолог да бих се бавила тиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је Ваш супруг умро?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, мој супруг је умро прошле године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где гледају Ваши прозори од Ваше куће?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: На улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На главни онај пут за Бијељину?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, главни пут баш, јер је дневни боравак окренут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је кућа на истој страни?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, са супротне стране,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дома?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није прекопута, јесте прекопута што се тиче стране, али није прекопута Дома, схватите, ако је доле у скретању некаквих сто метара, значи није прекопута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите од куће зграду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нема шансе да се види, то је кривина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Могао би се видети кров, можда са балкона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали, ко је те људе ту затворио те са Дивича, Ваше колеге?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате шта, госпођо, овај, ја се никада нисам бавила ја, сада ћемо доћи на то, ко је, шта је, код нас није тада постојали име и презиме, постојали су надимци некаквих људи, Нишки, Жућо, оваки, онаки, нема имена и презимена, све паравојни органи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком контексту помињете Нишки, Жућо, ја сам Вас питала, да ли сте сазнали ко је те људе ту довео, а Ви кажете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не знам, само како ћу да знам, спровели су га ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то рекао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам ја питала, па ја сам питала мог мужа, откуд Рамо Алихоџић ту, откуд знаш, откуд у Челопеку, откуд си ти чуо, па каже, био код рођака доле, каже и они тамо, па ко их доведе, човече Божји, ко. Па, каже, откуд знам, Нишки, Жућо, не смеш ни да питаш, каже, ћути Спомо. Па, као хоћеш ти, хоћу, како ћу послати цигаре те, каже, ја ћу однети, ако хтедну да пусте да им

дам. Он је однео, пустили су га, да ли су узели неке људе из села ваљда за стражаре, немам појма, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте Ви прилазили те цигаре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја нисам прилазила ниједанпута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруг је однео?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Супруг је једном отишао, однео и други пут је покушао и вратио се, вратио се, шта ће, није смео, шта ја знам, неке непознате особе су биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то време док сте ишли на посао, да ли сте и тада радили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам, радила сам ја до јуна месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте пролазили поред тог Дома?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нема ни потребе да пролазим, јер ја идем у супротном смеру, ја идем ка Зворнику а не ка Бијељини када идем на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је после од Ваше куће, даље према Бијељини?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте ближе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте сазнали нешто шта се ту дешавало за тај период?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, сада, шта ћу сазнати, оно што се каже, која је то информација, чула-казала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, управо то, пошто кажете нисте били, да видимо шта сте чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нисам била, ја сам чула да су, шта ја знам, да ли су тражили нешто од тих информација од тих људи, касније су их одвезли негде, шта ја знам где, мислим тачно нешто ја не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта сте чули шта се дешавало за то време?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Госпођо, да ли се може веровати речима чула – казала, ја то не могу да износим на овом суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо ми ценити да ли верујемо, а Ви сте ту да нам кажете оно шта знате.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Чула-казала, јер ја оно само могу да кажем, оно што сам видела. Ја не могу на основу тврдњи мојих комшија или некога да говорим, нити бих желела пред овим судом да причам некакве сеоске приче. Прво, не знам ни која ме је страна позвала, ни по ком основу, ја сам се одазвала као грађанин овом суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд Вас је позвао, овде нема стране, суд овде изводи доказе.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Добро, имају окривљени и она страна и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако што суд добије сазнање да неко лице има нека сазнања, онда суд је овлашћен да зове сведока, значи никаква страна Вас није звала, него суд је одредио Ваше саслушање, зато што Вас помињу неки сведоци, па Вас ја сада опет позивам да Ви нама испричате шта знате, а онда ћу Вам ја предочити неке исказе, на основу којих смо ми Вас звали. Ево, још сте нешто почели да причате везано за Ваш престанак посла. Изволите, наставите све што знате о овоме.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам 1992. године у јуну месецу била позвана од штаба територијалне одбране од некаквог команданта Марка, сада Вам опет

говорим, то су све псеудоними, то нису били људи са именом и презименом, као пословођа, мало проширене те радне јединице где сам радила, они су мене позвали и ја сам сматрала да одем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је позвао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Позвала ме је наводно војска, отишла сам у «Стандард» тада наш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био писмени позив или усмени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, какви писмени позив, госпођо, тада су долазили по Вас, купили Вас или Вам је једноставно телефонским позивом поручено и Ви морате да се јавите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, какав је тај био конкретно позив, то Вас питам?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Тај конкретно позив је био телефоном мојој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То реците.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Моја свекрва се јавила, ја сам била код заове на тој молитви и рекла, снајка, траже те, хитно на посао. Ја сам нормално оставила, тамо су ми деца била, вратила се, дошла, шта су тражили, кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви сте били на послу када се свекрва јавила?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, ја сам била у Србији у Трбушници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србији?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, тада, када се она јавила. Онда ја сам дошла ту, у понедељак сам отишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где одлазите?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Одлазим у «Стандард».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Стандард»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Зграда «Стандарда», тражим, код кога да се јавим, ко ме је то тражио и тамо сам наишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, само да се вратимо, шта каже свекрва?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Тражили су да се јавим, није знала ни који основ, ништа, само да се хитно јавим ту. Ја сам сматрала да то недељом, суботом не ради, нормално за мене је радни дан понедељак. Отишла сам у понедељак код господина Студен Бранка. Он је био нешто тамо у полицији, не знам који чин, није ни битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте Ви тражили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, тражила сам особу која је тражила мене, која није хтела да се представи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте знали кога траже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Доле су ми они портири, ко је био доле, рекли идите горе код Студен Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, малопре сте поменули неки Марко.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сачекајте, госпођо, доћи ћу до тога, идем редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Доћи ћемо до тога. Ја сам дошла ту и он је човек лепо узео тамо вазда неких спискова и каже, госпођо ми Вас нисмо тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Бранко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, отиђите горе у штаб територијалне одбране. Ја сам дошла у штаб територијалне одбране и познала ту мог покојног колегу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је у Зворнику било, познам мог колегу и као, Спомо, шта је то, рекох, не знам, Момо, побогу, нешто ме траже. Ишла сам доле, немам појма шта хоће, кажу, хајде седи, да попијемо кафу, нема команданта Марка. Рекох, човече, шта да седим, рекох, знаш каква је сада фрка, не можеш изаћи са посла, одох рекох у пошту да уплатим телефон, било оно да се мора платити омнитетима некаквим и ја се вратим и долази тај некакав груб човек и ја њему лепо кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав човек?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Груб човек, тако, црн, крупан, каже то је ова госпођа Стојкић, из чистог мира човек мене ошамари. Ја сада оно, шта је сада у питању, каже, улази овамо и ја сам ушла и почео је да ме вређа, почео је да ме вређа. Па, рекох, господине, хоћете Ви мени да објасните разлог, зашто сте Ви мене узнемиравали, кући позивали, да бих ја дошла овде да добијем тај шамар, није више, него тада је био један, да би мене вређали, нацију, име, родитеља, не можете бирати, али можете бирати какав ћете бити човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, како Вас вређа, нисам схватила?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, вређао ме је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Усташко једна, шта ти тражиш овде, погледај шта су мени усташе урадиле, као он нема зуба, ја сам се иронично насмејала и рекла, господине, немам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, није имао зубе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, нема, није имао пар зуба, као да су то њему усташе радиле. То мене не интересује ко му је радио, нисам ја, зашто кривити мене, не можете на основу неке нације сада кривити све људе, на основу појединца. И онда је он мени дао неки папир овако дволистицу, каже, пиши. Шта да Вам пишем, господине, пиши, каже, немој да се, грубо се изразио, не бих волела да се овде изражавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците слободно.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Рекох, господине, морате ми рећи шта Вас интересује, да бих ја Вама могла да пишем, да бих Вам могла да кажем, нема потребе, ја ћу Вама рећи, то ставите на пипир, рекох ја не могу, не знам ја шта Вас сада занима. Он је мене тада поново ошамарио и опсовао ме и послао ме тамо, своје материје и каже, пиши. Ја сам стала, шта да сада пишем, онда сам узела оно, ја сам та и та, рођена тада и тада, од оца тога и тога, завршила школу, оно своју биографију и рекох, шта га више може занимати. Он је узео само онако летимично погледао, поцепао то и поново ме ударио, ти се мислиш као са мном зајевавати. Рекох, извините, господине, какав је то начин, као ти ћеш мене у хапсану и готово. Онда је назвао, дошла су двојица милиционера ту. Тамо су били паркирани испред Робне куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се све дешава у згради?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У згради штаба територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки спрат или приземље?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није, приземље је то доле, приземље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту у тој соби где Ви седите са њим, да ли Ви седите или стојите?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја стојим, какви сести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, нисте нам рекли.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Какви, он је ушао, он је само сео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту и тај покојни Ваш колега?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није, он је био пре, он је био оно, што би рекли, оно као секретар, напред она канцеларија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај покојни?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Момчило Ивановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је ту радио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ту је, није он радио ту, он је радио у «Шипад Бирачу» на разгласу, али је дошао касније ту да ради, уствари радио је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је Вас ту увео, показао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, није он мене увео, него он је рекао господину када је наилазио, када је дошао, није био ту када сам ја дошла, није и он је њему рекао, команданте, то је госпођа Стојкић, као оно када се знамо с посла и овај одједанпут човек, као да је, то је звер, човече божји, ја се онако не би према никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се представио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, он је рекао да је командант Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Као да је из неких, што ја кажем, филмова оних цртаних романа, свако има своје име и презиме, мене твој чин не интересује, човече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презиме није рекао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, није рекао, какви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био униформисан?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, маскирна она зелена униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неку капу или нешто?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наочаре, браду, бркове?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Наочаре је имао, касније је стављао наочаре, као оно, па то тај, добро се сећам оног његовог, па дође, па мени оно поцепа, па ме звекне, па онда седне па пиши поново, до касних поподневних сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, шта значи то одмахивање, немојте ништа коментарисати. Кажите ми, колико траје тај Ваш боравак у тој соби?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Трајао је до четири сата поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од колико?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Од можда неких девет ујутру сати, девет и десет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за сво време?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: За то сво време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сте Ви сами?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сама сам ја са њиме, уопште ништа, онда када је позвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак. Да ли улази неко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нико није могао да узнемирава њега, нико, госпођо није ушао. Он је позвао и они су дошли, двојица милиционера и одвели су мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како их је позвао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Телефоном позвао горе СУП, милицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СУП?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, дошли су двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их познавали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја једног нисам познавала, нисам познавала ниједног, али један је препознао мене и рекао је, побогу, каже, ово је Савина жена, познао ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вашег супруга?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сава?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте и каже он мени, госпођо, да Вам не стављамо лисице, хоћете каже горе нам је возило код Робне куће. Ја онако, рекох, никаквих проблема нема, не видим разлога зашто, хвала вам, знаш, сматрам да је то страмота жена да иде улицом везана, нисам ја никакав, што каже, криминалац, да ме водиш. Ја сам рекла, човече, много вам хвала на обазривости, ја ћу доћи до возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам не ставе лисице?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да и они нису и дошла сам до њиховог возила и увели су ме на онај службени улаз горе и ту су ме оставили, то није ни затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, улаз од које зград?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је зграда била, ја мислим «Новог извора» управна зграда. Ту је близу Ватрогасно наше било некада, шта ја знам, ту су, близу је СУП, општина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ту има и неки суд?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Има, има суд, био је доле Суд за прекршаје, као барака приземна онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Вас та два полицајца су увели?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су мене увели на спрат те зграде. Ту сам ја, ја ту установу зовем затвор, јер где проведете госпођо 76 дана, лишени слободе, то за Вас не може бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте све време у истој згради?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја јесам сво време у истој згради, али нисам била у истој просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та зграда, рекосте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је зграда «Новог извора», као управна зграда што је била, па су они нас ту тако покупили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада сазнали имена те двојице милицајаца?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам смела ни да питам. Касније, не желим ни да се сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо сада тај Ваш период, кажете од 9 до 4, док њих двојица не долазе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сазнасте ли Ви шта он тражи, зашто сте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, то је мистерија коју ја никада нисам могла, на томе сам радила и питала сам и у мом досијеу горе, где сам ја провела толико времена, само стоји Стојкић Споменка, 16 и нешто, када сам као предата, као ствар коју би узели, као сада овај папир, предали и ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то датум?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је датум био, ја мислим 16. јуни или 13. јуни, госпођо не могу се сећати тачно. Знам да је био понедељак, а пуштена сам задња субота у августу месецу. Из чистог мира ми је дошло, исто тако речено, идеш сада кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко долази?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Долази онај што су били милиција ту у затвору. Мислим, они су људи радили свој посао. Што се тиче њих, они су били коректни сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко долазио у посету?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, јесте ми је долазио мој покојни супруг, долазила ми је свекрва, доводила децу, тако, нису ми то ускраћивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко испитивао за то време?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесте господин Марко је долазио у ноћним сатима, а није никада дошао као човек по дану, мислим да нас је водио доле, јер смо ишли чак и у тај суд, у неку просторију, доле нас саслушавао, па испитивао, па претио да ћемо ићи. Мени је лично претио да ћу ићи у Угљевик, у рудник да радим. Ја не знам шта је, али никада није рекао да каже, госпођо, реците ми то и то. Ја сам њему лепо рекла, ако Вас нешто интересује, можда у нашој фирми, ја нисам могла знати, ја сам била у техничкој припреми, касније сам унапређена у производњи овамо и могу знати за оне информације колико оно обичном раднику дошло то, шта ја знам шта је радио директор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајте нам онда испричајте о тим посетама ноћним, колико пута, ако се сећате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мене је три пута ноћу тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Тражио ме је после девет сати, није само мене, он је још неке затворенике тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком времену?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: После девет сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим од јуна до августа, у том периоду Вашем од 76 дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не, тражио ме је оно с почетка, па је тражио да и горе пишем те пријаве, те некакве папире слао, да ли су они то слали њему, да ли нису, ја не знам, када су ми донели папир, ја сам писала што ми је падало напамет и тако носили су. Мислим, никада нису рекли ни да ли је он то примио, ни шта је, ни ово, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко дође и тражи папир?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, дође милиција и каже, милиционер тај један, није битно који је сада, он каже, јао Споменка, они траже изјаву од Вас, ево Вам папир и оловка и напишите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знају ни они људи, верујте да су они ту били обични стражари, обични стражари и слушали су шта се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не кажу Вам о чему да пишете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ништа, каже, па шта да пишем, некада сам покушала да питам овог управника затвора Среду Вуковића, Средо, побогу човече, шта он од мене тражи, хајде ти можеш сазнати, ту ти је као највећи чин си ти ту. Каже он, верујеш ли ти, ако хоћеш да ми верујеш, да ја не знам ни зашто си овде, ни

до када ћеш бити овде, ни ради чега си овде. Ти си за мене Стојкић Споменка, тај и тај дошла, 16,05 и то ме тако баш 'погађало и онда када су требали да их воде доле, не знам, за размену ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па те затворенике, кога ће водити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле, из ког објекта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Из затвора тога, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Вашег тог објекта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, то је био заједнички објекат, овај један и овај доле тамо где је тамо био тај Суд за прекршаје и сада оно, имала сам ја ту слободу, не могу да кажем, оно изађеш до степеништа, не смеш доле по граду, да узмеш храну, донесу, јер нисмо имали ту средства за личну хигијену, него у суседној кући нам дозволили, пошто је било још пар жена, да идемо тамо да се окупамо и тако тамо они вичу, твоји радници, незгодно ти је, зову те. Онда погледаш горе кроз оне прозоре, решетке, видиш доле и сада чује се оно требају да их воде у Батковић доле. Пре тога, два, три дана, дошао је тај господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте полако, само мало да.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам тачно датум, жао ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога видите кроз решетке?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, видим доле своје радне колеге са Дивича ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти са Дивича?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, Дивич, Видакова Њива, покупљено их је, одакле све знам, има их колико хоћете тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој су они згради?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су у згради овога Суда за прекршаје, доле тог приземља и онако траже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте почели њих ту да виђате, када су они ту дошли? Да ли су то они исти који су тамо или били?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, не, нису, нису исти. Они су, ја мислим да је ту само једна група њих, онако како сам била и у контакту са једним и данас, дан, некада када га видим у Зворнику, граду, он је у Живиницама, па горе дође, као да су једни враћени горе, једни доле, не знам, из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Дома културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, као да су једни горе, по тој његовој, то је Шабана Косјерца прича, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе, где мислите горе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Зворник, у Зворник, јер горе уз Дрину, у Зворник да су враћени, а он је горе био, мислим, ја сам га питала за Раму, он каже, нема од Раме ништа. Шта је са његовим сином, као нема ни од њега ништа, не чујем да је жив. Касније су сазнали да и нису живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рамо, које презиме?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Алихоџић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био са њим у Дому тај са ким причате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја не знам, не знам да ли су били у Дому, само знам да јесте Рамо био у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то причао да они иду сада у размену?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, то су рекли нама милиција, да се иде доле за размену и пре два или три дана, је дошао тај господин Марко и овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас у?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ту собу где сте Ви?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Дошао је он ту, пред свима је рекао, а, госпођо тврдоглави сте, сада ћете Ви мени у рудник, прва на списку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У рудник?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Као доле у размену, у руднику. Да ли је он мене заплашивао, ја кажем, ја се уопште не плашим, господине, ја сам оуглала на све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец сада?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је већ јули месец, ја мислим да је јули, јули, јесте, јесте јули и нису ме, нису ме узели доле, али су ме и сакрили ови, милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не идете у Батковић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, они ако се на нешто окоме, ма него шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У размену?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Него шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После два, три дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, дошли су аутобуси, они су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тих људи, отприлике, да ли сте видели, колико је то људи напустило, одвежено?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Преко стотину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко сто, сви из суда?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Који су покупљени из оних соба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из тих соба?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, из соба, доле из соба, нису овамо, па они су, знате како, то они ноћу дођу, као, горе на Дивичу у Видиковцу су били као специјалци, специјална милиција из Сарајева и само дођу онде и кажу тај и тај, треба на саслушање. Људи оду и нема их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту из затвора?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да и не врате се, као пребачени су преко Дрине. Нама се каже, оно обично питате, јер мени је ту било свеједно да ли је био Србин, Српкиња, Хрватица, Муслиманка, сви смо у једном ћошку били, сви смо се онако дружили, причали свако, иста је то прича. Чим си затворен, иста је то прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са ким сте Ви боравили, кажете једно време, па сте пребачени у другу собу. Колико сте били у једној па сте после?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Били смо горе на спрату све жене, све жене су биле, било нас је море, пуно жена, било је и неке дечице, па су неке они пустили, неке су разменили, да су нас касније спустили доле, па су опет тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били у тој једној просторији?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Били смо, једно можда пет, шест дана у тој великој соби, јер су нас се брзо решили доста, доста их је отишло не знам где и по којим основама. Најдуже смо остали ја и ова мала Аида, не знам како се презива. Она је остала, ја сам отишла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи, Ви сте после пет, шест дана пребачени у другу собу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У другу собу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са ким сте били у тој другој соби?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сво време сам била са том девојком Аидом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је та девојка?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Она је покупљена некада из Засеока, тамо, не знам како се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега, шта она каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ништа, она се вратила својој кући као дете, она није била пунолетна и када су ти ишли тамо, војска, видели су то дете и узели, довели. Нико њу није ни тукао, ни малтретирао, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су је ту држали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, шта ће са ње, где да је пусте тамо, да погине дете. Они су учинили хумано дело, довели је и нико је није малтретирао, ништа. Питали су је где су њени, у Тузли су, она каже што је долазила ту са оцем, баш ми је причало дете, долазила је са оцем ту, негде доле у подруму, у камену су сакрили паре и отац да пусти стоку, ето то, каже, тата је то као узео и отишао тамо, а она остала. Е сада, да ли је то истина, она је дуго дете била ту, нико јој ружну реч није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте заједно вас две пуштене?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисмо заједно пуштене, нисмо заједно, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пре ње?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам, јесам пре ње пуштена. Ја сам пуштена у суботу, исто тако из чистог мира, овај, дошли ми и кажу, сада идеш кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Рекао ми је Сретен Лазаревић, он је био заменик управника, каже, хајде сада ти Спомо идеш кући. Ја не могу да верујем, кажем, шта су рекли, каже, идеш кући, још онај зове пуницу, ожењен из Челопека, то, рекох, да ли се ти са мном шалиш, каже, не шалим се, идеш кући, али каже морамо тамо до ТО да скренемо. Ја кажем само, немој молим те Марку, немој да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете Сретену?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, каже он мени, нема њега, као нека афера шећера, шта ли је, ово, оно, склоњен је он. Рекох, Богу хвала, да Бог да га моје очи не виделе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ та последња субота у августу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, да, као склоњен је, рекох само да ја њега не видим. Дошла сам тамо и исто оно ме разочарење од оног Драгана Риђошића нашега, али шта ћеш. Узео ми је личну карту и сада он мени као да сам ја побила хиљаду Срба као, пази ти шта радиш, немој да те видим у Зворнику месец дана, наредних месец дана. Ју, рекох, Боже сачувај, само да ми деца буду жива и здрава, зашто ми је узео личну карту, да пређем, рекох, не морам се никада вратити у тај Зворник, одох негде, шта ћу ако сам непожељна, нисам више имала непријатности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да се вратимо на тих првих пет, шест дана у тој првој просторији где кажете пуно жена?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Пуно је жена ту било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су те друге жене ту, да ли сте сазнали, да ли сте разговарале међу собом?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате како, једна ми је рекла као, да је ту због тога што је била удата за Муслимана, друга каже, оно, да су што су примили те Муслимане ту, да се сакрију као код њих дан, два, неки су причали као да су због

ствари, али никоме није знао тачно, никоме није речено е ти си ту, што си, на пример, пребацио њему ствари, томе и томе, него, једноставно, нешто си задржан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили некада неко решење, писмено о притвору?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Никада ми нису хтели издати, ја сам то тражила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потврду неку?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, не, ишла сам у Међународну заједницу UNHCR, тражила сам да се вратим на свој посао, јер они су мени морали дати раскид радног односа, то је моја фирма, мислим, била је фер и коректна, мени је писала тамо и могуће и немогуће, дане и одмор, све, али не можеш покрити 76 дана, знате законско оно правило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте то ишли у Међународну, кажете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У, ишла сам то код нас у Зворнику, па они тебе саслушају, па она госпођа Милена Савић горе, па ово, па оно, па овако, па онако, да сам то одустала, па сам чула да је као покренута некаква та акција тамо, чистка, па су неки ишли на суђење у Тузлу од тих полицајаца који су били нама у затвору, госпођо, као стражари, као чувари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Новом извору»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, да, горе, ја кажем затвор, то је за мене затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да, да?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да су њих нешто тамо неки теретили, ја кажем, Богу хвала да дођу, да ће доћи мој тај случај на суд, јер сам и ја била затворена, не само Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме сте се обраћали да добијете потврду да сте били затворени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ишла сам ја госпођо свуда, верујте где год дођем, мој покојни супруг он је ишао, тражио и од председника општине и од, тада је био председник, ја мислим суда Васо Ерић и данас, дан је жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, ишао је да пита, што је његова жена затворена, никада му нису одговорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих 76 дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Никада, нико њему није, не секирај се ти, знаш, све ће бити у реду, какво у реду, човече, овај, задовољиш се мрвицама, пусти, мислим, то су пустили ови људи и та милиција, што су они пуштали, да се уђе, да се оствари контакт између, овај, породице и затвореника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога је ишао Ваш супруг?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, ишао је код свију горе, ишао је, ишао је код председника општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник општине?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Откуд га ја знам ко је био, неко ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име, име?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам ја име. Мој муж је ишао свима кога је познавао, зато што је он са зворничке општине, како је рођен, ту је живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник општине за време рата?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам ја, госпођо ни ко је сада, нити је интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте ступили у затвор?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни знали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Верујте да не знам, не знам ни сада ко је председник општине, нити ме интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих пет, шест дана првих, док сте били у тој соби са више жена, да ли Вам је долазио тај Марко увече после 9?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, није тада, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, кажете, три пута је долазио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је долазио после тога, једанпут, он је на том другом спрату где смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се преселили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Никада није дошао по дану, да пита ни мене ни било кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало да нам опишете та три сусрета, када дође, колико остане и шта тражи, шта пита?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, могу да Вам опишем, па он дође, госпођо, ето тако гледа у вас, гледа, игнорише вас и онда, шта чекате, да проговори, да не проговори, мене је било страх да ме не би ударио, јер ја сам четири, пет шамара од њега добила без везе, без речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно први пут?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, и онда сам нормално ћутала и онда он мени, једном се обратио, па ја нисам могла да верујем, каже госпођо Стојкић, јесте се уразумили. Извините господине, сматрам се разумном особом и да сте Ви хтели рећи мени на почетку шта сте Ви тражили од мене, ја бих Вама лепо то признала и рекла и завршила, ако знам. Каже он мени, и даље постоји тврдоглавост, али баш оно нормалним гласом, без икакве, кажем ја њему, сви смо ми помало тврдоглави ако се то Вама чини, али зашто бих ја била одвојена од моје породице, јер је то превелика цена за тврдоглавост, двоје мале деце је у мене. Каже он мени, Ваша деца ме не интересују, пошто видим да Вас не интересују. И сада оно проради моћ, извините Ви господине, не можете Ви одређивати да ли мене моја деца интересују или не интересују, али Ви сте мени ускратили да ја будем са њима и ништа он мене тада, први пут ме није увредио, назвао ни усташком дрољом ни овим, ни оним, никаквом речју, само је рекао, слободно је водите. То је први пут да ме стварно није увредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где да Вас воде?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, из те собе, тамо стоји милиционер пред вратима и онда он када се продере, води је, следећи, кога је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да они онда Вас приведу код њега?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То после 9?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он увек буде сам у просторији и то су, како да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не долази код Вас у просторију?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, не, он узме једну ту просторију где је милиција та спавала, соба је то обична са креветима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту Вас доведе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И столић, јесте и ту седнете, он има столицу, па и он седне, господин тамо и тако је било. Касније нас је звао доле у ту собу, ту су биле некакве спужве, прекривене, ваљда ти људи где су спавали, шта су радили, он

је човек ходао, није ме ни тада ударио, не могу да лажем, мислим стварно није, јесте вређао, јесте галамио, али, знате, није било малтретирања оног физичког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је још та два пута било?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сваки пут он мене нешто пита, ја не знам шта да му кажем. Ево Ви сада мене питате четири, пет пута то, ја не знам, стварно не знам и чула сам, овај, мислим да је он са подручја Југославије, Србије заправо сада, да је са територије. Волела бих тог човека да видим у лице, у лице, да му кажем, господине, а шта сте Ви стварно тражили од мене, хајде будите сада, било, прошло, човек, па ми на крају сада реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињао нешто Ваше место у коме живите?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, не, није, није, госпођо ништа није помињао, ништа, да те макар неко наведе на неку причу, ништа није. Шта је то, коме сам ја сметала, ја не знам. Можда је и он радио по неким, нечијим, шта ја знам, правилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је отприлике последњи пут сте га видели, када сте га видели, од та три пута, када је био последњи пут?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је био већ у августу ја њега нисам ни видела никако, ја мислим да је јул месец био, нисам га у августу никако видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и тада био у униформи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, сво време је он носио, па тада је, носио је ко год је хтео ту униформу, то уопште није било тешко носити је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, Сретен Лазаревић је био заменик овог Среде?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте њега ту виђали, да ли сте њега виђали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сретена?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, виђала свакодневно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свакодневно?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Свакодневно, то је њему био посао, ту је радио и он и овај «П» и овај «К», али ако, пошто под овим «К» има тамо више особа, само треба име оца, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај «П» сведок, да ли њега знате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, он је из Чelopeка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали нешто са њим, везано за те људе, да се вратимо на ове Дивичане?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам, шта сте причали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, знате како, овај господин, псеудоним «П» и ја смо радили три године заједно када смо се интегрисали са «Шипад Бирачом» и доста смо ми тих људи тако знали и он је сада био ту и оно причали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он ту био?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, чувар исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чувар?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нема ту нико није ништа ту друго радио, него био чувар, чувар, е само смо чули за овог господина каже да је управник затвора, а да је ово као заменик, ако ти шта треба, јави се мом заменику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је управник?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Средо, он је био управник као, једино активно то лице, шта ја знам. Али, причали смо, шта ћу, па причали нормално, радне колеге, зашто је ту, где ће их, шта се са њих, онда смо слушали као да ће у Лозницу, па ајде Боже драги, нека иду у Лозницу, па ће даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ови Дивичани?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да. Мало је мени то када каже Дивич, ово, оно, знате госпођо, када ти са неким радиш десет, дванаест година и ако ти још поготову неко ваља у животу, не може он бити Дивичан, Видјаковац, не може бити Муслиман, Србин, ово, оно, он је за Вас пријатељ, а он је за Вас пријатељ или радни колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, баш зато ме чуди то када кажете да за сво то време њиховог боравка до те средине јуна, Ви не одосте ниједном да видите шта, како?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја доле том Дому не бих пришла никада, да је био и мој брат, кога волим највише на свету, јер неке приче које сам ја чула, нећу да износим на суду, јер не желим, не желим. Желела сам само да се он сруши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, зашто када кажете да Ви не знате шта се дешава?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја нисам знала, али ја сам те ствари чула, слушала приче те сеоске приче и одмах згражавала се и нисам хтела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте ухапшени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, пре него што сам ухапшена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам шта сте чули, ја сам Вас упозорила да сте дужни?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам лепо рекла да ја то не бих волела да износим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али Ви не смете ништа да прећутите пред судом.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам слушала како доле упадају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како убијају те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како их муче, како се уђе, као та крв, неки су улазили, улазила су деца нека да гледају и кажете Ви да ја одем доле, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам, да ли сте ишли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, и мене би, човече божји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, плашили сте се?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како да се на плашим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за то време док нисте ухапшени Ви неке о томе причали што чујете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нисам причала о томе ништа, ја јесам само са мојом мајком сам имала контакт, моја мајка је у Љубачама код Тузле и брат је тада био, није побегао у Немачку био и они су мени рекли, ако осетим нешто да не идем тамо њима него да шаљем децу у Србију, пошто мој муж има сестру ту у Руми као не иди, јер кренуће одавде. Ми смо се надали да ће кренути од тамо, бежи са децом на сигурно. Ја сам рекла, што ћу, човече, мени је близу Дрина, дај да децу склоним. И нисам уопште мислим то. Знала сам да се прислушкују и ти апарати и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете, Ви сте то чули. Да ли су и други људи из Чelopeка то чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како нису чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко да то није знао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, чисто сумњам, госпођо да је мали број да не зна, сви ми то знамо, сви ми то знамо, то је једна срамота са којом човек живи и нажалост ће да умре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да ли је тај сведок «П» био чувар и ту у Дому?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, довели су их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Дошли су када су их доводили, у спроводници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за то време пре хапшења причали са њим?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесмо, јесте, јесте, дошао је у моју кућу и тражио катанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дошао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За катанац?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, за катанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, знате шта је катанац, да би се затворили, да би се затворили, да би били под.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, да ли је то тада када су они дошли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте нам испричајте о томе.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је дошао, питајући, питајући опет мог супруга, није мене ни питао, каже, овај, знам да Спома сигурно има катанац, јер смо радили и оно, нема ко нешто није донео с посла кући, то одмах да кажем. Каже, треба нам један, овај, да би нам било сигурније, јер као боје се они. Кога се боји, чујем ја на тераси разговор, мој муж и онда изађем и ја знатижеља женска, право да се каже. Шта је, нећу рећи име, каже, па, тако каже довукли смо ове Дивичанце, има их доле, питају за тебе, пословођа, каже, имаш ли ти један катанац да нам даш. Па, имам, рекох, што ће ти катанац. Каже, биће нам сигурније када их закључамо. Па, од кога, Бог те, ако сте већ довели људе и ако је та прича, да је то само сабирни центар, да ће одатле отићи мирним путем, како су покупљени, даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чија је то прича да је то сабирни центар и да иду даље?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, тако смо ми чули на послу, причало се да ће ићи у сабирни центар, да се купе мирним путем, из, значи, етнички чистих села ко хоће ти људи, да се покупе, па ће аутобусима даље за Србију, то је та прича била и на коју су и тако је и доста одрађено људи, право да кажем, пуно њих је отишло из тог лозничког центра и шта ја знам тамо из Србије, где све нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је та прича била пре него што су ови Дивичани доведени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, била је прича и пре и после и увек су их водили, свугде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је било седиште Ваше фирме?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Моје седиште фирме? Моје седиште фирме је било у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту слушали да они треба да иду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате како, у Каракају то нисам могла да чујем, зато што је моја фирма 80% била муслимански запослени, Муслимани су мислим били, 80%, мали број Срба, ја једино ја мислим да сам била Хрватица, ту је радило и онако смо доста, ето колега ми је било неких који су из Србије радили ту и радници који су из Србије радили ту, па се тако то оно ми, када дођеш ујутру, нема их на послу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су престали да раде?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, они су престајали, овако с почетка оно, по једно двоје, троје ко се снађе да побегне на време, заправо, сматрао је да треба да бежи. Ја, међутим, нисам сматрала, камо те пуне среће да јесам и ја, овај, али већ су касније оно, ја мислим после 06. априла, више ниједан није дошао на посао. Долазио нам је управник Муратовић Есад, па мало је он ту био, два, три дана и онда је и он побегао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су то они престали, својевољно или им је престао радни однос или како, да ли Ви то знате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, нико није својевољно напустио, нико, свако је то и он је на почетку, то је врло мали број који је отишао, касније су они, овај, неко је њих упозорио да се предају без оружја, да ће бити као безбедност, пребачени, ово, оно. Ја не знам ко је то радио, мислим, стварно не знам и тако је обећано и тим са Дивича људима који су дошли из Челопека, са Видакове Њиве, свима је њима госпођо нуђено као, само оно у кеси личне ствари, бићете ви пребачени у Србију, из Србије ћете се изјашњавати где хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам је то познато, то што сада кажете?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То знам, то сам ја чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, то сам ја чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, како сада објашњавате да ови долазе Дивичани у Дом? Да ли сте и то чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам мислила да је то тако док се не организује превоз, да се они покупе, превоз, па ће то, мора се то сада средити преко границе, безбедна зона, да се пређе сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су ту биле и жене и деца од тих Дивичана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јој, ја мислим да су ту били само мушкарци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где су им жене и деца?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Е не знам, питајте некога другог где су их смештали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо, питамо данас да нам Ви ту као сведок кажете, да ли Ви знате, да ли сте чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада само мушкарци?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и о томе неко сазнање имате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не верујем да је ту било жена и деце, јер жене и деца не верујем, верујте нисам видела, али по тим причама ја сам само чула мушкарце и ниједно женско име. Било је ту жена које сам ја знала. Ниједно женско име нисам, ја нисам чула, ја се морам да оградим за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тог дана, кажете, долазио је овај сведок «П» за катанац?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Поподне и тако као, овај, рекох имам, ево даћу ти, никаквих проблема и ја га питам, шта је, каже не знам ништа. Па, чекај, од чега их закључавате, неће нико побећи, чим су се добровољно тако, ма, као, пусти каже има неки Репић. Боже реко сачувај, шта је ово, ја знаш онако њему, само чујем за те надимке Репић, Жућа, Пиварски, овај, онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај дан када Вам тражи катанац?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, каже имају Шешељевци, имају Аркановци.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Станите људи, болан, то су наши људи, па ниси ти, рекох, јеси ти, ја њега зезам, па шта си ти, па каже ништа, ја сам ту, каже, мораш ћутати да би главу сачувао и оде човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чувар?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте и отишао мој тада муж покојни са њим доле и каже, они слободно људи причају. Ту се окупило доста мештана, баш окупило, давали хлеба, цигаре, пива, ракије, оно, јер је претежно ту домицилно становништво радило у «Новом извору», «Шпери», ти стари, очеви наши и ту се то знало, породице су се знале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Ваш муж када се вратио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ништа и он је мученик мислио да ће то бити све како треба, знате, да ће се то људи стварно вратити тамо, међутим, богоми, мој муж је пропатио од тог рата, можда зато што им је однео те цигаре, он је добио одмах батине на челопечком игралишту горе. Скинут је го протеран кроз село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, то је било април, крајем априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре овога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, пре њиховог затварања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто му се то десило?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, није само њему, десило, они су позвали њих горе по списку некаквом да дођу да се задужује оружје. Он ништа мученик није ни имао, отишао је горе. Када је дошао, онда су, то је било контра, скидај се, претучени, голи, протерани кроз село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то урадио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је урадио по наређењу неког Жуће и Нишког, Нишки и Жућа. Ја им не знам имена, паравојне формације које су биле и није само мој муж да је само он, па ни по јада, него ту је доста још људи који су тако на сраман начин, за мене је било, жигосаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они одбили да приме оружје или шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, нису, нису ни знали за оружје, госпођо, какво оружје, него то је неко горе дао некакав списак тих, ја мислим само двојица или тројица да се нису одазвала, овај, људи су нормално ишли. Шта ја знам, ако је већ рат, не мореш ти с коцом, што би реко, идеш да задужиш, па шта ћеш, да се сада мој муж чудило, увек је ишао на те вежбе, овај, када је требао, он је био возач, каже, шта ће мени, ваљда ћу ја добити тај свој род што сам био у војсци. Иди, рекох, човече, није ни то неко занимање, иди горе, види шта ћеш. Када, јесте, ђавола, када смо чули шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете зато што им је дао цигаре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, можда је и због тога, госпођо, никада се није, али чекајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је јуни, а ово је април?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, можете Ви позвати и ове који су још, ако би хтели да овај сведоче и ако би хтели да се одазову суду, сви који су добили батине. Ја сам то касније слагала неку коцкицу, зашто је мој муж добио батине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви кажете добио је батине у априлу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове цигаре су у јуну?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, не, цигаре су у априлу, госпођо, ја сам у јуну била затворена, ја сам у јуну била затворена, што значи нема контакта са Домом, схватате ли Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А коме сте давали цигаре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Давала својим радницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су затворени у Дому?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, у челопеком дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када је то било?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То ти је био април месец, у априлу месецу, нећу ја давати у јуну, када сам ја у јуну затворена, жено, лишена слободе, половица јуна, јула и крај августа. Ја у суботу се пустила, у понедељак 01. септембар, деца иду у школу. Не можемо неке ствари, значи од половице јуна, нема мене у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сте затворени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, од половице јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су људи дошли у Дом?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Људи су Вам дошли у Челопеку у априлу месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте први који то кажете, ми имамо овде доказе и многе сведоке да су дошли 28. маја и да су били до Видовдана, да су тада затворени. Да ли сте Ви сигурни да је април?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, у јуну су долазили, јој, долазили су, какви, долази су у априлу, госпођо, у априлу су долазили, ја Вама кажем, и у априлу су долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у априлу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су долазили у јуну?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У јуну ја Вама не могу рећи, ја Вам лепо кажем, ја сам била затворена особа, да ли од 13 или од 16. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И ја не знам и од тада су они били горе у томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми имамо сведочење да су они тамо већ били?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Из тог затвора су отишли за Батковић, горе су били, у оној згради, приземној згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они кажу да су тамо смештени крајем јуна и да су били тамо до половине јула?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Е то је то што ја Вама говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да су у јуну били у Дому?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Могуће да су били и у јуну појединци који су преживели, што да не, ја не знам, ја нисам била, ја не могу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то за катанац, када је дошао тај «П» за катанац?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је дошао то вече када су их довели доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, који месец?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам, април месец био, госпођо морам се сећати тога, јер је 06. мај Ђурђевдан, моја слава и ја ако не знам датум, знам шта ми је било пре славе и знам шта ми је било после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било после славе или пре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, пре славе је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре славе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Пре славе је било. Касније смо се бакћали где ћемо купити рибу, идеш у Лозницу да се купи риба, шта Вам је. Ја за Васкрс ишла исто тамо била у Србији, нисам могла за Васкрс мој муж је претучен, пустите крају то, што неко прича неке датуме. Ја Вама говорим оно што знам, мене то не интересује да ли је ко крив или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после тог тренутка када овај «П» долази по катанац и Ваш муж одлази са њим, да ли разговарате још са њим, док је чувар ту тих људи који су у Дому?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, само сам ја њега питала ту, ја сам питала мог мужа, да ли је он кога препознао, каже, јој можеш да одеш, има их доле колико хоћеш, као мештана нас. Рекох неће отићи сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико дана од тог да кажемо од тог катанца када Ви дајете, почињете да чујете те приче да их убијају, да има крви, да деца гледају и тако даље? Колико то сада пролази дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, Богами не бих се знала сетити, али није било близу, није било близу, није било, тако да кажем, дан, два, три. Ја сам хтела да одем други дан када сам дошла с посла доле, баш да одем, да видим и нешто сам била спречена. Није ми нико бранио, мислим, била сам неким послом спречена, па сам питала свекрву да ли је она ишла доле, да случајно није пролазила. И она каже ишла сам код неке комшинке, каже, има доле народа, причају, каже, оно, тамо са оним нашим, каже наша милиција, она више зато што су као били људи из Челопека, каже наша милиција. Каже, што, хоћеш ти да идеш доле, рекох, отишла би, она мени каже, па немој снајка и нисам никада. Имала сам жељу та два, три дана да одем, али шта ћу да ја идем доле. Е једном сам ишла доле у Поље, пошто се иде крај тог Дома пречицом, то сви знају, у поље и тачно то није могло да буде, госпођо, што они Вама кажу јун месец, нема шансе да буде јун месец, нема шансе, у јуну се ништа не сеје, у јуну се копа. Ја сам особа са села, у јуну се копа, а не сеје се ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо сведочења тих жртава који имају спискови када је ко.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, добро, ја не знам, можда су они и долазили ту, ја сам горе провела време. За то проведено време горе, ја могу само да кажем кога сам горе видела, кога бих могла препознати, какав је био третман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на те приче, значи, кажете, није баш тих првих дана, почињу те приче?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви некеме сада то даље са неким препричавате у селу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, причала сам то са колегиницом на послу, знате, прича она мени, зато што сам ја ближе доле, каже, да ли си ти шта чула, рекох, па нисам ја чула, нити јаук ни ово, ни оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се то чуло?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, не, није, она је мене питала баш за тог малог Ахмета Алихоџића, од Раме сина, дете је радило код нас у уреду на неким тим папирима, извлачио је на фотокопир апарату све те обрасце што нам је требало. Било нам је драго дете, каже, ја сам чула, како она мени каже, ја сам чула каже да је убијен Рамин син. Ма, дај, оно човече, шта, рекох ја нисам чула, али само чујем да их туку, тако се чује да их туку, а нисам чула да је убијен. Каже, ја сам, касније смо ми свашта чули, сада касније се појављује. Зато кажем, не бих волела да причам то чула-казала, јер много смо ми чули да су неки ту као наводно убијени, да би их касније, ја одем у Тузлу, срела у Тузли у граду и у Живиницама, знате и онда, никада се не бих поводила том причом чула-казала, никада не би, него оно, госпођо судија, некада и својим очима човек не може да верује. Право да Вам кажем, ја сам стајала, буљила у тог Марка, што, сада када би неко Вама пришао из чиста мира, Ви сте та и та и опали Вам шамар. То Вам треба да се нађете у чуду да би то поверовали, да се тако нешто може десити, а како да верујем ја сада неким комшијским причама тралала, свако то воли да мало препричава и увеличава. Толико од мене, не знам ја не знам. шта би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сведоку том «П» се нешто жалили док су ти људи ту, зашто се то дешава, обзиром, кажете, чујете шта се догађа, да ли сте му некада рекли, зашто се не буну, зашто их боље не чувају, зашто се не жале, негде у град или тако?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, шта је вредело, можда сам му некада кроз причу то и рекла, сада, да човек се врати, можда, зато кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас сада подсетити, односно предочити Вам његов исказ.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Можда сам рекла тако, али не знам, није он био у могућности ништа ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не причамо сада о њему, него причамо о томе, да ли сте Ви њему некада нешто рекли за та Ваша сазнања? Кажете, ти људи у селу то знају и све?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесам га питала, да ли је то истина, да ли си упознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам мало испричајте.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесам питала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте га питали, да ли се сећате, отприлике?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, оно нормално, као и свака знатижељна особа, шта ћу питати, да ли је истина за тог и тог, да ли је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је неко убијен или шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, шта ће рећи, не знам ни сама шта је рекао, за неке је рекао да јесте, за неке је рекао да није и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви питали, ко то ради, шта се то ту догађа? То су ипак Ваше колеге?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесу, госпођо, али сви су, сада ја Вама кажем, нама је, мени је жао сада ће се прозвати ти наши људи, ја бих волела да знам, ко су стварно били ти људи из те Србије који су дошли тамо, као да нам помогну, па да ураде такве злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, неки од њих су оптужени код нас, знате, у Србији.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Зато Вам кажем, овде видим те наше од тамо људе, а ти су људи дошли тамо као да би помогли нама и облатили ту земљу која нам је стварно пуно помогла, само што су они одавде. Што, мени, ја не видим, ниједан, за мене, сваки живот бесмислено уништен је катастрофа, зашто, свако има своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се сетите, шта сте рекли сведоку «П», питала сам ја њега?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Имате Ви Ваше тамо исказе, ја сам њега тако питала за те, стварно, да ли је то истина, да ту крви има свугде, каже, само да уђеш, као у хорор филмовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли му кажете онда, дај нешто?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не раде то они, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, предузмите, па нисам ни рекла?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па шта ће предузети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас, да ли му кажете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам ја њему говорила, шта да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа му нисте рекли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Шта да му кажем, када сам ја толико свесна да не могу ту ништа, шта може, када видим, нису могли горе да одбране пар својих, да кажемо тако, суграђана. Цело село се скупило да би један господин рекао, толико су уплашени толико били да нису могли да кажу да не може двадесет људи да буде бичевано и пуштано кроз село голи, да једном том Жући и Нишком кажу, стани. Нико није имао храбрости. Па, ја бих га убила, човече, као што је и у тебе метак, и у мене је метак, имао је неко пушку, неће толико моје комшије да понижава баш. То је био страх тај некакав, ако он има, ону, шта га ја знам, како се зове, више, пушка, у мене је «емкуља», ја не смем, или само имам, имам само колац, убићу те, нећеш ме толико понизити. Моје дете гледа, ја голо трчим кроз село, најгоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што причате у априлу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, да. То је код нас за Челопек, ја знам да тај Жућо и тај Нишки, они су то, највише су се они спомињали, највише они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви питали тог сведока «П», као улазе ти људи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како улазе? Па, како хоће улазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је тај «П» имао пушку, да ли је имао нешто, неко оружје?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, сигурно је имао, имао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали, како ти људи уђу, када они ту чувају?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ништа, они њему надређени, ти си стражар, ти склони се и ја уђем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то рекао «П» или то Ви закључујете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, они су тако мени и рекли и тако ја и закључујем, баш и горе као што су у затвору били, они су само извршавали, били марионете, службене марионете, извршаваш наређења, ништа више и да сачуваш своју главу, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, овај сведок «П» који је био чувар каже, каже и сељани који су ту живели, били су преплашени, долазили су неки и плакали. Једном је била Споменка која је радила, каже са њим и питала, шта се то дешава, зашто не дигнете глас, идите у општину у СУП, каже тај сведок да не зна да ли сте Ви ишли у општину, али зна да сте били затворени и не зна због чега. Да ли је тачно ово што он каже да сте Ви њему рекли зашто не дигну глас, зашто се не жале?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Госпођо, нисам ја само њему рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тачно је ово што он каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ја сам многим рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које све?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, говорила сам у оном мом окружењу, па и он је мој суграђанин, из мог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас питам, да ли сте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Али он је био на власти, па дајте људи, да станемо, то су наши људи, јер сам крива, зашто има суд, судићемо му ми, што да га неко убија, сада узмете, ето, из куће те покупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте све то причали да треба да се дигне глас и то, осим?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Говорила сам ја овде нашим, прво нашим овде у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А људима?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Многи су побегли, многи су побегли. Ја да Вам кажем, госпођо, ја ниједан дан рата нисам провела мимо моје куће, сем у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко прихватио да то дигнете глас да идете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, не, човече, Божји, какав здрави разум, тада није важило, нема га ни данас, што је највеће зло, нема га ни данас. Када смо дошли на посао и тако каже неко, па шта сада је крив, ево и код нас, ако је, е сада морате то већ, ако је он сав некакав виши, шести степен, што он може, што је он још могао да добије седам дана некакву пропусницу да се креће кроз град као Муслиман, а онај мој радник који је имао шест или осам разреда основне школе, морао је да буде покупљен и у неки дом или у неку школу доле где су их вукли у Пилицу, у божју матер, затварали их, одвајали од породице, што ти сада ако имаш шести степен можеш да се шеткаш и да лепо седнеш у кола, па преко Дрине пребациш део ствари, па пребациш жену, па пребациш децу, а овај мученик у кесицу, две, три стварчице и ајде. Неко није ни то можда однео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте повезали те Ваше жалбе са овим Вашим хапшењем некада или не?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, свашта је мени пало напамет, знате шта, госпођо, мени је пало напамет и то и једанпут када сам разговарала са мојом мајком, она ме је питала, овај, како си, како си кћери, тако ми се нешто и мене је сада то потресло. Увек ме је звала именом или надимком, откуд сада кћери, да ли није шта иза те речи, знате, нешто њима тешко, нешто њима и ја сам јој лепо тада рекла, овај, како то мама. Па, ето сине, ово, знаш, па де ми реци, што кћери, никада ми ниси рекла кћери, па каже, како се то понашаш, понашам се као четникуша и спустила слушалицу, с посла сам звала, јесам тако рекла, што, немам појма зашто. Е сада, колегиница ми је ушла ту у канцеларију, овако ме погледала и рекла, Спомо, шта то причаш, ето рекох Љубинка, то што си чула. Па са ким си причала, кажем са мамом. Па, каже знаш да се прислушкују телефони, па, рекох, нека се прислушкују ја ништа нисам лоше рекла, рекох, мене интересује откуд она мени каже кћери и сада она

мени кроз смех, каже, па зашто четникуша, па нека и она размишља. Ништа ми рекох у том моменту није пало напамет и овај, ми смо ту имали, рекох ја сам се њој извинила, рекох, Љубинка, извини, рекох, ни четници ни усташе нису били људи, ако мислиш да сам ја хтела да повредим тебе и твој народ, не, слободно ми реци нешто друго, рекох нисам хтела, али то је у мени импулсивно изашло из уста, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама мајка српске националности?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, добро, мислим, мешовита породица, има нас свашта. Али ја не знам, ни данас-дан, госпођо судија, што је то мени тако. Мислим, стварно то је понукало у мени и ја сам тако се одразила, да ли због тога што сам ја говорила где нам је здрав разум, да се ти људи врате на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте све то говорили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, говорила сам ја то свима, верујте и да сам отишла код тог, и у Чelopeку и на послу и када сам отишла горе код овог Студен Бранка, на пример дођу тамо, треба за војску, станите људи мало, кажем, мени сте узели магационера, магационер боје и лакова и горива, ти мени дођеш, дај за војску двеста литара нафте. Како да ти дам, где је налог, где је шта, како да ти потпишем. Ћути, каже овај, па који овај, мени нема овај и онај, дај ми човече налог и ево теби буре нафте, носи све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, у ком месецу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је било можда април, мај, не знам то када су долазили оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Студен Бранко, тај што сте прво кажете отишли код њега?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, он је био ваљда горе у полицији некакав официр, имао је неки чин и ја њему кажем, господине Бранко, можете ли Ви, то нама долазе, ваде се на полицију, тражи ово, тражи оно. Каже он човек лепо, види се да је био сигурно активно војно лице, госпођо не можете Ви ништа без налога давати. Па, то ја рекох покушавам да кажем, мени ово личи на мафију, мени узели магационера, сада ја требам и данас ово лудило стане, мене ће неко позвати на одговорност. И ја тако, када доле идем низ степенице и овај каже, у праву сте Ви, мени од ових, немаш ти шта да причаш, ово је рат, ово је овако, онако, има да се даје војсци. Боже рекох Миловане, зар овде разума нема и онај мени један рекао баш, каже, много се Ви госпођо вадите на тај Ваш разум. Па, би ли Ви дали нешто ако за то одговарате, за шта ти да одговараш, рекох ја моје радно место сматрам одговорним. И онда ми јесте ми рекли, што сам се распитивала за тога, знате, људи чују, што ти питаш за тог малога, па питам, мене интересује, баш ме интересује, интересовао ме је он од свих тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то за Ахмета Алихоџића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да и исто ме интересује овај мученик Шабан, он је Богу хвала, остао је жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте се то све распитивали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, кога код сам ја видела, и од Србина, што да не, да ли си чуо шта за Шабана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и у граду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И у граду, па где ћу, нема у мојој кући само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Зашто, па интересовало ме је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, да ли кажете да је тачно ово што је сведок «П» да сте Ви њему рекли зашто не дигну главе, да иду у општину?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, да ли оде он у општину, у СУП да пријави или не?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој трауми?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Какви, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали да је неко други из места отишао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не бих рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш супруг?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, не, он поготову није смео, он је ишао да пита за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви не одосте у град?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ко ме да одем ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, коме, хајте Ви реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некога ко би могао ту да помогне?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мене су тада почели да прозивају шокицом, до тада им није сметало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, и моје комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И комшије?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, и моје комшије, до тада им није сметало, сви су знали, одакле сам, ко сам, шта сам, није чак сам била добра, позитивна особа. Ваљало је њиховој деци када су их запошљавали и то, тако да касније они кажу, шокицом. Нека Хрватица него шокица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су били ти људи из Дивича тог дана када је Вама свекрва јавила у Србију, па сте Ви дошли у понедељак, па су Вас ухапсили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Е не знам ја где су они били, верујте да не знам, ја сам дошла ту, значи, деца су остала тамо, дошла сам у понедељак ујутру на посао, са посла да контактирам, да питам да ли ко зна зашто су ме тражили, нико ништа. Отишла до «Стандарада», јавила се, ни ту ништа, одатле продужила за Зворник где сам и остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви кажете то је био 13. или 16. јуни?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте у тој првој просторији, пет, шест дана и онда Вас пребацују у другу просторију, исто у «Новом извору»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте виђали те људе из Дивича у суду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате како, нас жене нису толико у том суду, ја нисам приметила никога да су малтретирани од жена, стварно нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, када сте видели те људе, да ли сте их видели?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја јесам њих видела доле када су, они су дошли, јој, који је могао датум да буде, дошли су баш онако, ружно је рећи за људе, али маса је већа маса, као некакав чопор, то је одједанпут напуњено доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви већ били у затвору када су они дошли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Колико сам ја могла бити, па можда и десет, петнаест дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда они долазе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, доле се пуни. Горе су, ми када смо били на том спрату, било је овако подељено жене где су, тамо су мушкарци и никада нам нису дали контакт да их видимо, на пример, верујте, то је био мали овако међупростор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, стварно ме деконцентришете, ја морам све време да имам пажњу, ево већ сат и по.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисмо имали контакта, на једној страни су биле те жене, овамо су били мушкарци, то је био међупростор и одједанпут им нешто, да ли је то нечије наређење, нас су спустили доле, спрат ниже, горе као мушкарце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Премештај?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И само смо ми њих појединце могли да видимо када их воде оно да раде, знате и то је та група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада, кажете, после десет, петнаест дана долазе ти?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И онда су тада дошли доле, одједанпут видиш, да ли, није то само Дивич, ја кажем, највећи број из Дивича их је био, није то само Дивич, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали људи ти када су дошли, да ли сте их видели Ви?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како ће изгледати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, питамо Вас.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како ће изгледати људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо Вас да питамо.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У свом радном оделу, у оним оделима што су нашли се, необријано, оно, шта ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко рањен, повређен, да ли се видели?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Е ја њих нисам видела, ја сам само видела када су некога ухватили, да ли је у размени то било, шта је било, па када су звали доктора, питам, коме треба доктор, каже, неки је рањеник ту њихов и они су довели докторку ту и сестру и превијали га и одвели га у болницу, није ни био са нама. Само му то казали, јер су га ови покупили негде таквог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог Сретена Лазаревића, да ли сте њега знали од раније?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам га знала, Сретен Лазаревић је ожењен и радио је, био је некада добар мајстор у «Дринатрансу» за аута, мислим, познавала сам, али нисам баш тако нешто екстра. Мало смо се више зближили ето у том затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте са њим разговарали? Он је нама исто причао да је нешто са Вама разговарао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, шта ја знам, да ја сада Вама кажем, Сретен Лазаревић је, причали смо свашта са њим, он је мени човек помогао да се ја јавим мојој кући, мојој деци телефоном, тим службеним тим. Онда нису ми бранили контакт са братом до кобног јула, док нису покидани са везом, везе са Тузлом, само су ми рекли да не причам, на пример, ништа оно политички. То ако те пита како си, шта си, мене брат назове, пита, селе, како је, добро је бураз, третман ми је фини, шта ја знам оно, пустили су ми децу, знаш, стварно, каже, чуо сам се са њима, ја не могу

да верујем, какав је то затвор. Какав је, да је, мени деца долазе, преко дана су долазили, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте причали са Сретенем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, причали смо ми о свему, право да Вам кажем, не може се човек сетити свега. Причала сам ја и са Сретенем о тим људима, и њему је то било жао, али шути, Пунице, што мање причаш, знаш, боље је, о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте му Ви причали о тим људима?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, причала сам ја њему, имало је и у тим људима да није било баш онаких у које сам се ја разочарала, и код тих Муслимана, знате, људима којима сте исто ваљали, па Вас увредили, па се оно мало шушкало то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите на раније како су се понашали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, причали смо, да, да, па причали смо и то, и онда питала сам га, да ли смем да дам хлеба више, пошто су они нас пустили некада оно, да не би оно делили оне паштете нама, ту храну и хлеб, па остане тога више, они нису јели, они су имали храну у хотелу, да ли смемо да дамо тим Муслиманима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим што су у суду затворени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесмо, до врата, знате, што остане овамо од нас, то дамо ми њима и оно чујемо се тако, можда на два, три метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из ког хотела су храну добијали, кажете, из хотела?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не, они су имали право да иду у хотел»Дрину» да једу као милиција, а ми смо горе добијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле сте Ви добијали храну?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Немам појма, неко нам је довозио ту, све је то била сува храна, немаш ту кашику нешто, замислите и онда ваљда су и њима слали, па смо имали тога вишка и никада нису бранили да им се да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Сретенем причали о оним док су били у Дому културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, причали смо ми госпођо са свима, нема ту ко са ким није причао о том Дому, како да не причате када Вас тај Дом, до јуче везао за некаква културна дешавања, сада дешава се то да се ту људи убијају, а не да се људи окупљају, да се веселе, него да се ту малтретирају, убијају, да неке се просвирава мозак, дај можемо ово да скратимо како, већ једанпут. Све Ви то знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада предочити шта је рекао Сретен Лазаревић овде пред судом пре неколико дана, везано за то Ваш боравак. Каже, он каже да сте Ви њему рекли да је у Челопеку у Дому, да сте видели да они преживљавају туче, малтретирања, да ни Ви нисте све видели, али да сте вероватно хтели неке да дотурите храну, цигаре и каже да сте чули да су ти људи живели у ненормалним условима у Дому, да сте знали да их обезбеђује полиција, да Вас је Марко и ухапсио зато што сте ишли тамо да гледате те људе и каже да једном приликом чак сте Ви њега тражили за сведока, јер сте се жалили неким међународним организацијама после рата, јер сте били ухапшени, па су Вам они рекли да морате да нађете кривца ко је Вас ухапсио, а да Ви нисте знали као тачно ко Вас је ухапсио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви дуго боравили, да се он борио за Вас да Вас ослободи, да ли је тачно то што он каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, јесте све је то тачно, али знате шта, то је грешка, ја нисам никада, нажалост, отишла тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш непосредно?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, и то ми је жао што нисам баш том детету пружила нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле њему ово, каже, Марко је ухапсио зато што је ишла да гледа тамо те људе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, ја нисам ишла, ја јесам рекла да би отишла доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би отишла?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То сам и Вама рекла, баш сам хтела други дан да одем, ту вече нисам, хтела други дан, нешто била спречена, није ми нико да је бранио, него не знам, разлог је баш био спречености. Рекох, ајде отићи ћу, неће они њих дан, два ту, па сам ја то чула на послу. Ви до посла, то је велико село, али, верујте, за 24 сата Ви све живо чујете, тако те информације теку и оно обично ишли смо пешке и ја кажем, рекох, отишла би баш, али као долазе, ја сам Вам сада малопре рекла, то је било, сви су се искупљали и да сам отишла, ја се никада не бих покајала што сам отишла, никада, верујте, али ми је стварно жао што нисам отишла, баш ми је жао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле њему ово да је Марко Вас ухапсио због тих људи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, можда је он мислио на то, можда му је Марко рекао, мени није, мени није речено, госпођо, ја сам питала и овога Среду и Средо ми је рекао, а ако то сада Средо да не зна управник затвора да зна његов заменик. Питала сам ја и њега, колико пута, Лазаревић Сретена, знаш ли ти разлог, де ми реци, човече, питала сам, имали смо ми, мој муж је имао једног рођака исто тако у тој милицији, дај, знаш ли ти Боја, можеш ли Слободане сазнати, зашто човече. Каже, ништа, нико не зна и зато кажем, баш сам волела, да је то ипак неки човек са наших простора тамо, ма, ја бих њега нашла, човече, нашла и дошла, лепо, хајде, било, прошло, хајде ми реци зашто, само ми реци зашто, ништа више. Баш ме интересује зашто, па човече, увек имаш право, реци своје, ако сам ја рекла, госпођо, ето Ви сте судија, и ако сам ја рекла, па зашто ти људи да се туку, хајде да се побунимо, нећемо да се свађамо, далеко је било лакше да смо се ми тако мимоишли. Покупи се лепо, исели се ти тамо, ми овамо и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Сретен ту када сте Ви доведени у затвор?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Био је, био, они су већ били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате њега приликом тог Вашег спровођења у «Нови извор»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како се нећу сетити, Сретен човек у милиционерској униформи, ту је, ја долазим, они вичу, та, та, по наређењу команданта Марка, изволи. Није се он одмах мени хтео ни представити, нисам ја њега одмах могла ни познати, да ли је био то страх или шта је у мени већ преовладало, него су ми само рекли да идем горе на спрат и ја сада када сам ту ушла, видела сам да има још пар жена и мало ми је било другачије, право да Вам кажем, мало лакше и онда сам почела да плачем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Сретен да је њему Марко рекао да га је звао телефоном и да му је Марко рекао, ево ти овај затвореник, добро га пропусти кроз шаке. Да ли сте чули Ви то, да он није знао да ли је то шала?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, јесте, то је он мени, ја сам Вам рекла то на почетку како је се он према мени опходио. Он је мене тамо четири, пет пута ошамарио, он је мене толико вређао, госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На националној основи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, на свакакој основи, на националној и не знам више коју погрдну реч, да сам се ја толико хтела, као човек када медитира, да се искључим, да га не слушавам, да ме више не може да вређа, па шта нека и убије, и то је боље него толико понижење. Још, не дај Боже, оно сада у мени, да те чује мој Момо, мој колега, може као човек да помисли, знате, млади сте Ви тада, били радили, имали малу децу, да слуша Ваш колега о Вама толике, не знам, одакле њему те приче, одакле му толика снага да нападне на једну жену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек био млађи, старији, смеђ, плав, црн?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Црн је он био, ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Марко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Црн је он човек био, тако средњих година, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви сазнали, да је он из Србије, одакле?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су ми рекли да је он ту негде околина Лешнице, Лозница, Липнички шор, Лешница, тако нешто. Е сада да ли је то истина, да ли није, овај, некада мој покојни муж, он мени каже, ма, пусти Спомо, било па прошло, не може нама нико вратити што смо ми преживели, каже, деца су нам велика, нећемо више да се срамотимо, излажемо томе и тако да сам и, право да Вам кажем, престала, е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули за Брану Грујића, Бранко Грујић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како да не, он је у то време био нешто око општине, Брано Грујић, пекар, бизнисмен човек код нас. Чула сам њега, али нисам ништа тако нешто да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за време рата, да ли је он имао неку функцију или не?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, чини ми се да је имао нешто, да је он баш био нешто горе око општине, али верујте ми да не знам, онако, мислим, онако, колико сам га познавала кроз причу тог мог мужа, он је позитивна особа, али не знам га лично. Верујте да га не знам лично, али баш као оно, добар је Бранко, фин је Бранко и тако. Оно, знате, у нас је то тако, ко се бавио неким бизнисом, пре па тако, значи ниси скоројевић, ниси лопуда, да си.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би са тим поступком код тих међународних организација?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам они кажу, шта треба да?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су мени, знате како, дођу једни, таман нешто ти тамо њима, па су онда они контактирали преводиоце и ту нашу Милену Савићку, па ти дођи данас, дођи сутра, па е сада из ове земље се представник сели за Сарајево, долази други, ништа, ајмо поново, па сам ја ишла, покушала и приватно да идем. Била сам једно време загрижена, загрижена да се вратим на моје радно место. Ништа више, само да радим један дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте га изгубили, посао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, изгубила посао, скоро почела радити, још сам под уговором у овој фирми, овај, како ће ме држати, нема законске основе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у полицију да тражите решење да сте били?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јој, па ко да ти изда, нисмо Вас ми затворили, тражите од онога ко Вас је затворио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко Вас је затворио, да ли сте сазнали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, командант Марко. Сви су мене, ја сам ишла и у штаб територијалне одбране, ишла сам ја и нашим председницима тамо, ишла у службу правне помоћи у општини код нас, сви су они мене, ко Вас је, па ко је то, као штаб ТО. Е када сам дошла адвокату, ниједан није хтео да ме узме, каже, госпођо Ви морате да тужите, овај, као владу Републике Српске. Па, рекох, шта Ви мислите, господине, одакле мени сада средства, ја сам жена без посла, треба да се вратим на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чега је он командант, тај Марко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ту је био као у ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ТО?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је дошао, то је паравојна формација, није он био редован, то су биле паравојне, заузеле те просторије и ми смо цвикали, он је главни сада ту. Међутим, он је био отишао, вратили се ови наши људи који нису ни за шта криви ту. Они су били смакнути, мислим са тих функција, није се питао нико од тих пријашњих и од садашњих тих људи што раде, чиновника, па ево рецимо, чиновника, ја барем не знам, мени је он за мој случај крив и тако су ми они лепо и рекли. Нико ми није хтео ни помоћи ни до дан данас и готово, ето. А ја да сам имала, каже мени она, јој, каже, можете ли Ви направити тужбу, рекох, госпођо, можете ли ми Ви направити тужбу, Ви сте правник, служба правне помоћи. Не, не, морате узети адвоката, каже, па одакле мени педесет марака за тужбу, па педесет марака за изласке, а ја тражим да бих почела да примам можда сто, стодвадесет марака плату, да се вратим на посао, пустите крају, фарсе те правничке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тамо где је био тај Студен Бранко, шта је ту било у том «Стандарду» када долазите?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ту је била војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај јуни, средина?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ту је била као војска, касарна, војска ту и полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви прво одосте тамо, па онда они кажу, нити ти овде позвана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Каже мени свекрва ми је рекла да ме траже нешто на послу, да се јавим, као неко из војске је звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви одете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, где ћу, ту су они, нормално, што да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су они знали где да идете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја када сам дошла, па није, има горе, било је, и тај Студен Бранко и он је неке саслушавао, госпођо и он је тамо нашао неки списак и мене нема на том списку и рекао је да ме нису они тражили, та војна полиција мене није тражила, да сам ја по њиховом питању слободна, да ја могу да идем кући. Па, ко је, каже, па да ли нису у ТО. Куда одох и горе, у божју матер, али дошао би он ваљда по мене, ја горе и ето тако заглавих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се горе испостави да сте Ви на правом месту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ја дошла и сада Вам кажем, ја сам дошла ту, питам, уђем, познам тог колегу, где ћеш човече, па, ево, рекох, нешто су ме тражили, била сам тамо код Добриле, рекох тројица. Каже он, па јесте, нешто, не брини колега и он човек није знао. Он да је знао, сигурно не би се онако понашао, да је знао разлог, да хоће да ме ухапсе, али нема шансе да ми не би рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се баш утврди да сте дошли на право место?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Каже он мени, треба те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај покојни Мома?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, каже, треба код команданта Марка нешто. Шта је по среди Момо, каже, ма није ништа страшно, нема га ту, каже, хајде да седнемо да попијемо кафу. Чекај, рекох човече, ту нам је близу пошта, да скокнем до поште да уплатим телефон и струју. Сећам се две милијарде сам плаћала тада, аконтационо и у том моменту је дошла она Мица Хајдуковић, куварица, кафе куварица жена и она је нама и донела кафе, ми смо и попили кафу и он када је човек дошао, овај њему сада са одушевљењем да му је рекао да сам ја ту, да он мене познаје. Овај мене звек, ти божју матер и он онако баш сам видела да не зна, да се човек запрепастио, оно, шта је, он је лепо рекао да нас не узнемирава и сада ту знате причу, да не понављам, до 16 сати и 5 минута, тако сам уведена у те књиге.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли можете да нам кажете, пошто помињете да сте били пословођа, па су неки Ваши радници у Челопеку били затворени. Који су све то радници?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Могу, могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ту има мали проблем. Имате сада ту псеудониме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, ако је неко са списка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако није, онда можете да кажете име.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Псеудоним, ево га одмах «Два», «З», псеудоним «А» и ове људе познајем, али нису радили код мене, мислим познајем те људе све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, не морате само са списка, знате и овако неке људе који су били затворени, а да знате њихово име, презиме, надимак?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, знам имена, презимена, знам да је био Чикарић Рашид ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причамо о Дому културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви то знате, ја се извињавам, како Ви то знате, када кажете никада нисте ушли? Када сазнадoste да је био баш овај «З» ту или овај «А»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како нећу сазнати, како нећу, па можете и данас сазнати ко је био, и данас. Па, знате шта, има људи који су се и вратили, моји ти, хајмо рећи, те колеге које су радиле, па и данас дан ми то анализирамо, сретнемо се, попијемо кафу и знаш и тај Дом се некада спомиње.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли можете сада да споменете њихова имена, презимена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те друге који нису овде на списку.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ја сам покушала, Ви сада мене питате како знате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисам Вас ја питала, председник већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, сада Вам лепо кажем како сам сазнала, како ћеш, па, госпођо, то је била маса, нисте Ви њих у оној маси све могли препознати, да нисте тако чули од тога ко је био тамо, да је био тај још неко са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то још имена?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не знам, сада право да Вам кажем, није ни битно, мислим, није ни битно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Покушајте да се сетите.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не бих превише да се сећам, баш не бих превише да се сећам, били су, били су и рећи ће они Вама који су били ту и знате Ви то све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, Ви ако можете да споменете, ипак кажете, неки су и Ваши радници?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Некада су били моји радници и ја сам била нечији радник и ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли знате нешто, шта се са њима после десило?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, неки су нажалост умрли, неки су и данас дан живи, неки су у Зворнику, неки су у иностранству, ето, као судбина многих.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Једног момента сте рекли да онај стражар један што је дошао да тражи катанац, па када је тражио.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, псеудоним «П».

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Није битан псеудоним, па када је тражио тај катанац, поменуо је, долази некакав Репић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта је споменуо у вези тога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, да они долазе, њих нису, ја смем гарантовати, нико од тих стражара није ружну реч рекао и то сам слушала од тих касније наводних који су преживели, који су и данас дан живи, нико их није од њих ни малтретирао, ни вређао ни то, него када су они упадали, онда су они тамо то што су радили са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта је везано за тог Репића, да ли је спомињао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, богоми се спомиње да је он највише ту, чак се спомиње да је клао, ја не знам, ја само причам причу што се чује. Ја нисам видела и не дао Бог да сам видела, не дао Бог, мислим не знам како бих преживела и како бих овде стајала као нормална особа, да гледате тако нешто, то би било страшно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте у том затвору тамо где сте били затворени, ваљда три пута Вас је Марко испитивао, долазио. Колико често је Марко долазио уопште, не због Вас, него ту на то место?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, долазио је он често ту, није баш сваки дан, нисам сваки пут ни ја знала, увек тако некога су, нешто саслушавали, одводили, некада су и враћали људе, као оду на саслушање, нису свачија искуства са њим иста. Ми смо причали онако између себе како си ти прошао на том саслушању, шта је тебе питао, као да смо исти случај, мислим, толико смо били наивни, ето, верујете, одрасле особе, али оно, шта је тебе питао, мене ово, мене оно, али, ето, да би нас нешто заједнички повезало. Долазио је, ја не знам колико, мене је три пута и једном

је јако био фин, мислим, коректан однос тај, није ме за живо чудо увредио, није ми ништа рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А ти људи који су ту Вас као чували, да ли је њима Марко био неки, изнад њих?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, он је био не само изнад њих, он је, ја сам стицала утисак да је он ту главни у граду, верујте, он је био главни у граду и не знам ко је се крио, мислим, не знам име то, била је та фама, хајмо рећи тако реч, за тај Видиковац горе, ту су као специјалци и сада, чувајте се специјалаца и Марка. Па, ове наше председника општине, правнике те, ма нико њих није спомињао, они су били у мишјој рупи некаквој тамо, пустите крају, оно што он каже, то Вам је Бог и бежи од. Па, верујете ли Ви да када се спомене мушкарцу да иде на Дивич тај горе, специјалци као да га саслушавају, да су људи, пада, онесвешћујеш га, толико страх. Ево ја Вам сада причам о томе, мене хвата нервоза, то је, ето, тако било нешто, ја не знам за те мислим, то је Боже сачувај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сам Вас ја добро разумела, једног момента сте нешто, спомињући Марка, рекли, то је била паравојна формација?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, за мене је то била паравојна формација, како није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, на основу чега Ви сте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како није, он да је био, да је био то као војска, да је био државни орган, он би лепо рекао, ја сам тај и тај, чин тај и тај, или своје звање шта је, а не командант, какав командант, чега, командант чега, армије, дивизије, пука и рекао би лепо, госпођо Споменка, то, то, то, Ви сте по тој и тој основици, идете у затвор, притвор, како хоћете. Без обзира и у рату, гледали смо на крају филмове, судови су постојали. Па, као ти мени глумиш то и тако вређање, човече, да ниси доказао моју кривицу, ниси ми рекао, ниси ме упознао ни са чим и држао си ме, као и овде безвезе, ово је за мене право малтене прича у шупље. Шта, ја не знам ни данас дан ко је тај човек.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли на основу тог његовог понашања Ви закључујете да је он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Увек треба некакав, када се негде дође, па се упознате, ја сам тај и тај, а не командант.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А то прво испитивање, први пут када сте отишли њему, то траје неколико сати?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је трајало, како да није трајало, трајало је готово седам сати, непуних.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, то за тих седам сати?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је једном, два пута можда изашао тамо нешто да телефонира, да ли је телефонира, да ли није, ја сам била, углавном, напустио је ту просторију где је то као била његова канцеларија. Е сада ту је одмах врата су као ходника, није ходник, у ходнику је тај имао свој сто и телефон Момо, ту нешто код њега је свраћао, то ти је било оно игра нерава, не знам шта је тражио. Ја и данас дан стојим иза тога да сам нешто погрешила, људски је признати, људски је одговарати, људски је праштати, а ако сам рекла да и за те људе. Ето сада сазнајем да је Сретен као, да он има ту информацију, да му је рекао Марко, да је због

тога што сам ја. Жао ми је што нисам им стварно отишла и однела нешто, а ето, што се тиче ту некако да сам ја ишла доле, нисам, жао ми је што нисам, баш ми је жао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А за тих седам сати, шта се дешава, да ли он прича нешто?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је госпођо причао мени да ја прво то пишем, па у том вређању његовом ме, ајдемо рећи недолично понашање, дивљању, тим самим ходом, млаћењем руку кроз канцеларију, како су њему тамо на Крајини усташе, он има те зубе, па немам их ни ја, човече, па не могу сада некога оптуживати. Па ево ти сада мени, ја њему сада кажем, господине хало, станите, да ли сам ја могла да бирам веру из које ћу ја да се родим и оца и мајку и име, да ли Вама то значи. И онда он мене звекну шамаром, па да ли је то истина та, па шта сам ја ту сада. Не можеш ти сада мене оптуживати за неке Хрвате у Хрватској.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта каже да су њему у Крајини усташе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Као њему су ту зубе тамо, пустите крају те приче, човече, куда се и помену то, какви, он није видео нигде ништа, дошао тамо да се накраде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Госпођо Стојкић, реците ми Ви сте близу Дома, рекосте сто метара?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, једно стотињак метара, можда неки метар више, није ни битно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте чули, да ли сте чули пуцњаву из тог правца?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Право да Вам кажем, господине, да сам чула пуцњаву, откуд ја могу да одредим из ког је правца, верујте, знате.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, није то нешто што бисте повезали са Домом?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Доста се ту, ја Вама да кажем, пуцало и без везе, не мора да значи ту, него мало се попије па се пуца.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вас Марко у том испитивању у више наврата икада ишта што питао везано за Дом, за цигарете, за било шта што би?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, никада ме није питао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Повезало Вас са Домом?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Никада ме није повезао. Да ме је повезао, ја бих дошла сада можда због тога, то нисам смела дати, знате, то је његово мишљење, не смеш.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остало ми је нејасно, пита Вас колегиница, да је сведок «П» када сте га Ви питали, па шта ће Вам катанац за људе, да је споменуо Репића, да је споменуо Репића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је споменуо овако мени, он је споменуо да ће тако бити безбеднији када су закључани.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, и да је тада спомињао Репића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, сада ја њега питам, од кога, ословљавам човече, од кога, па све их знам, знамо се. Ако си ти сада мирним путем дошао, што да те се бојим, нисам те звао на ово што кажу, жртва на клању, каже овај, боље је овако, међутим ни катанци нису ништа вредели, цаба. Па, то што се десило у том

Дому, мислим они сви желе тај Дом да сакрију, господине, верујте, да стварно желе, тај Дом је сликала Међународна заједница.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У ком контексту је спомињао Репића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, као да су сигурнији под катанцем затвореници, ти затвореници.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То разумем, то разумем.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Добро, то домицилно становништво Зворника, да је сигурније под катанцем, као знаш, да је у навали тих паравојних формација који дођу пијани и да се на њима иживљавају, то су речи таквих, ти који су чували.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знаш, али људе тек затварају, још нико не долази да се иживљава, тек су их довели да их затворе, разумете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Дошли су, они су, знате господине, много пре него што се запуцало у Зворнику, много пре него што се запуцало, што је почело да се пуца, шетали су се поједине особе и наоружавали поједине делове. Сви се они вежу као, како тај у априлу месецу, како, а нико неће да каже да је тај био у фебруару месецу на зворничкој општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, неко из Србије ко је се продавао тамо као да је војник, да је ово, да је оно. Па, одакле нама оружје, одакле да се деле пушке, госпођо, хајде ми само реците Ви, одакле да дође састанак и да се позивају оно и одеш на седељку и кажу, јеси ти задужио. Шта задужио, каже делили, ко, па ћути, знаш, Па, одакле то, одакле то, све је то дошло неким везама пре и све су нама, да Бог да нису дошли никада, да Бог да нису дошли никада, ово никада не би нама било што је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су људи из Дивича у тај Дом доведени управо тог дана када овај тражи катанац или су можда доведени претходних дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нису, нису сигурно тог дана, можда нису тог дана, али ја знам да је он дошао у поподневним сатима да тражи тај катанац, можда није данас, него ми је само рекао, да ли си чула, има, каже, питају за тебе и ја сам чула рекох да је доле граја некаква, да народ иде, иде човек који је на пример на боловању.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли се то дешава тај дан када је он дошао по катанац или, то Вас питам?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја њему кажем, не, не, не знам ја да ли је то тачно тај дан, ја нисам ни рекла да је то тачно тај дан, ја знам да је он дошао једно поподне и тражио мене, тражио катанац, баш зна да као, донела је то она с посла, има и она тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, да ли сте Ви тада пре Вашег хапшења чули да постоје неки други затвори, да су на неким другим местима људи затворени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не знам, право да Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, Ви лично, тако, дакле из тих и тих сазнања и типа рекла-казала?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да ли је то пре било, да ли је то, свугде је човек чуо за те затворе, да ли је то било пре, било је сигурно, било је и у Каракају, као у школи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, само нас занима, пре него што сте Ви ухапшени, дакле, да ли сте чули из тих прича рекла-казала?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јој, па, верујте ми да не знам то тачно да Вам одговорим, пре хапшења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сви су били под неким надимцима, да ли Вам што говоре надимци Пуфта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Пуфта?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Можда сам, одговорићу да није, јер нисам сигурна.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, Торо?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ко?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Торо?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Торо?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Торо, да?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зокс?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Зокс или?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зокс? Босанац?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Босанац сам чула, чула сам за надимак, мислим али не знам тог човека.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа конкретно?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, ништа конкретно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Кобра?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: За Кобру једног или више, да није Кобре, као одред «Кобре»?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него за неког ко има надимак Кобра?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не знам ја, знам да су били они.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Вас је икад други саслушавао за то све време тих 70 и нешто дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или само искључиво Марко?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Само искључиво Марко, никада ништа није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно кратко питање. Када Вас је колегиница питала да нам кажете име још неких људи, па Ви кажете не бисте, али за ове сте сигурни, да ли сте можда некога од тих, ове «З», «А», «Два» или још некога од тих чија имена нам нисте рекли, видели да их доводе у суд, оно када кажете, долази група Дивичана, онако у радним оделима, па после доктори, док сте Ви у «Новом извору», да ли сте видели некога од њих да су дошли тада, после Вас, а за које знате да су били у Дому културе, то Вас питам?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да ли су враћени горе нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте било кога од тих који су били у Дому?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, схватила сам ја питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После били и у суду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ти људи који су били у Дому, када су се вратили горе, који су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Ви кажете, после када сте били Ви затворени, па после десет, петнаест дана, долазе људи. Да ли сте међу тим?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Разумела сам ја питање, госпођо судија, само ја сада треба да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите некога од њих, било кога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да ли сам ја њих видела када су они њих доводили горе или када су их доводили и онде на саслушање, некада су они њих доводили доле у ону приземну зграду, није приземна, него где смо ми били, када се улази, па ту када се има неко саслушање, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко смештен, а да знате да је био у Дому, па ето да је преживео тај Дом=

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или оно када иду у Батковиће, она група?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Батковиће су отишли многи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је отишао ту неко ко је био у Дому?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесте, сигурно јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, јесу, много их је отишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да су били пре тога ту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истом дворишту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесу, није исто двориште, мислим, па видите Ви њих онако фацама, овако колико можеш да видиш, јесу, јесу, па како отишло је преко сто људи, ја мислим око сто да је отишло за Батковић, не знам тачно, можда и више, али баш, овај, мало више аутобуса је отишло, значи, ако је по педесет седала, нека су три аутобуса, то је преко сто људи, милиција, обезбеђење, јер нико то није нама, мени су рекли лепо да се ја само склоним, јер је, овај, тражио посебан тај некакав третман да би они мени, према мени вршили, ти чувари затвора, он је тражио да они мене малтретирају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тражио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, Марко је то тражио од њих, мени је то рекао, рекли су они мени, стицајем околности што, шта ја знам, били смо некако и остали смо, Богу хвала, та нека узорна породица и пријатељи. Ту су људи који су познавали тог мог свекра, мени никада нису рекли ружну реч, знате, нису, и онда су они мени рекли, ајде да ми тебе ипак покушамо овај склонити, па се сећам како су ме крили, у оном плакару за архиву, човече, не смеш да дишеш, а он тамо прозива, спискове, а теби срце се леди. Мислим да је то било крајем јуна или почетком јула, не знам који је месец био. Џабе, напољу је топло, а теби се леди, то се добро сећам како је мени било, али нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тужилац питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако можете да се сетите, што приближније тачног датума када сте отишли и били ухапшени код команданта Марка, па датума када сте пуштени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је све, 13. или 16. и задња субота, 76 дана.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Август јесте, у суботу сам пуштена, недеља је била, у понедељак су моја деца кренула у школу, е тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како не знате да ли је 13. или 16.?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Верујте госпођо да не знам, верујте да не знам. Некада сам имала тачан тај датум, и синоћ сам баш га тражила, рекох тражиће то мени на суду, можда, јер, овај, када сам ја оно, то нешто тако покушала да се жалим, да тражим и немам појма где је и на путу овамо се сетим да сам ја те папире још неки дан сложила и оставила онако горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево колега је сада проверио, 15. је био понедељак.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја кажем Вама, 13. или 16.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. године.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Од 13. до 16., знам добро то да мора тај дан бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Али знам да је понедељак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сигурни сте да је понедељак?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Понедељак, па нема, први радни дан у седмици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда би значи требало да буде 15., добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте Ви разговарали са Сретеном Лазаревићем, схватио сам да сте међусобно размењивали информације неке које он зна, а неке које Ви знате.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нешто што смо чули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И да сте о томе разговарали, да. Да ли је Вама Сретен Лазаревић помињао можда нека догађања на пољопривредном добру Економија, па да је помињао неко лице?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није Сретен Лазаревић помињао, како се не сећам, дошао је до те Економије и до тих Вишања доле, што се дешавало у тим Вишњама, то су господине, ја сам рекла малопре госпођи судијици, када су они одводили раднике да раде, те затворенике, неке групе људи на Економију да чува стоку, на Кули, да ваде кромпире или нешто тако или да иду да чисте, то су тако звали операцију «продавница», обично када су долазили, ми смо доле, искупимо се, па ови што су чистили нама нешто дадне, цигаре, кекса, сокова, ово, оно и тако између нас затвореника процури та вест, ови што су ишли доле нормално стоку да чисте, да раде, да се ту дешавало, да су убијали у тим Вишњама, то је била Економија, Вишња, засад Вишња, како га зову. Е сада колико је ту, мени није Сретен рекао, не, не, Сретен није ни водио доле раднике, него је водио овај псеудоним «К». Сретен никада из затвора није изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има под истим именом.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви пре рата познавали Бубицу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ког Бубицу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Возача Јефте Суботића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из «Глинице»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Из «Глинице»?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, Буљубашића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Буљубашић Абдулаха?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Морала сам ја њега познавати, знате што, јер «Глиница» и «Универзал», то су фирме једна до друге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тада у некој размени информација са било којим лицем, чули за судбину тог Бубице, шта је уствари са њим се догодило?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам, можда када би знала неко име, нешто тако, верујте ми да не знам, човека сигурно, фацу када би се приказала, морала би знати, јер, овај, све те возаче, било наше фирме, било друге, по фацама, баш сам их знала, јер, оно, покупе те до посла, тамо, вамо и када сам била нормирац и одеш са њима, без обзира што је он возио председника тога «Енергоинвеста», тог господина Суботића, имали смо ми добру сарадњу, имали смо добру сарадњу са њима, али не знам. Не знам, верујте, за Бубицу, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде смо сада утврдили један нешто прецизније, то је тај 15. јуни отприлике, условно речено. Да ли су од 15., значи она је ухапшена 15. јуна, али тих 15 дана од 01. јуна до 15., да ли су били Дивичани у Дому културе у Челопеку?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Господине Тодоровићу, били су неки који су преживљавали, увек је неко остајао ту, верујете ли Ви, довлачили су, одвлачили су, али ту је било, ту је било, ајмо рећи, овај, знате шта сам хтела рећи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, реците.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ту је било да се доведу, има ту да се.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене интересује само тих 15 дана јуна?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Првих 15 дана јуна?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било Дивичана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Било је ту неких, ја не знам да ли је било Дивичана или није, били су неки, једни су одвожени, други су довођени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово друго питање се односи, кажете са комшиницом сте причали, каже, ја сам знала да туку, а не знам, она је рекла, нисам чула да су убијали, да ли се то односи на тај период тих 15 дана јуна?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Односи се то на и од маја и од јуна, Вас конкретно тачно интересује 15 дана јуна, ја не могу то, тих 15 дана објаснити, сада се вратити толико уназад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Ви сте рекли сада на питање председника већа, да је, казали сте сада након 15 дана како сте Ви били у затвору, да су онда дошли ови Дивичани ту. Одакле су дошли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја не могу Вама да кажем да су они дошли тачно 15. дан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, нека буде 12, 13?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Будете Ви господине убеђени, да ли су они дошли сви из челопечког Дома, да ли су још можда покупљени из каракајске школе или са Куле, одакле, ја не знам, углавном је ту доста људи стационирани, одједанпут се доста стационира, напуни се то све, што су били некада за судије, канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви питали те полицајце, одакле сви ти људи дођоше?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате шта, рекли су углавном, они су, мене је увек то бунило што се само прича за тај Дивич, само се спомиње Дивич, где су Зворничани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су дошли из Челопека неки тада?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесу неки дошли.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Добро, то је Ваше питање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је имао право на храну у хотелу «Дрина»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Имала је милиција, зар мислите да смо имали ми затвореници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, мислим која милиција?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ови што су чували затвор, они су имали право да иду доле да једу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте од разних, да су сви знали у селу да сте чули шта се догађа у том Дому културе. Да ли Ви знате, да ли познајете Анђелка Васиљевића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како да не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некада нешто од њега чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Анђелка Васиљевића, како да не знам, био је у «Енергоремонту», радио са директором «Зворник стана», ја мислим да ће и он доћи или је био јуче овде, по Вашој тој оптужници. Госпођо, ја сам рекла малопре, једино ако нисте слушали, када сам се обраћала госпођи судији. Када се иде на посао, сви су коментари исти, све се то коментарише, тада није имао градски превоз, ишло се пешице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега сретали тих 15, 20 дана?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, и сретнеш човека, па попричаш, па све је нас то болело, то што се дешава у том селу нашем. Зашто да будемо злогласни, зашто?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да се сетите, да ли Вам је помињао нека убиства у Дому културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јој, ко је све помињао, ја не знам више, углавном сам, да је се дешавала убиства, ја не бих могла знати када нисам била присутна ту, да нисам од некога чула.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, добро, приче, сви су знали, причало се.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, сви су то причали, али то што су баш причали ови који су их чували, ко је изнанио главу ноћас, ко је сутра, ето.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некада после свега причали са њим о?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам.

НАТАША КАНДИЋ: И шта каже он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Шта ће, предамном је рекао да му је то тако жао што се десило нашој Месној заједници и ништа више. И оно, знаш, е и он настрада ту, знаш, то.

НАТАША КАНДИЋ: Како он настрада ту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, као зар некога кога смо заједно познавали, госпођо Кандић, зар некога кога смо заједно познавали, јер.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте да сте чули и за тај затвор и убиства у Каракају и још једну локацију, мислим, разумела сам, са Куле, како сте рекли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кула, Кула.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Кула град горе, да ли је било на Кули, ја не знам, ја кажем, да ли је било горе на Кули. Чула сам да је било у основној школи, у Средњошколском центру Каракај.

НАТАША КАНДИЋ: Шта сте чули, шта је било тамо?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ишли су, па они су, тај народ где је могао да се покупи једно село да се стави, 800 или 400 или 600 домаћинства, где да купите те мушкарце, могли су на једну локацију, јел госпођо, па дај, не будимо смешни, морали су бити распоређени на више локација и онда се ухватимо, да ли су дошли из Дивича, из Челопека. Па, не могу ја знати све које био у челопечком дому када нисам никада пришла њему. Ја сам чула од пар тих људи, па сам горе видела, можда је дошло низ Каракај, можда је дошло са Куле, одакле знам где се све држало, одакле знам.

НАТАША КАНДИЋ: А шта је данас са тим Домом културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Шта је данас са Домом културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Тај Дом је срушен, Богу хвала, па њега нема, ето. Морали су да га сруше, госпођо, како, ко би ту дошао.

НАТАША КАНДИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко га је срушио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Откуд знам, то је сада испало, па то је исто политичка фарса, то су као земљиште продали, Месна заједница, да се Дом срушио, да би направили још већу глупост, стамбену јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том месту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, и сада је то нешто у спору, ено то је озидано, онај доле су дом један, не знам да ли је срушена доле она друга фаза, пошто је то био објекат овако госпођо, на «Г», знате, е та сала, у тој сали су била та злодела, а ово је била ту продавница, оно, канцеларија горе, нормално, као балкон за биоскопску дворану некадашњу, ето сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви причали са тим стражарима, кажете, сада су и они тамо и њих криве у Тузли. Зашто њих криве?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, не знају ни они зашто су као да су ти који су били у затвору, па сада преживели затвор, третманом у затвору, какав је ко имао. Неко је дошао па се иживљавао над тим човеком, знате шта хоћу да кажем, значи ја сада, као што Вам сада кажем за тог господина Марка, е сада да сам ја дошла и сада лепо кажем, господин тај и тај је мене тукао, шиканирао, вређао, омаловажавао, није ми дао, шта ја знам зашто, верујте да не знам, за нешто их сигурно људи туже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада причали после рата са тим «П» или са Анђелком или са било ким? Ми смо чули овде да је из Челопека преко тридесет полицајаца чувало тај Дом, да ли сте некада са њима причали, да ли су се они некада жалили некоме управо то што сте и Ви њима рекли, идите, буните се, да ли сте причали са њима то?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесмо ми то некада причали, ето сада се то испоставило и он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам они кажу, како то сада се дешава?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Верујте госпођо, са ким, нисам ја са свима њима причала. Ја сам причала са тим неким Миланом Митровићем, стицајем околности, он је човек умро пре две године, био је у тој паравојној формацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Митровић је умро?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, умро је и он каже да га је срамота, да га је срамота што је био у милицији, знате и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам да ли ме схватате. Осим тога што га је срамота, да ли Вам каже он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Немате се коме жалити, госпођо, једино сада смо се почети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пробао, да ли је пробао, да ли Вам каже он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не верујем ни да су пробали, коме да се проба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, то Вас питам, добро. Изволите колега Шалић? Извините, кажите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате Милоша Јовановића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Милош Јовановић?

НАТАША КАНДИЋ: Да, из Чelopeка.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како да не знам, госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је он био тамо међу стражарима?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Милош Јовановић, чекајте да видимо, овај прекопута мене исто је Милош Јовановић. Ви морате имати госпођо када су појединци из Чelopeка, име родитеља, јер у нас Споменки, Милоша, Драгана, Сава има колико хоћете, истим именом и презименом. Ја сада не знам на ког се то Милоша Јовановића, ако је на тога што се односи горе изнад брега, када се пође према игралишту, пошто је он и данас дан жив, њега знам, а не верујем да је овај други Милош Јовановић, он је у Немачкој, висок човек. Да ли сте Ви имали контакт са њим?

НАТАША КАНДИЋ: Па, не, не.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знам Милоша тог Јовановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су оба били полицајци?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, јесте, био је у резервном саставу милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оба су била?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, први тај, од игралишта, млађи човек овако, педесетих година сада можда је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што је ту или што је у Немачкој?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Што је ту, није луд да дође из Немачке да буде ту полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а он је већ тада био у Немачкој?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам познавала госпођо Кандић познајем их све, хајде реците.

НАТАША КАНДИЋ: Не, питам само да ли сте имали прилике са њим да разговарате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесмо.

НАТАША КАНДИЋ: Шта се догађа у Дому културе, да ли Вам је нешто рекао, пошто је он писао чак и извештај о томе шта се десило у његовој смени.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, да, па позовите Ви њега, па ће он Вама то најбоље рећи. Он Вам најбоље може рећи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај што је писао, није био.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Милош Јовановић, покојног Чеде, Ви њега слободно позовите, он Вама доста тих информација може лепо да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете Ви да нам кажете, ако се сећате, да сте нешто са њим причали у то доба или после?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Причали су ми и у то доба и после и неки дан, ми се баш често виђамо, мислим, близу смо, али зато Вам кажем, он је мало живи тај центар информација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, што да слушате овако, када можете чути из прве руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Госпођо Споменка, ја сам бранилац Бране Грујића, па ћу само пар питања да Вам поставим, неколико интересантних ствари сам сазнао данас први пут, Ви сте овако по првом запажању жива енциклопедија, имате доста тих неких сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нека сазнања су преко комшиница, нека овако, нисте лично тамо били. Ја ћу се сконцентрисати само на овај предмет оптужнице, јер овај део који се тиче овог другог дела није нигде у оптужници предмет, па ћу ја питати везано само за овај Челопек, овај Дом културе.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте поменули да знате ове неке сведоке «З», «А», «Два» и још нека лица, да ли је тако?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте Ви са њима, после ових догађаја када се рат завршио, разговарали у вези овога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам, не, не, не, нисам разговарала, верујте ми да за појединце ја не знам да ли су и живи, мислим, не знам, не распитујем се више, верујте.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ови да ли су живи, ови «З», «А»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Верујте, не распитујем се да ли су ни живи, али познавала сам те људе тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево зашто Вас ово питам. Ви сте у једном тренутку рекли да сте из тих прича комшиница чули да је неко убијен, а Ви сте га срели у Тузли или Живиницама, па зато Вас питам, да ли можете да кажете, кога сте то срели у Тузли и Живиницама?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Могу да се сетим.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ако можете именом и презименом, надимак?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И данас дан, у Зворнику су живи, Ћатић Салих, он је човек жив, вратио се својој кући ту, ко је за овог, што сам питала за баш радника Шабана, то је било фама, да нема га нигде. Ено га у Живиницама, ради на Дивичу је враћен његов син, ја мислим да је Пезеровић Салих, враћен, ено га на Дивичу, председник Месне заједнице, толике сада проблеме направио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А била је прича да су страдали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је оно, каже, једно јутро, не знам да ли је то била субота, не знам, није био ми радни дан, није био радни дан, ту је била продавница, једина продавница која је радила ту и тамо нека приватна. У продавницу и каже, јао, каже, ноћас је све масакр. И сада оно знате, ап, не не иди доле, бежи, сада су дошли ту и ја идем, будала, уместо сто метара, идем у Каракај, у

«Маркет», три, три и по километра. Враћам се, каже није било, шта ме штрецаш, мислим сама у себи оно, плашиш се, баш се плашиш.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, ја ћу се концентрисати на ово, да не причамо за те разне гласине, видите и сами. Ваш супруг када је отишао доле да овим људима да цигаре, да ли је он њима дао цигаре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте дао, три паклице.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Како сам ја разумео, кажете, окупило се народа, неко доноси сок, неко кекс, неко хлеб, неко ракију?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је он рекао, Ваш супруг да су ти људи били вани, испред тог Дома тада када су они њима то поделили?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесу врата, сада сам госпођи судијици, овако је то сала наша била, на «Г», доле сама и то су ту велика врата отворена била, велика врата као магацин и то је било отворено њима, они су тамо и онај се дере, имаш ово, имаш оно и он је рекао, нисам имала више, мајкеми, три паклице «Века», однео, дао, каже оно. Е касније су, ваљда их нису тако пуштали, оно он, тих првих дана, иде доле народ, каже, однео оним, позна га, хране, којечега.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А у односу на тај догађај, у односу на тај догађај када је супруг однео те цигаре, када је овај катанац био, да ли можете да нам кажете, да ли пре, после, како је то било, ово када су дошли за овај катанац?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су заједно однели катанац.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И цигаре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И цигаре, јесте, заједно је то било, ајде одох ја, кажем, ајде понеси мало цигара, јер су тражили, тражили су баш оно, значи да то није био тај дан, да су они доведени, јер су неки и куповали ту, имали пара код себе. А што ће неко тражити ако сам данас доведен, сигурно има неку пару и имам ту и цигаре, јер ја сам пушач и то мора бити ту, значи, да ли су доведени на ту локацију пре или су на неку другу, па сада ту измештени, не знам, али логично је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Сада ми реците, Ви сте рекли, ја нисам довољно схватио, да ли су Ваши мајка и брат, нису са Вама живели, већ су на неком другом месту, па сте се чули телефоном?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: На другом месту, да, да, чули смо се телефоном, они живе у Љубачама, то је између Тузле и Живиница.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И до када сте Ви могли са њима да се чујете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Верујте да сам се чула са братом свакодневно, док нису покидане, у јулу месецу везе оно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, радили су телефони?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То ме интересује само, та комуникација?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, сваки дан су они мени, када год је брат назвао, ја нисам смела звати из затвора, нисам никада назвала, али никада ми нису бранили.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Поменули сте некога Есада?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Муратовића.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Муратовића, тамо кажете, Ви неки израз употребисте «шепурио се ту», пролазио, а ко је он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, наш управник био, погона «Ентеријери», то је мени сметало. Он може да шета, да хода, још седам, десет дана, уз некакве

специјалне пропуснице, а обичан човек не може, па Муслиман је и овај и онај, па што да не могу и ја.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Одакле је он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он је од Градачца родом.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, за сада, хвала, немам више питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У погледу овог позива, рекли сте да сте ишли код заове на молитву. Каква је то молитва била?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То су Тројице.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Тројице?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када оне долазе, после Васкрса, пре?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, после, после Васкрса, мислим да оне дођу увек после Спасовдана. Може бити мај, јуни месец.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, колико сте се Ви задржали тамо код заове?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате колико сам се задржала, задржала сам се дан тај када сам отишла и преноћила, ујутру сам на посао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, када сте прелазили преко моста, да ли су биле неке дозволе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, нису нама тражили дозволе.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које вама? Мало пре сте рекли овај Есад је имао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не Муслимани су имали специјалне касније, и њима су те дозволе давали. Мени никада нису тражили никакву дозволу, само личну карту да покажем. Муслиманима је било једно време тих специјалних дозвола, ко може да пређе, а ко не може. Мене је сада бунило, што може сада неко ко је значи на неком положају, а обичан човек не може, њега ћемо покупити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А исте националности?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Исте националности, то ми је сметало, верујте и то што ми смета, што је највеће зло.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви тај дан ишли аутом или како?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, не, не, какви аутом, ми смо, ако познајете тамо тај крај, мени заправо нико није ни тражио личну карту, није имао ко, јер ја пређем преко моста и пређете онај железнички мост и идете, док нам нису код Стене, чувене Стене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то место, близу Малог Зворника, Лознице, Лешнице, где?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате где је, Челопек Вам дође прекопута.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не Челопек, ова зова где је?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Трбушница?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како не знам, то је Лозница, лозничка општина, Лозница је, па када се крене горе према Бањи, Трбушница горе уз брдо.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците, да ли је и супруг Ваш ишао тада са Вама?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, сада када Вам је свастика, односно свекрва рекла да Вас траже из војске?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да ме траже нешто на послу из војске.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Из војске на послу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Из војске, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте се чули са мужем можда, шта је то, где Вам је тада муж био?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Муж је био кући, јесам се чула са њим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он каже да нема, не зна ништа, нема представу, хајде да видимо сутра када дођем, ја сам заправо у недељу навече.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам схватио, сутра када дођете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам питала супруга, звала га телефоном, да ли је упознат, да ли зна шта је то, да ли су звали кући, где је он био, то се нана јавила. Објаснио ми је да није био кући, да се нана јавила и можда је погрешно разумела да ме не траже на посао и ја сам ишла из тога, да су ме рекох можда звали да не продужим мало одмора, јер мени је остало и одмора, на свашта је човек помишљао, право да Вам кажем, на свашта.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви узели тада слободан дан, шта је то било, субота?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Викенд је био слободан, викенд је био слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте то, да се не задржавамо.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И никада мени то није пало напамет да бих ја могла бити ухапшена, да сам могла на то помишљати, што би одлазила тамо, деца ми била вамо продужити само даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро и дакле тај разговор обављате телефоном са супругом, када он Вама каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, и ништа каже, оно, знаш долазим кући, долазиш.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када Вам је свекрва јавила, па до Вашег одласка, кажете, до команданта, колико је сати прошло?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ух, па она је мени јавила, прошло је то четрдесет, педесет сати, ја морам бити објективна, и дан и ноћ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи за тих четрдесет, педесет сати више нико Вас није звао, нико није долазио кући по Вас, ништа?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није, господине, ја не знам да ли сам се тачно тако изразила, да ли сте Ви тако схватили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Можда ја нисам схватио.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, можда ја нисам, они су лепо тражили где сам и нана је лепо рекла да сам ја код заове и да се ја јавим. Сада ја то нисам могла њој то ни да верујем, то је била јако стара особа, која је, овај, касно смо и добили ми телефон, верујте, ту наше село, да је то тако знала да се сналази на телефону. Рекох, није то нана добро ни разумела, нема везе, у понедељак ћу ја то видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли им је рекла она када Ви долазите, да ли је рекла да Ви нисте кући?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, рекла жена све лепо, нема снајке кући, она је отишла на молитву, када дође, доћи ће на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви то схватили као озбиљан позив или шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, ја сам схватила то, да ли нису тражили шта, да се уради за њих или да се евентуално изда то гориво из тог нашег магацина, знате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада то Вам није јасно, неко Вас је питао, ја мислим да ли председнива већа или шта, рекао, па зашто сте ишли, никакав позив, ништа, Ви сте рекли, морала сам, послали би они по мене, а видите прошло је четрдесет сати, сами кажете, а нико не шаље по Вас никога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Господине нису они мени нису слали сигурно, али откуд Ви сада, то је претпоставка, да се ја нисам одазвала, да се ја нисам одазвала у понедељак, покупили би оии мене, ја сам лепо њега проценила, лепо, дошао би он мени кући и мени би било још горе да он мени дође тако пред кућом, као војна полиција и пред двоје мале деце моје, да ме хапси. Овако смо их мало лагали да је мама у болници, па да је мама овако, мало онако, јер мој син који је прележао доста тога дете, нећемо о томе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу кратко.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Пређите са тог питања на друго.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да не бисмо понављали. Реците, тај Ваш сада покојни познаник, тај Ивановић што је рекао да Вам се скува кафа, у каквој је он био униформи? Да ли је био у униформи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, и он је био у маскирној униформи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А Сретен Лазаревић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су имали оне плаве, милиционерске.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Они су милиционерске имали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Они су милиционерске.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, реците ми, када је Сретен Лазаревић и тај његов колега дошао по Вас тамо, где су они ушли, како је то било? Да ли су улазили у просторије или је тај Ивановић, како је дошло до тог преузимања?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Дошли су они ту, дошли су по мене, Ивановић, овај је звао, рекао је да се зове милиција и људи су дошли, двојица су дошла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим Вас да станете, немојте.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Командант Марко је рекао да се зове станица милиције.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко ме он то каже, одакле то каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Говори Моми овом Ивановићу, овако изашао и говори Моми Ивановићу, зови да дођу, да је воде у хапсану.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И мени лепо каже, госпођо, скините тај сат, имала сам овако леп женски сат, каже, то злато поскидајте са себе, да Вам не би заплатиле руке, то сам заборавила рећи. Ја кажем, то ми је за десет година брака и не пада ми напамет. Дошли су људи, двојица њих, ја не знам, мени се чини да је Момо звао, они су дошли ту и то је сада било, овако стоји канцеларија, одавде ходник, ту се излази, па доле улаз, где су улазили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Лазаревић и овај други преузимају Вас од Моме?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ту у тој згради не преузимају.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од Моме?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, одатле.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А Момо Вас је преузео од то?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нема ме шта преузимати, човече божји, да ли Ви мене предајете на овој раздаљини, да ли Ви мене предајете, када отворите сада врата и кажете, овај, зови, да ли је то предавање некакво.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је изашао тај командант?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ја шта је.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја шта је него изашао, водите ми је, водите, немојте да се враћам на то, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је колега.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Немојте, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто уносите конфузију, каже Марко рекао зови полицију, полиција долази, жена каже водите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, оставите Ви конфузију, Ви имате можда филм па сте можда гледали како је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте колега, свима је овде јасно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, ја не знам ни каква је просторија, ја знам зашто питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте ново нешто питајте што још сведок није рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, десет пута сте, то да Вам сада кажем, нисам хтео да Вас прекидам, а ми стално, десет пута исто питате, десет пута сте Ви понављали исте ствари и још сте прејудиицирали овај предмет, прејудиицирали сте предмет, јер сте на исказ сведокиње која је рекла да ови који су из Србије били тамо и убијали, требају да одговарају, а Ви сте рекли, неки од њих су овде оптужени, Ви сте прејудиицирали овај предмет, јер сте за неке од ових људи рекли да су убијали по томе и томе, да сте Ви већ утврдили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам рекла да су они убијали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дозволите, ево одмах, одмах да се сада пусти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, она је рекла, људи који су дошли из Србије, ја сам рекла да су неки од тих који су дошли из Србије, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који су убијали, а Ви сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, колега, не, ја то нисам рекла сигурно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дајте пустите траку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, извините, да ли сте прејудиицирали одлуку или нисте, најбитније питање за председника већа, да ли током поступка може да прејудиицира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, ја Вас питам, молим, имам право да тражим увек у сваком моменту као пуномоћник, да се преслуша трака. Ево, сада ја тражим, прекидам са питањима, тражим да се преслуша трака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може сада да се преслуша трака, јер још увек то није у техници завршено.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како није, не можете пустити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу сада да пустим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто не можете пустити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што ћемо да завршимо данас са саслушањем сведока.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вас молим, то је филм, ово се све снима, дајте, молим Вас, зовите режију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, хајде да завршимо са сведоком.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примедбе на то ћемо касније.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада да се унесе на видео снимку, видећете да сте прејудиицирали овај предмет, то Вам јавно кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, то нема везе са сведоком кога данас саслушавамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То није било први пута, и ово што ми радимо, што кажу, радимо очигледно узалуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите са питањима, наставите са питањима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, да ли сте Ви рођени у Зворнику или?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, ја сам рођена у Тузли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Баш у Тузли, добро. Реците ми, рекли сте да је тај Марко крупан, црн?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, тада је био, тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви видели њега после?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како знате, тада је био?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, тада, тада је био, ја могу да кажем тада како је изгледао. Ја не могу да кажем како сада изгледа, јер не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Какве је наочаре имао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Имао је, стављао је наочаре, овако четвртасте, не са овим провидним стаклом, као оно да је у боји, тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А од кога сте Ви чули да је он из Лешнице и Лознице?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, знате како, ја сам оно касније када сам пуштена, људи оно, кроз причу, знате ли ко је тај командант Марко, па су некада ми говорили да се презива да ли Павловић, Петровић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је Вама то говорио, за Лешницу и Лозницу ја Вас питам.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, за Лешницу, па ето верујте да сам ја питала и од ових чувара затвора, да ли сте икада сазнали ко је тај фама од команданта Марка, па дај ми речи, дај неко презиме, као неко ми је рекао да је Бранко Петровић, Павловић, тај испод Лознице, Лешнице доле, па где доле, има ли тај човек адресу. Па, не знам, чуо сам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мало пре сте рекли да је он био у Видиковцу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, не, нисам рекла да је он био, ја сам рекла да је он био ту, а да су специјалци били у Видиковцу, специјална полиција.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви за тог Марка чули раније, команданта, пре него што сте отишли, то кажете, тај дан? Мислим, да ли сте чули или нисте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Можда сам и чула, не могу сада да кажем да нисам, али ништа не знам о том човеку, само знам да је командант Марко, верујте то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте Ви подносили или поднели и ако јесте, где и против кога, тужбу за накнаду штете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нисам успела никако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Уз које образложење?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сада ћу ја Вама да кажем, господине, ја када сам почела да се обраћам, ишла сам да тражим прво ту правну помоћ.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То сте све испричали, ја Вас питам, шта су Вам рекли, зашто Ви не можете да остварите своје право на накнаду штете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знате шта су мени рекли? Мени су лепо рекли да ја морам да тужим, ја сам и то рекла, да ја морам да тужим као владу Републике Српске за надокнаду штете и да ја као индивидуа не могу да покренем тужбу, него да ми треба добар одвјетник, међутим, тамо у оној околини нико није хтео да ме заступа. Ишла сам и тим адвокатима, господине и нису хтели да, то није мој случај. Да ли нису хтели због своје те адвокатске етике, да ли због којегчега, ја сам касније одустала од тога. Мој покојни Саво мени каже, видиш Спомо да нас шиканирају, да те шиканирају што си Хрватица, каже да имамо довољно паре па да ти одеш у Тузлу да узмеш неког адвоката. Е, рекох Саво, да имамо паре, можда ово нама не би ни било, него се све ломи на животу онога што кажем, малог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, та ситуација, рекли сте како су из Србије дошли, да нису ти дошли све би било мирно.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Чини ми се, то имам право на своје мишљење.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, имате.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да би било боље и готово. Како не би било боље да није било рата.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, слажем се, а реците ми, да ли су се Муслимани наоружавали, како, да ли сте то чули?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесу, господине, и они, јесу и баш, ја не знам у ком су сроду, један мој радник, кога сам ја пуно волела у животу, он је мени у другој смени, па сам ја престала да радим другу смену, бацио овако ону бом кашикару, каже, четникушо. Ја се окренем, да ли то мени, нема никога женског ту, Туђманка. Само му кажем, срам те било, Дедићу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта каже, четникушо?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, Туђманко, као где сам ја у мешовитом браку, знате, једно па друго. Рекох, срам те било, када сам ти ваљала, пословођа, пуштао, покривао те, јесте, јесте, одакле то њему, то се није могло купити на улици.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Бомбу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, бомбу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је то било, ако се сећате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, и то је било, господине, били смо ми тада, радили смо сви, то је било баш оно пре априла, није био ни април месец. Ја одем код управника тога и кажем, извини Есаде, ја више не смем да радим другу смену, што, тако и тако, немогуће, сада он оно. Рекох, могуће, има ту још људи који ће да потврде. Да ли је истина, јесте. Он је њега оно као знате, 30% личног дохотка. Чак није нашао за сходно, било ми је то криво, зашто га није удаљио са посла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, да Вас питам, та зграда где сте Ви отишли, кажете из «Стандарда» одлазите тамо, рекли сте, то је зграда, ја нисам добро чуо?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мени су рекли да је то зграда била управа «Новог извора».

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Управа «Новог извора»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, као зграда, управна зграда «Новог извора».

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, колико је она била удаљена од тог затвора физички?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Чекај, чекај, где сам ја отишла, ја сада Вама спомињем затвор где је био, извините, ово је било прекопута пуште, овако, где сам ја отишла код Марка.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је та зграда, да ли је представљала пре рата?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И сада она постоји.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, али шта је пре рата, да ли знате шта је била?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Исто је то био, то је штаб територијалне одбране горе на спрату, доле неке просторије, не знам зашто су им користиле. Ја нисам имала потребе да идем ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то већа зграда или?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Тако, зграда, јесте, доле су биле две просторијце, ваљда кухињица, тамо са оне стране горе су спратови. И сада ради у тој функцији својој у којој је радило, а тај горе затвор, па није то господине далеко, не знам да ли има триста, четиристо, петсто метара, колико. Па, то је улица, Зворник Вам је једна улица, све у низу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су по Вас дошли аутом или пешке?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Дошли су они пешице, а овде им је ауто био овако до Робне куће, па испред Робне куће паркинг, ето тако. Лепо ми човек каже, да не стављамо лисице, мислим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И онда су Вас ставили у ауто и отишли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, у ауто и отишли смо горе на онај службени улаз где се улази. Могли смо ми чак и одавде ући, не видим разлог.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми то док сте чекали ту кафу са овим Ивановићем, да ли је тако?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су пролазили ту људи, да ли има ту још стражара?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, ту никога, интересантно је то мени баш било, када се долазило у «Стандард» доле, те неке војске је било обучених, пита те коме ћеш, ово када сам дошла, ту нека та кухињица и препознајем ту жену што ради, овај, питам је, ту је каже Момо Ивановић. Ја њега, каже, јесте, требаш, нема га. Баш ме је то зачудило, значи улазите, тако ходник, ту на «Г», ту са човеком причам, нико није тражио ни тог Марка ни да, или се то мени мало времена учинило, право да Вам кажем и нисам ни обратила пажњу, али ме баш чуди да нема никога, да су њих двојица једини ту који раде. Ваљда сам ја научила у том нашем социјалистичком систему да у тим канцеларијама има пуно људи. Њих су двојица.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је Ивановић био наоружан, како, шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не верујем, нисам видела, не верујем да је био наоружан, нисам ни приметила, него онако човек да је опуштено ту и била она телефонија. Више ми одговара да ради на централи него на обезбеђењу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је он умро, да ли знате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја мислим да је он погинуо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У рату?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, мислим да је погинуо у рату, тако сам барем чула а знам да није жив, годину не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, кажете да је супруг ишао и код председника суда и?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Супруг је мој ишао код свих тих горе који су му могли, да му кажу зашто држе његову жену, па је прво ишао то, хајмо рећи, он је био тај угледни правни, из Чelopeка је, овај, Васо Ерић, ишао је њему, па де Васо ко је тамо, знаш. Има тих људи који су касније и дошли, може ми помоћи, њега су мученика завлачили тамо, вамо, нико није, па је ишао и код онога, он је био Васиљевић Момо, Момчило Васиљевић, у војсци неки чин, активан човек.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је ишао код полиције тамо?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ишао, није он директно, он је код полиције ишао са овим Слободаном Стојкићем, то ми је рођак. Он је радио у полицији, па је и он после рата остао нешто без посла тога и тај Слободан, надимак му је Боја, он је мени долазио у затвор. Баш је и рекао њима, припретио, немојте да је случајно малтретирате, то ми је снаја. Ако је крива, нека докаже се, нека одговара, али немој да је малтретирате, људи, знате. Нису они малтретирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта му каже тај Боја?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже Вашем супругу Боја, он му је рођак?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ништа не зна се, госпођо, полиција није умешана била, верујте та наша, не знају људи ништа, него само тај командант Марко. Мајкеми, не зна се нико ништа, где год дођеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оде муж код тог Марка?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Где да му приђеш, није му смео ни отићи, човече, да и њега ухапси са мном, јел, таман посла, пошао је био, па га Момо вратио, рекао, ма бежи, каже Саво, не иди, каже. Онда сам ја рекла, отиђи па питај га шта хоће, човече, види, рекох, можда му је неко рекао да имамо паре, ми немамо пара, шта ја знам шта хоће човек од тебе, иди у божју матер питај га шта хоће. Момо рекао, врати се Саво, шта ти је човече. Шта ја имам причати са нашом милицијом и да ја тражим обештећење од наше милиције, када мени наша милиција ништа није рекла. Мени председник општине, шта је он могао човек, нити ме је ухапсио, нити ме може пустити. Ја немам на кога да се жалим на те наше органе тамо, када они мени нису ништа они погрешили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи само ови који су што кажу из Србије дошли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нису ти из Србије мени криви, човече, мени је крив онај што ме је затворио, он је за мој случај био. Свако нека се жали на своје случајеве, ето. Он је мени крив и нико други није, није ми ни Репић крив, ја не знам тог човека.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте добили било какав папир осим тога, било какву потврду да сте били у затвору?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Никакву потврду, испало је да сам отишла ја на Месец 76 дана, никакву потврду о лишавању слободе, ја сам тражила, када сам ишла доле код тог Драгана Риђошића, Драгане, ето сада Марка нема, сада си ти ту, био си први дан.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, где сте Ви отишли код Драгана Риђошића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Отишла сам ту у канцеларију где је штаб ТО, Сретен ме је одвезао, заправо, Сретен ме Лазаревић одвезао тамо код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате после августа?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У исти ту зграду?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, у исту ту зграду дошли смо Сретен и ја код господина Драгана Риђошића, више Марка нема, склоњен је, хвала Богу, нека је. Господин, и овај исто, мало арогантан, ето и данас дан он тамо ради, овај, немаш слободу кретања месец дана, ја оставила своју личну карту. Што, рекох, нека сам само међу живима и здравима, међу својом децом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте од Риђошића тражили потврду да сте били затворени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма, каква потврда, човече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И касаније када сам му ишла једном тражити, он каже, не, не, нећеш ти свалити на мене, не, не, не, ништа ја немам против тебе. Па, дајте ми да бих могла, јесам ја рекла тада, да бих могла на основу те потврде да оправдам место, мени су рекли у фирми, док није била продата, донеси нам само где си провела то време, да те вратимо на твоје радно место. И како ћемо те, то је данас прекршај, не можеш три дана закаснити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте, када сте ушли у затвор, нешто задужили, оставили било шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам ништа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Личну карту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ни личну карту, све су ствари моје биле код мене, верујте, није ми пало ништа. Оно је само била цаба претња, јесте када је муж дошао, ја сам, мислим, баш оне вредније комаде накита, скинула и послала кући, то је из страха било, верујте да је из страха, али нико ми није ни тражио, нити ми је ко, то је само без везе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекли сте данас за овог Анђелка Васиљевића да треба и он, да је био јуче или прекјуче овде.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам, ја мислим да би требао да буде.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А откуда Вама та сазнања?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Откуда мени сазнања?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Господине, ја и Анђелко Васиљевић смо у истом селу, код истог суда подижемо позив, код истог председника судије, председника суда, господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате тамо замолницу, колега, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта имам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замолница у предмету, која је ишла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта ја имам са замолницом, ја питам, како један сведок зна да је овај други био, ја не знам како, председнице, а имам право да то питам.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, имам и ја право да питам мог комшију, ех, што су те звали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, одакле Ви знате да је он зван и да ли Вам је он то рекао и да ли сте причали о овом предмету?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, о предмету нисам, јер нисам знала, а он је дошао, долазимо у суд. Мене тамо звали су ме телефонски, нису послали ни позив, у осам сати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта су Вам рекли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Кажу да се обратите у суд код председника суд. Ух, сунце ти божје, што ме сада председник суда тражи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко да је то важно сада.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте то тако, господине, кога су гује клале, он се и гуштера боји, немојте Ви мени тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Битно је колега, битно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега знамо и Ви знате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тачно, тачно, реците слободно.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мени је то смешно што они мене зову на посао, зову ме на посао и да моја секретарица сада то ургира горе и сада ја имам проблема што сам друге националности, пошто сам у тим позним годинама, пошто тешко нађем посао, а морам да живим, под уговором.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми зовемо замолницом преко суда да уруче позив свим сведоцима.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте то, замолницу да мени дође преко суда, шта то значи, одмах да сте Ви криминалац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у другој држави, живите у другој држави, не може наш курир да достави.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте се у последњих месец и по дана видели са Сретеном Лазаревићем?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ни срели?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам ни срела се, са Сретеном Лазаревићем нисам се ни срела, ни видела. Видели смо се с јесени, ух, да ли је био октобар прошле године, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте давали било када какву изјаву у Тузли или било где?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Некаквим државним органима?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам, а требала сам, обећала сам им исто тако бити сведок да кажем за тај период што сам ја била у затвору, о њиховом понашању према мени. Нису ме никада позвали, мада су рекли да знају за мој случај, рекох, штета што и мене нисте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је Вама рекао да зна за Ваш случај?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Рекао ми је тај, ти људи који су већ ишли тамо у Тузлу на саслушавање, тај Сретен Лазаревић је ишао, па ишао је Драган Петровић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је то Вама сада рекао да су они ишли на саслушавање?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ишли у Тузлу људи, па како не знам ја човече божји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти сведоци што су ишли, рекли су.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Људи који су ишли, долазе, пролазе ми крај куће и кажу, био сам у Тузли на саслушању.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И Сретен Лазаревић Вам је рекао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, јесте, прошле године ишао у Тузлу на саслушање.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И он Вам је рекао да је био у Тузли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Тузли, јесте ми рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да ћете Ви бити сведок на рачун њиховог коректног понашања, као што сте данас овде рекли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, питао ме је, он је мене питао, хоћеш ли ми бити сведок, ако буде затребало, смем ли да те кажем идем на суђење. Слободно пиши, ја не могу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, Ви никада, ниједну изјаву давали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Пред судом први пут сада дајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Први пут, господине, овде дајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватили смо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте било када написали, не да сте послали, него написали, па да је суд или било који суд неку тужбу, поднесак, пријави, било шта до сада?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја лично ниједном суду нисам поднела никакав поднесак, јесам тим организацијама УННСР.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када то?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је можда било одмах после рата.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А где је то било?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у Зворнику?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: У Зворнику, у хотелу у Зворнику где је било председништво УННСР. Ја сам ишла ту да тражим своја права, да их питам, да ли ја могу да се вратим на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте нам испричали, пита бранилац, да ли сте писмено то писали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да ли сте тада давали изјаву о томе да сте били у притвору?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, па како да не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете да кажете годину, када је то било тачно?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ја мислим да је 1997.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 1997.?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја мислим и имају то, имам ја те папире кући, све, то сам водила, када идем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, имате те папире, Вашу изјаву ту што сте дали?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, не, знате како, господине, ја имам изјаву коју сам ја дала, они су узимали, њихов преводилац је преводио то. Мени никада нико није дао. Ја сам се чак једном бунила, нисам хтела да потпишем, нећу да потпишем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су то били неки истражитељи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, знате што, ја причам на српскохрватском, а он мени тамо пише на енглеском. Па, како ћу ја то да потпишем? Ја кажем оној девојци ту што је преводилац, извини ти дете, де ти то лепо на српскохрватском, па ћу ја то да потпишем, верификујем мојим потписом, па ти то носи тамо па преводи.

Нисам ја толико луда да ти мени нешто сада, можеш ти да напишеш, па ја да потпишем нешто против себе, човече.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Смешно је, али је истинито.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, врло Ви то симпатично, боље него што су други. А реците ми, то је било у хотелу «Видиковац»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, они су у хотелу «Дрина» доле.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У хотелу «Дрина»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Какви «Видиковац».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то организација међународна?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: UNHCR.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: UNHCR?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су се они представили, да ли Вам је дао неко визит карту?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, били су, сви су они имали своје визит карте, све је ту, шта је ко, име, презиме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви њих тражили, а не они Вас?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, ја њих тражила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви ишли да им пријавите ово?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја ишла код њих доле, дошла да пријавим, па оставиш личну карту, па то ти је процедура.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су Вам шта помогли они?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, шта ће ми, нису ништа помогли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, остала је та изјава Ваша?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је остало, господине, ја када сам требала да дођем да се то све, саберу те коцкице и мени су они обећали да се као са неким нагодим. Тај господин, морала бих ја то донети Вама, нисам знала да ће то бити предмет овога. Тај господин он је био представник немачке државе, баш ми је рекао, из Немачке је био и као, госпођо, имају они да се састану са тим челницима, да ли ће са председником општине, ја не знам кога, града Зворника и да ћемо ми се наћи у петак да ја дођем код њега, да ће се тај мој случај окончати и да ћу се ја вратити на посао, да ја не идем никакве тужбе, да одустанем од тих тужби. А они ће мени све тај, знате, надокнадити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И да ту изјаву потпишете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да ја дођем у петак. Дошла ја кући, кажем мужу, причамо тако, био ми је један његов рођак, каже.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, имам ја на списку сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Вас колега не разумем, шта Ви закључујете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми имамо нека сазнања друга мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците одмах, док је ту сведок, каква сазнања?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Рекох, ја то нећу тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чућете.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја то нећу тако, да видим, морам да видим шта потписујем, а рекох, зашто бих ја сада тако то, значи да сам бесправна била, зато, рекох, ја ћу тражити надокнаду штете. Ја долазим у петак, тај господин ту, сачекајте моменат, међутим као, шта је, шта сте решили, рекох ја ћу тражити надокнаду штете због лишавања слободе 15 дана, када би мени овај преводилац да каже још, не

госпођо, он иде, сада се пребацује на подручје града Сарајево, овде ће доћи по питању неки други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пропаде накнада штете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: И пропаде мени све и не врати се ја на посао, цаба ти надокнада штете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било, сваког своја мука, колега, да ли је било говора о износу?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па господине, да ја Вама само кажем, ја сада могу да се смејем томе. Неко је ту ваљао неке цифре, а Ви знате када останете на мрвици, на мрвици једној, када они кажу, као ти имаш право да тражиш по европским стандардима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ови моји, у фирму када одем. Лишавање слободе, знаш ли ти колико се то на западу плаћа, једна каже, па станите људе, да је врате на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И ништа од тих цифата, ништа од пара, Ви нисте потписали ту изјаву због тога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како ћу да потпишем, ја њој лепо кажем, Ви мени дајте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала, хвала.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Би ли Ви потписали?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нормално, нека плате прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите питања, колега Ђорђевић?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Ђокић?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Када је члан већа питао сведока за неке надимке, питано је за Тора, за Зокса, сведок је кренуо да прича, Зокс или, па је застала и прекинули сте је. Занима ме, на шта је била асоцирана и шта је мислила под тим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте мисли на нешто слично када је колега рекао Зокс, када је набрајао?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сада ћу ја Вама да кажем, овај, рекао је Зокс, а мени се то некако као неко, да ли је Зокс или да није звер можда нека, јер је било тамо надимака некаквих и животињских.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А животињских, добро. Хоћете колега молим Вас да завршите, изволите.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: То сам хтео да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Животиња, да.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли зна нека лица под тим именом и тако, да ли је асоцира, да ли је знала некога?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, Зокс први пут чујем.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Немам више питања, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу, питања, изволите?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Представите се.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Брано Грујић.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Знам Брану Грујића.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто је сведокиња провела период од 13. јуна до краја августа у затвору, а помињала је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15. јуна каже, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А помињала је да се њен муж обраћао председнику општине, ја бих само да појасним, да сам ја управо изабран 27. августа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питања, немојте сада ништа објашњавати, питајте њу.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да кажем, мени се нико није обраћао, јер нисам био председник општине, ја сам био председник Извршног одбора, а председник општине у то доба је био господин Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви рекли да је Ваш муж ишао? Није она то рекла

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, није, али да не би случајно Ви помислили да је била код мене.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Брано, свака теби част.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао Ваш муж код председника општине, нисте Ви то ни рекли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мој муж је ишао, јесте, само није смео да оде код тог Марка, то сам рекла, пошао је и њему, па се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је ишао код председника општине, ја то нисам схватила да сте тако рекли?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Рекла сам ја Вама да је мој муж ишао код свију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код сви, али ми конкретно питамо за председника општине?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Свих организација, да је ишао код свих представника, код свих, али је прво кренуо од Васе Ерића, не знам тадашњу функцију шта је Васо, мислим да је председник суда он тада био, не знам шта је, код њега је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Има ли још питања? Изволите. Представите се.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Поповић Бранко или Марко Павловић, како ми је било име у Зворнику. Чини ми се да нисам крупан, такав сам и био.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Били сте крупнији доста.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам, мајкеми, ево оволики сам, колико ми је природа дала, а овај, уопште нећу да противуречим да ли је жена преживела све ово што је рекла, немам право да противуречим, једино могу да кажем, личност, да крупна личност без зуба, та особа која је носила осенчене наочаре, која је носила уопште наочаре у то време, нисам носио никакве наочаре у то време, нисам био тамо, није било штаба ТО у то време. Ја нећу уопште да сумњичим жену да ли је преживела све ово, са ким је имала контакт, то не знам. И друго, имали сте пред собом и сведоке из затвора, још нико не рече да сам ја ноћу испитивао у затвору, па ево толико, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, то је примедба, кажете. Кажете да Ви нисте тај Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Стојкић, да ли Ви знате овог човека, да ли га познајете или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Марко Павловић из Зворника или Поповић Бранко, оволики колики сам. Наочаре нисам носио, осенчене никада нисам носио.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, такве су Вам наочаре биле.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, нисам уопште носио наочаре.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Стављали сте их, господине, како Вас није срамота гледати ме у лице, како Вас није срамота, реците пред овим судом, госпођо судија, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај човек?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је тај човек, само што је била та униформа, па онај прслук и тако то. Били сте мало крупнији, па то говорим тако, јер сам ја тада била још мала, мања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам био вероватно исти.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Једна нићевица, једна нићевица, због тога што је Хрватица, јел то.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, ништа мени није сметало, ни Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало према микрофону, да би Вас чули.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како би се сада Ви опходили, када бих Вам пришла и опалила један шамар?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих се бранио.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Бранио би се?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Би, богами.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јел?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Би, богами.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Стићи ће Вас правда, стићи ће Вас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нека свакога стигне, Ви рекосте данас овде, Ви у априлу месецу сте били, у мају месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, слободни сте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имам још само једно, извините, само још једно. Нека се расчисти, у односу на изјаву господина Лазаревића, ја сада само питам, ко Вас је одвео из штаба ТО?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Милиција на Ваш захтев.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: На мој захтев милиција?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: На Ваш захтев, пропустите је кроз шаке.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате ли имена полицајаца, знате ли имена полицајаца?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам, господине.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господин Лазаревић је рекао да је он одвео и ништа више немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Лазаревић, да ли Вас је он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Госпођо, један ме је препознао да сам ја Саве Стојкића супруга, пошто је Лазаревић ожењен. Ја у тим поподневним сатима, преплашена жена, ишамарана жена, да ја препознајем неког милиционера ко ме је одвео. Да ли Би, човече божји, па не бих могла познати своје дете. Он је тај господин. Ја сам само хтела да га питам, па зашто господине, хајде пред овим судом кажите, сетите се, зашто је Стојкић Споменка требала да буде лишена слободе.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Појма немам.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: А појма немате, јел, немате то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја не знам да Стојкић Споменка уопште постоји.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знате, како не знате.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Док није човек овде, чини ми се да је Лазаревић први споменуо.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се изведе доказ суочењем између окривљеног Поповић Бранка и сведока Стојкић Споменке, на околности онога што је оптужени данас изјавио пред судом и разлика у односу на исказ сведока, па један другом, окренути лицем у лице, изјавише:

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Истина је што су ми рекли, трагала сам за твојим правим идентитетом, трагала сам. Била ми је жеља кућу да ти запалим. Истраумирао си ми целу породицу. Направио од деце болесника, само што сам Хрватица. Да Бог да се патио.

Констатује се да је сведокиња претходне речи изговорила у лице оптуженом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да му кажете, да ли је то тај човек или није он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, госпођо, нажалост, то је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите Ви, господине Поповићу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам рекао све, ове сам конституције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сачекајте мало, ове сам конституције које јесам, нисам крупан, нисам црн.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте тај човек, то хоћете да кажете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам особа о којој, жени уопште не спорим да је та жена доживела те трауме или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви можете да нам кажете, 15. јуна у штабу ТО, који то Марко Павловић седи, да ли знате Ви, да нам укажете на то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: 15. јуна не постоји штаб ТО.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, извињавам се, немојте, два пута сте рекли, да ли је то тај Марко Павловић. Нико није рекао никада, госпођа је рекла, командант Марко, Марк, Марко, као онај из цртаног и два пута каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је и Павловић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам малопре рекла да сам чула да је то име.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да је чула касније, Поповић, Павловић да се распитивао, али није видела тог човека, да ли разумете, а Ви и сада тврдите то је Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја тврдим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, она никада није споменула да јој се неко представио као командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја ни рекла како јој се представио, ја питам оптуженог.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Павловић Марко, него је рекла само командант Марк и да никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Марко, а после је рекла да је чула да је Павловић, па ја зато питам оптуженог, да ли он зна у јуну месецу да је био неки Марко?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да се она распитивала, па да је нешто чула да је Павловић, видите да кажете да је сада трагала за идентитетом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, хоћете да ми дозволите да завршим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, питајте је, рекла је, председнице већа, пустите да кажем, пустите да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питајте је Ви шта хоћете још.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питајте је и замолите мог брањеника, рекла је да није имао тај зубе, да је рекао да су му у Крајини избијени зуби, па да ли мој брањеник има зубе или хоћете фотографије да Вам донесем. Рекла је да су му били избијени зуби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је да је то тај човек, о чему ми причамо. То ћемо ми ценити да ли је сведокиња била искрена и да ли је била убедљива или не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нити је висок, како је рекла, да је црн, када није црн, да ли је висок.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Црне косе, ја сам рекла, господине, хоћете рећи да је сада плав.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да ли је плав тај господин?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, судија Вас је питала, смеђ, црн или плав?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Црн сам рекла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А Ви сте прво рекли црн, па поново на питање, Ви сте рекли, црн.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Црн, црн, црне косе, црн човек.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А накнаду штете ћете остварити не знам где, а и ове записнике ћемо добити, спомиње ли Марка Павловића.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, само нешто, мислим да је за суд битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас више полемисати.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Немојте ни Ви претити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли да одговорите господине Поповићу на моје питање или нећете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је Ваш бранилац прекинуо.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте Ви, када Вам дам реч. Ја сам Вас само питала, да ли Ви знате 15. јуна, да ли је био неки командант Марко или Марко Павловић у згради ТО? Да ли Ви можете да нам укажете на то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, исто тако као што Вас позивам, да из свих докумената који су Вам при руци проверите, да ли у функцији члана штаба, да ли је у функцији запосленог у штабу ТО, постоји икакав Ивановић, проверите, уверићете се, чини ми се најлакше ту, да ли постоји некакав Ивановић као запослени тамо.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не, није господине ни био запослен.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И друго, немам ја појма ко је у том тренутку тог дана био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не можете да нам помогнете, ко је био тај неки други?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не могу.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Шта сте Ви тражили тамо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо да не полемишемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже да није тај човек, зато нећемо сада више.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: А како зна да не постоји та особа тамо? Господине, могу Вама да се обратим. Ја бих Вас замолила пред овим судом, немојте да ми и Ви претите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја Вам претим?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мало пре, када ћете Ви остварити ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, ту моју надокнаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хтели сте још нешто да кажете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да претите и таквим тоном. Доста сам ја траумирана од стране Вашег клијента и ево сада ми се поново емоције враћају. Ја сам особа која се и лечим после тога и молила бих Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте хтели нешто да кажете?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од чега се лечи госпођа?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, лечим се, имам висок притисак.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, имам висок притисак, имам шећер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, неукусно је.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Неукусно је, немојте тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вређати сведока, то заиста нема смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још неко питање, господине Поповићу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вратите се, хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, са истим правом, са истом оценом уверљивости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да вичете, само полако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са истом оценом уверљивости се прилази свакоме сведоке и оптуженом и не може се аргументи, нити сведок може да каже да му се бранилац односи да га вређа или повређује. Ја нисам сведока вукао за језик око накнаде, него је сама причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли, видећете када ћете остварити накнаду штете, жена има право да то тумачи и као претњу и као увреду, то је њен проблем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нормално, али, да ли је мој брањеник то лице или не и ако сам ја коментарисао са колегом да имам сазнања да неко штити некога из одрђених разлога и да имам сазнања која ћемо предложити ко је можда лишио живота, не живота, него слободе тада и о томе можемо, а да то није сигурно Бранко Поповић.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мени би то било драго господине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питајте Сретена Лазаревића кога крије.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја не знам кога крије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То Вам ја хоћу рећи.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сретен Лазаревић кога крије, ја не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви ћете њему сведочити, а он Вама.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја не знам кога он крије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега сада тек.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То би могли питати Вашег клијента.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам уопште о чему се ради.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Он то зна најбоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему Ви причате?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Хајде да питамо Вашег клијента, зашто Сретена Лазаревића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви приговарате на исказ?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Господин је ту био, лепо ме је шамарао, што не каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже да није тај.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ма јок није, уф.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Мало сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове за долазак у суд?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте имали трошкове, реците нам? Имате право на трошкове превоза тамо, вамо, исхрана данас?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија опростите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја сам госпођо дошла са службеним возилом вашег суда овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, те трошкове нећете тражити?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То нећу, него ћу узети да се вратим аутобусом, нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колико кошта аутобус?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, од 10 до 12 марака, како који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неких?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Петсто динара, то је можда 480,00, 500,00 динара, 350,00, како који, ја не знам колико је шта је све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја морам данас правдати моју дневницу на послу и исто имам тамо у торбици, да сам се одазвала, да бих узела овај ваш позив пре неки дан, два дана изостанка с посла. Имам писмено надокнаду колико су ти моји трошкови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нам донели то?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесам, они су мени велики и имам то писмено па Вам могу доставити да то видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове за повратак из суда у износу од 500,00 динара и трошкове за одбијене дневнице, а према доказима које ће приложити на име изгубљене зараде на дан позивања у Основни суд у Зворнику ради пријема позива и на дан доласка у Окружни суд у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, питање колега?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Два питања, на сугестију мог властодавца. Сведокиња је рекла да је чула да су неки од затворених, убијених, па их је после виђала у Тузли, делимично је одговорила, а да ли може евентуално да каже, кога је видела, ако познаје те људе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је два имена.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Рекла сам два имена, господине.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Поред та два имена, да ли још неко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко био?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Па, још некога, није битно, рећи ће Вам то други, не морам све ни ја. Не знам, не знам, не могу ја сада ту да причам о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за које сте сигурни да су били у Дому културе?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То сам рекла, то сам рекла за два човека за које сам сто-посто сигурна, ту су, живи су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Вама рекао да су они убијени и када, то нам нисте баш најјасније рекли.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Чекајте, ко ми је, ја сам чула да су нестали људи, да су побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чули сте да су побијени?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Чула сам да су побијени, да ли су отишли као из Дома и то, али су били у Дому, отишли су, међутим, касније кажем откуд ти, баш оно – откуд ти, па што, па рекох прича се, па каже, многе су нас прогласили, али смо били у Аустрији па сада враћени. И данас дан неко је тамо, неко је овамо.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, нисам разумео, да ли то значи да има имена али да сада неће да их изнесе због нечега.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам господине, нисам тачно убеђена.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само да завршим, само да завршим, а молио бих веће да упозори сведока, то је врло битно, јер неке од њих можда водимо као нестале или жртве, а може се испоставити да су живи.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Господине, ја не могу Вам тачно да кажем именом и презименом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу да Вам помогнем, да Вас питам. Да ли сте познавали Сулејмана Капичића?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Капичић?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сулејман?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли сте знали?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Како да нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је жив тај човек?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Салих, Салих је жив.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он у Дому, Салих?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сигурна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, зато што ови што су били у Дому кажу да Салих није био, али да су били Капичић Сулејман, Смаил, Енес, Сејо и тако даље.
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Смајо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смајо?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте и Салих је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Салих је био?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јесте, јесте, био је и Салих.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то рођени брат од Сулејмана или род или шта?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Верујте, сада, ко је код нас браћа, вакав, онакав, ја не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Алихоџић Раму?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је жив он?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Није ни Рамо ни син му, нису живи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ни Ахмет.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Сулејман, шта рекосте, да ли је жив?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам да ли је жив, ја сам рекла за Салиха.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Хаџиавдић Нурију и Хусеина?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Хаџиавдић Нурију?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Хусеина?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Хаџиавдић Хусеина, како да не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они живи?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не верујем да је Хуско жив, не верујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Нурија?
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Хаџиавдић, не знам, не знам тачно, не бих да, Хусеин мислим да није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не верујем, али, то је оно што се каже, што нисте сигурни, не бих волела да изнесем на овом суду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И још једно питање, везано за стражаре у Чelopeку, па да ли може да нам каже, Панџић Миша, да ли је био стражар и ми

имамо нека сазнања да јесте, али мене више интересује, да ли зна где се сада налази, да ли је жив?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миша Пантић?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Јој, верујте да не знам то ни име ни презиме, то презиме није из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је из Тршића?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Пантић, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Миленко Лазић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Миленко Лазић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Лазаревић да није, а Лазић, нема ни Лазића у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Милош Јовановић из Доњег Шепка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо смо рекли.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Откуд Доњи Шепак Милош Јовановић.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, ја тако имам уписано, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже да је из Челопека.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, а Милош Ивановић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ивановић Милош?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ивановић Милош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки у Челопеку и тако?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ивановић, то су погрешни појмови, нема у Челопеку Ивановића, у Челопеку су Јовановићи, Иконићи.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Иконићи?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Иконићи, а Ивановића нема, Ивановић је у Петковцу, господине.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А Станојевић Драган, од оца Драга, звани Велики Драган?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Велики, онај високи момак, са Рођевића, Пађине доле, да, он Вам може то рећи.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А где је он?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ту је, кући, ја мислим да је доле, у Пађинама доле, крупан дечко. Има још један мали онај, ситнији, како се он зове исто, сви су они из Рођевића.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А тај Степановић Драган, од оца Воје?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Е да није тај Степановић крупни, а овај Драган да је ситнији човек, тако мало, оно у лицу баш, не знам баш те Драгане.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, свеједно.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Живи су, живи су ја мислим и један и други.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И овај Велики Драган и овај Мали Драган, да ли знате где су?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Ја мислим да су тамо у селу Пађине, баш су тамо одакле су, Пађине, Рођевић, то доле, Шепак, није битно, углавном ту су, раде и можда је овај остао и без посла, мислим овај мали, не ради нигде, бави се, видим га на пијаци, једнога, сада не знам да ли је то тај, а овај Вам крупни може мало више података рећи, ако Вас буде интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки Станојевић?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Има Станојевић, имате и у Челопеку Станојевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган, Драган Станојевић неки?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Сада ја Вама кажем, када су углавном били у затвору ту чувари, па Драган Петровић, па Драган Стевановић, па Стојановић и Ви само знате само као Драгана Малог, онда оног крупног неког и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Мали живи а где Велики?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Е не знам доле, то су сада сва села мени испод Дрине, низ Дрину, да ли Роћевићи, да ли је Шепак, све је то једно уз друго село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле ниже, добро.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Углавном знам да су млади, живи, Богу хвала, нека су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Морам ја још само мало код надимака, сада ме асоцирало када је рекла сведок око неке звери, нешто, па да ли јој је познат надимак Кобра?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Питао ме је колега овај горе Ваш, па Кобра, за надимак Кобра, чула сам за неке «кобре», а Кобру не, господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединца не зна.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: А тај «Кобре»?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: То је јединица некаква «Кобре».

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: А Ђовани, да ли сте чули надимак?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: За Ђованија, како да не, он је ја мислим из Челопека, Ђовани, јел?

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да, да.

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Да, да, он је тај, тај је из Челопека, мало се посрамотио нас, тако се зликовачки понашао у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај човек?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не знам, верујте ми да не знам. Мене нико живи не интересује, само моје двоје деце.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли сте чули за њега нешто или шта је радио?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Нисам, али сам чула да је то тако нешто ту, у том Дому радио, па зато и не желим да о њему коментаришем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Имате ли још нешто можда што сте пропустили да нам кажете?

СВЕДОК СПОМЕНКА СТОЈКИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 25 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Ацо Бајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви Ацо или Аца?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ацо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ацо, добро. Име Вашег оца?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Име оца, Љубинко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Љубинка. Када сте Ви рођени, само годиште?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: 28.04.1966. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1996. године, где?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Тршићу.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Незапослен. Живите у?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тамо? Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Филиповић, Драгићевић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не.

Сведок Ацо Бајић, од оца Љубинка, рођен 28.04.1966. године у Тршићу, тренутно незапослен, са пребивалиштем у Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте као сведок пред судом дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, предвиђена је и казна затвора у трајању до пет година. Ја ћу Вас сада замолити да нам прочитате ту заклетву, пише ту «заклињем се», тај текст, да положите заклетву на тај начин.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Заклињем се да ћу о овоме што пред судом будем причао, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте схватили шта ту пише?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви нисте дужни да одговарате на поједина питања само, уколико бисте се изложили својим одговором тешкој срамоти, материјалној штети или кривичном гоњењу. Испред Вас постоји један списак са неким псеудонимима, па ако будете имали потребе некога од тих људи ту да поменете, Ви

ћете уместо имена рећи то слово. Претпостављам, тај «П» да Вам је познат, он је под псеудонимом, можда евентуално тај «М», «К», већ кога ту имате.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: При читању законског текста заклетве, можда ће бити проблем, он је рекао уместо питан – причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте поново.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, ушло је тако, може се укинути, како је Јанко Лазаревић укинуо.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада је боље. Овде се води поступак против шест особа, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Ради се о догађајима на територији општине Зворник у периоду од маја до јула 1992. године и то, пре свега, су догађаји присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић, 26. јуна 1992., злочини у Дому културе у Челопеку и на Пољопривредном добру Економија и месту Циглана, па да нам Ви испричате, да ли Вам је нешто познато од тога, да су ту неки људи на овим подручјима која сам Вам сада рекла, мучени, злостављани, убијани, сакаћени. Изволите.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Везано само за Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте за Челопек, шта знате, да ли сте били ту, у ком својству, изволите.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Челопеку сам био у својству када смо из Тршића пребачени у Челопек, негде половином маја. Био сам у својству возача те тршићке, одељења полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били резервни?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Резервни полицајац који сам мобилисан у току.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли може гласније, не чује се ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Резервни полицајац сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте и пре рата били?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У резерви?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, нисам био у резерви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте мобилисани, да кажемо?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Мобилисан сам негде у априлу месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте радили до те средине маја?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Био сам у Тршићу, био возач комбија, који сам превозио, на терену када се иде, смене одласка и доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била резервна станица у Тршићу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ту је била формирана резервна станица у Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је формирана?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, приликом дејстава у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је вас било полицајаца у тој резервни?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, да ли је било 25, 30 полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су све резервисти или неки и активни?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја мислим да су све резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то све Ваши из Тршића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Све мештани Тршића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је био командир?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Командир је био Цвијетко Јовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко Јовић, добро. И кажете, Цвијетко Јовић је командир, а шта се дешава средином маја?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Средином маја смо прешли из Тршића у Челопек, можда 20., 25. маја, не знам тачно датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вама каже сада, ви се селите у Челопек?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам каже, идете у Челопек?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Цвијетко је нама јавио да се преселимо из Тршића у Челопек, е сада ко је са њим говорио, ко је њему наредио, то ја не знам, нисам у току ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то отприлике, кажете?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, можда 20., 20. и неког маја, не знам тачно датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнадoste, зашто идете у Челопек?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Челопек смо сазнали да се иде, пошто су са Дивича били ти који су доведени у тај Дом културе, да се врши обезбеђење тог Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су они доведени у односу на дан када Ви долазите у Челопек?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај дан ја нисам дошао, а они када су доведени, тада су и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви дошли у Челопек пре?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, пре, не. Тај дан су дошли, а ја сам дошао касније, нисам тај дан дошао када су они довежени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И претходних дана нисте били у Челопеку?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте дошли тек када су они већ стигли?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Када су они стигли, онда смо дошли, пошто је већ имао, пошто је Челопек већ имао онај свој резервни састав полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командир у Челопеку, да ли знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, јер није ми било познато то у Челопеку, нисам никада био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тамо дешава, добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ко је био командир тај у Челопеку, ту нисам никада био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви долазите и шта Ви сада затичете, те људе већ затичете, колико ја схватам?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте, јесте, када смо дошли ту, они су већ били смештени у Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ту су биле распоређене смене које су обезбеђивале тај објекат, четири смене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас распоређује, како, Ви долазите, људи су неки ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте, али ја нисам био на обезбеђењу у Дому, ја сам и даље као возач, никада нисам био у смени да будем, ја сам био као возач који сам довозио полицију из Тршића и ако греба ићи где на терен, ја сам опет ту полицију возио. Значи, нисам никада био стражар, да стражарим ту око Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били у тим сменама?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, у сменама никада нисам био, ја сам увек био од 7 до 3 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само у тој првој смени били?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја сам увек био у смени коју довозим, ја никада нисам био у смени обезбеђења објекат, ја сам био на месту возача који сам возио терен, који год је био терен, ја сам возио и тако сам и у Челопеку наставио тај посао да радим до краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 7 до 3?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Исто, од 7 до 3, до 4, зависи, сада на терен када одем, може да остане и целу ноћ у зависности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али где Вам је место, оно што се каже, када не возите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Место када не возим, у Челопеку, школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У школи? Колико има од школе до Дома?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, од школе до Дома, можда триста метара, четиристо метара, не знам тачно, није баш близу, има пет, шест кућа раздваја, па долази та школа где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ти људи боравили ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Челопеку, у Дому?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, у Дому?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја мислим око месец дана, дан више, мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих месец дана, да ли Ви уђосте у ту зграду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада нисам улазио. Долазио сам пред зграду, а у зграду никада нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте пред зграду долазили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, у зависности, на пример, некада сам долазио када довозем смену неку, на пример, да застанем ту, с почетка, али после када се дешавало то што се дешавало, нисам пролазио никако, јер плашио сам се да и мени неко ту нешто не уради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да чујемо, шта се то дешавало, како Ви то сазнајете и чега се плашите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, плашим се тога да не дође ко да ме, да дођем у непријатну ситуацију да ме истуче или нешто, да ме натера нешто, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви наоружани били?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесам био наоружан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били полицајац или шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, па нисам ја могао у некога да пуцам, ја да се сада браним, ако су они ко је долазио ту да прави проблема, да ја њега убијам. Ја нисам такав човек да могу да убијем некога. Мени је непријатно, а нисам моћан да га убијем, нисам моћан, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали, која су Вам овлашћења, осим тога што возите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја сам радио ту као возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само као возач?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Само као возач и ни у једној смени никада се нисам се задесио као да чувам тај Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви онда посредно од некога сазнали, кажете, шта се то догађа, па сте се плашили? Шта сте то чули, чега се плашите и када?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, то што се десило за та убиства, када се убијају на Видовдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, ми нисмо били, то Вас питам.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја знам да нисте Ви били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, када сазнајете за убиства?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сазнао сам да је тај Репић побио људе за време ручка, ушао је на врата када је људима дељена храна и да су људи у то време побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то догађа?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја мислим да је то био Видовдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видовдан?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Или уочи Видовдана, светац је тај био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пре Видовдана нешто, да сте Ви сазнали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, дешавало се, али нисам сазнао на пример, више се сазнало после, него у та доба када се долазило, да је се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али има нешто мање да се сазнало, па се ипак сазнало, до Видовдана да нам испричате, кажете, више се сазнало после. Да ли има бар нешто да сте чули до Видовдана да се десило, у то време?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, дешавало, ја шта је, људи су били испребијани, улажено је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то причао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Отимане паре и шта је све рађено, ја не знам, нисам био, али из приче људи који су, дешавало се на тим улазним местима, ко је био доле на вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам прича то?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, сада од полиције ко прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неко име? Да ли Вам је тај «П» нешто причао да се дешавало пре Видовдана?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, он је ту био често, тај човек на обезбеђењу, зато што је он баш био ту, тај «П».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте још знали тако од радника обезбеђења, на пример, да ли сте некога познавали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Од раника обезбеђења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Познавао сам више радника ту обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је још неко причао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Причао је, на пример, Митровић Милан, он је ту често био, Милош Јовановић је често био, било је, сви ти људи који су били вишим годинама, у старијим годинама, који нису ишли на терене, они су више остајали ту, на том објекту, а млађи људи су претежно ишли по терену, људи до 20, 25 година, када је требало где ићи, ти људи од 40, 45 година, као не могу да иду на терен, они су остајали код тог Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они били организовани по сменама, те страже?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Они су имали четири смене, по сменама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у току дана?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана, три или четири?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, три смене ја мислим, од 7 до 3, од 3 до 11 и од 11 до ујутру, мислим да је тако било, до 3 знам да су биле, а после 3, сигурно није могао од 3 остати до ујутру, јер онда би му било, ко би издржао то, три смене су биле, а једна

је смена одмарала, у зависности од терена, на пример, ако је више људи морало да иде негде на терен, онда су они смањивали број људи доле који мора да се обезбеди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На стражи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: На стражи, јер ако је било људи више у распореду да се није ишло негде, онда су могли више људи да убаце у ту стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се десило некада да дођете ујутру у 7 на посао и да Вам неко од њих исприча да се те ноћи нешто десило?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, људи то нису смели да причају, страховали су од самих себе ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти стражари?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, стражари су страховали да се не сазна после шта је било, да не дође до проблема, да неко не нападне њега или његову породицу. Ретко је ко желео да прича о томе икако да прича, да се запиткује што, сада запиткује, да испитујеш нешто, да сазнајеш, да ово, да оно, никада нисам желео сада да питам шта је било, како је било, јер доћи ћу у непријатну можда ситуацију, да каже, ко си ти да ти испитујеш, ко си ти тај да причаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је била атмосфера у Челопеку, што се тиче грађана који ту живе, да ли су они то знали шта се ту догађа? Да ли су они препричавали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, како нису знали, није то било људи, људи нису само преноћили, ту су били месец дана, како нису знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Зворнику, у граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У граду не знам, у Челопеку су људи ургирали, на пример да, да људи пробају да се где одвезу, да откуд знам шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они то ургирали да се одвезу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам ја родом из Челопека, ја сам родом из Тршића, из другог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како знате да су ови из Челопека ургирали да ови оду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, прича је била, јој, шта ће са народа ту, толико народа у једној просторији, нема услова, није то да су људи имали да, људи су били затворени у зграду, шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви нисте улазили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада нисам ушао унутра у просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тек сам долазио, улазио када су људи излазили, а унутра никада нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, како се хране ти људи, шта једу ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, они су, да ли добијали два obroка из хотел «Дрине» из Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било у хотелу «Дрина»?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: То је хотел, кухиња та ваљда што је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то да их хране из хотела? Ко је ту још јео у том хотелу «Дрина»?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, полиција сва из Зворника је била ту и хранила се и онда ту је из те кухиње довозио им тај човек, мислим да му је име Секула, који је довозио ту храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тог «М» сведока?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега некада видели за тих месец дана, лично ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам га видео, али сам чуо да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је долазио? Којим поводом?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Долазио је поводом када се то десило увече, он је то, из приче да је он то одвезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај човек је када се десило то убиство, он је са погребном том опремом Комуналног одвезао те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то мислите за Видовдан или?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За Видовдан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А раније?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, за то знам да је долазио, јер човек је био који је причао да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да ли им је и он некада доносио храну, тај «М»?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Али не верујем да је он могао доносити храну, он је радио у Комуналном, није он радио у хотел «Дрини».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја га нисам видео, можда је доносио али га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је те људе ту затворио, ко их је довео, да ли сте чули то, ко је њих ту сместио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сместио, довезао их Мико Миљановић, допратио их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је полицајац?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле их је допратио? Да ли сте се распитивали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам се распитивао, да ли из Зворника, да ли директно са Дивича, то не знам, јер нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чули сте да су то људи са Дивича?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесу, људи са Дивича, знам да су људи са Дивича и мештани целог села Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то цивили или заробљеници или војници, шта су то?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Војници нису, цивили који су живели горе, који су требали, да ли да иду у размену, ја не знам шта је било са тих људи, цивили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су им породице?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нису ту биле жене, то су само били мушкарци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су жене?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: То не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јер нисам био да знам где су жене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви познавали некога са Дивича?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Познавао сам овог једног Пезеровића, превозника, сада не знам како му је име, Пезеровић презиме, тог сам знао човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Превозника?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и он ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са њим?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај човек је жив, јер пошто сам ја био превозник, познавао сам њега лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командир или начелник полиције у периоду тај јуни цео месец?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли је био Маринко Василић или неко други, највероватније да је био Маринко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада Маринка ту за то време?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је долазио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада га ја у свом присуству нисам видео да је био ту, али можда је долазио, али га ја нисам видео, мислим ја га нисам видео, али ако је долазио, људи знају ти који су били унутра, сви знају тог Маринка, јер Маринко је мештанин Зворника, ти људи који су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Цвијетко Јовић, кажете, он је ту био шта, на којој функцији?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, у Тршићу он је био командир, када смо били у одељењу у Тршићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада долазите.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сада када смо дошли у Челопек, да ли је остао командир исто, на пример, он је ту ето био међу тим. Да ли је он имао решење, да ли није имао решење, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви виђали за тих месец дана Цвијетка, односно колико пута, обзиром да је он ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Виђао га јесам, како га нећу виђати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали сваки дан или?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, сваки дан нисам ни био ту, јер ја сам доста дана проводио на терену, јер када год је био терен, ја сам са колима водио полицију на терен и ако се вратим са терена, ја се поново вратим ту, а сваки дан га нисам могао виђати, зато што сваки дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је некада Цвијетко помињао да је долазио Маринко ту у школу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали некада са неким стражаром о томе, да ли су они некога од својих шефова информисали шта се ту догађа?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја мислим да би требало да се информисало. После сваке смене да је неко морао да информише, ако је ко долазио, ако је ко одводио, приводио, да би требало да је вршио евиденцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате или мислите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, треба да су радили, јер немогуће да није нико нешто водио неку евиденцију, да каже сада, ипак да је то сваки дан морао неко извештаје писати ко је тамо био пре командир тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада неки извештај писмени или не?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту водила нека евиденција, нека књига?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја мислим да је се водила евиденција, морала се водити евиденција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте Ви видели?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам књигу видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели, неку свеску, књигу, било шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам видео, али свеска је морала бити где је вођена нека евиденција за, ко је долазио, ко дође, сигурно да је вођена евиденција, није могуће да ништа није праћено, да ништа није писано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали, зашто ти људи ту седе, ти цивили, тада или касније?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тада, зашто су дошли ту у Челопек?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, зашто су ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Причало се да иду негде, у размену, сада шта је било, не знам, јер они су као за размену. Е сада што су они остали толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то ту размењује људе на територији Зворника, да ли сте Ви знали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овлашћен да размењује неке људе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, нисам ја присуствовао да знам ко је овлашћен за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте чули, тамо сте били, ми смо овде били у Београду, нисмо тамо били, питам Вас ако знате? Да ли су само ти људи за размену или сте чули да постоје још неке размене у том периоду или не?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, људи су исељавани, неки су исељавани, откуд знам ко је, не знам ја ко је одлучивао за те размене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро, питам Вас да ли знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како, нисам ја учествовао да сада причам негде ко размењује и шта размењује, да ли Кризни штаб, да ли је, откуд знам, не знам ја, мислим, не разумем се ко је био, ко је влада, неко је, неко је одлучивао, не могу ја рећи ко је одлучивао, нисам био. Неко има, значи да је знао за те размене, да би требале бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тамо представљао владу у то време, да ли знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је био председник општине или владе или Кризног штаба?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Председник општине је тада био Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А владе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Кризног штаба, шта је то, да ли су то нека различита тела или шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли је био сам Кризни штаб, да ли је била и општина и Кризни штаб, никада нисам улазио на тај састанак, мислим да у томе никада нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: А био је Кризни штаб, знам да је био Кризни штаб, а сада, ко је био, шта је био, то ми је непознато. Са тим људима нисам никада ни седео, нити се дружио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта још можете да нам кажете? Ми имамо овде оптужницу у којој пише да су ту за то време доста људи убијени и пре Видовдана, а и за Видовдан. Шта је Вама познато од тога?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Дешавало се ту свега, сигурно, ту су људи убијани и претучивани, е сада ко је тукао, ту нисам био и нисам видео и не могу да посведочим, да кажем, а свега се дешавало, ти људи који су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли су те Ваше колеге ту чували, шта су они, која је њихова улога била?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, чували су они, јесте, били су, чували, али нису могли да сачувају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам кажу они, како се то деси да уђу неки људи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, дешавало се, каже, када су ушли ту за време ручка, када су људима отворена врата, људи излазе у WC, јер WC нису имали унутра, људи су излазили напоље, свашта је се дешавало, упру пушке, отвори, шта сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада присуствовали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада нисам присуствовао да ту будем, ја сам избегавао, увек да се склоним ради тога, да не дођем у неприлику неку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то за Видовдан?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За Видовдан нисам био ту, али сам дошао када се то десило, каже, да је побио 16, 17 људи, рањавао је унутра, у згради тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Репић тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некада тог Репића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да сам га видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам га тада видео, али сам га видео пре, имао је дугу косу, свезан реп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, када је туда кроз Челопек, често пролазили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте чули да је он ту некада упадао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Упадао је, ја шта је, па он их је и побио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те за Видовдан?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, за Видовдан је побио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли за Видовдан, после колико од тог убиства? Да ли су још ту била тела тих људи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ту су тела још била, али нисам улазио, после је дошао овај човек који их је одвукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај «М»?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај «М».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Одвукао их је са том погребном, није погребном, како се зове, службом их је одвезао, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме је дошао, којим возилом?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Камионом, нисам био, али причају да је са камионом, јер био је човек који је присутан био када су товарили људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви тада нисте затекли тог Репића што је то урадио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам, нисам га затекао ту унутра, да га затекнем ја, јер нисам ни улазио тамо. Страх ме било да приђем када се то дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се даље дешава са тим људима, тим што су преживели, после тог Видовдана?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, после Видовдана, они су пребачени у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико времена?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли дан или други дан, тај дан нисам био када су пребацивани, ишли смо на терен један где смо ишли, али ја мислим да је други дан после тога што је било, пребачени су у Зворник, јер ту је доста људи рањено, па су морали људи да им укажу лекарску помоћ, да спасе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је те људе пребацио опет у град?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам нисам присуствовао када су пребацивани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за тих месец дана, да ли је био неки лекар да је долазио или тако нешто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, нисам био, не могу да кажем ни да јесте ни да није. У мом присуству није долазио, када сам се ја ту десио, да човек није долазио, ниједан од доктора, како ја знам. Е сада, да ли је долазио, некада, јер нисам, могуће да је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате Милоша Јовановића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Милоша Јовановића, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он из Челопека?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он некада за то време причао да је он нешто тако искусио лично, да је видео нешто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Он је често долазио, пошто је и он био један од старијих тих људи који је остајао, да не иде на терен, да остане ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као стражар?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Као стражар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је некада рекао нешто да му се десило страшно или тако, да је видео нешто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам га никада ни питао, али се све дешавало, зато што је он био доле, морало се десити у његовој смени, јер ко је год био често стражар по тим сменама се и дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви икада видели те што долазе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Што долазе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту дању?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то дешавало ноћу или су некада и дању долазили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: По причама да је се више долазило, да се више дешавало више ноћу него дању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули некада да ти људи певају неке песме, па да се то чује напољу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Певали су, али ја нисам чуо, доста су пута натеривани да певају то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, од те страже, уђу они певају, а какве су песме певали, не знам, али певали су, натеривани су да певају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Милош нешто повређен у то време, нешто да је рањен у ногу или тако, да ли се сећате тога?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Рањен није био сигурно, да је био рањен, не би могао радити, отишао би у болницу. Милош је ту био до краја. Рањен није био нико од полиције тада није био. Ниједан полицајац нисам чуо да је био рањен од стране некога од ових што су долазили, да је неко ранио полицајца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А том приликом, кажете, за Видовдан када су та тела још била ту, да ли дође неко ту од неких људи надлежних или неко да види шта се ту догађа?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У мом присуству није нико дошао, само је дошао тај Лазић који је био у школи горе и дошао и он је ту био, да ли је он био шеф смене, чега, не знам ни ја, Лазић Милинко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лазић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај што га зову Лазија?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био ту када се то дешавало?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Он је био у школи и онда је дошао доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Ви долазите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, сада не знам одакле сам ту дошао тада, да се сетим пре петнаест година, углавном да сам дошао доле ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је већ био Лазић када сте Ви дошли?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Није, Лазић је касније дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После Вас?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте. Ја сам отишао по Лазића да кажем, Лазићу доле се десило, да дођеш, дао изјаву да идеш доле, рекох, човек је побио толике људе, да видиш шта ћете, кога ћете звати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је икада неко од тих Ваших колега стражара поменуо неко име, неки надимак, да је чуо ко то упада? Ко су ти људи који упадају?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Само сам чуо за тог Репића да је упадао тај Репић и да их је он то побио те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, али пре тога?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Долазили су људи, али нисам никада био да видим, јер сам избегавао, ради тих људи што сам знао, да присуствујем ја ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватам да нисте присутни, него питам, да ли су Вам они причали, да ли то долази увек један човек или дође два или десет?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Није био један човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Било је још људи, само не знам ко је, не могу да кажем да је био тај и тај, када га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта они кажу, да ли су то неки људи цивили исто или војници или полицајци или шта су?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Полицајци нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису полицајци?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Значи, полицајци наши уопште нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су то неки мештани Ваши, комшије дођу па убијају те људе или ко? Да ли сте Ви питали, када већ не могу да се одупру, знају ли ко то ради, да пријаве неке, нешто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, то су људи који су били из добровољачких јединица, више су долазили ти, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви неке добровољачке јединице да су ту боравиле на том Вашем подручју?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, било је тих јединица, били су неки, те «Жуте осе» су биле, па су били, ко је био још, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био њима командант? Ко ме су они припадали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли сте чули за неког Жућу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, јесам, али не знам да ли им је он био командант главни или не, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели некада?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажу ови сведоци да је тај Жућа дошао тај дан ту када се десило?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ту, када се десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја га нисам видео да је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да он ту има неког рођака добровољца, тај Жућа?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Кога сам ја знао ко је коме рођак у то доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте чули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам, не знам ко је коме фамилија, ја знам, знам у селу ко је фамилија, шта ја знам ко је коме фамилија. Сигурно су били у сродству некоме, ако су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овај сведок «П», каже, за тај Видовдан, каже, отишао је Ацо Бајић који је био возач, имао је сиви комби.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Жути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали сиви комби?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Жути, не сиви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жути, каже, да пребаци те лешеве, када је Репић наредио да се одвезу. Отишао је низ пут ка Бијељини.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да пребацим лешеве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже, нашао је некаквог «тамића» који је дошао.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па за тај Видовдан је пребацио овај човек, ја имам сведока који је тај човек који их је превезао за Видовдан, тог Лазију, који је Лазија присуствовао том утовару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете ме, он каже да сте Ви дошли, па сте отишли, па да сте нашли неког «тамића»?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај «М» сам дошао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не сам дошао, њега су звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Е сада ко, да ли из Зворника, из станице, били су сви упознати, ко га је обавестио сада, није нико знао његов број телефона да га зове. Значи, неко га је, тај Лазић обавестио да у Зворнику, да ли у полицијску станицу, па су ови из полицијске станице звали кога, њега, не бих знао рећи. Значи, није он сам

дошао по те људе, неко га је звао. Лазић обавестио доле у Зворник, кога је обавестио, да дође по те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да је Лазић обавестио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Причао ми је да је он звао и да је био ту када су товарили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лазић Вам је то баш причао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте, причао ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога зове Лазић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Кога је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога он то зове, кога обавештава да се дешава?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па сигурно станицу полиције, кога другог да обавести, у Зворнику, а ти из полиције сигурно су обавестили, могу да га питам, али највероватније да је полицију обавестио, па је полиција звала ту комуналну службу која је скупљала то да ради то, те људе који су одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се после дешава са тим људима, кажете одлазе? Да ли сте их виђали после у граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, нису људи били у граду, људи су били у Зворнику у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где су били, реците нам?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Смештени у згради «Новог извора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, опет затворени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када су ту, да ли сте имали неку информацију?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како колико су били затворени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико још бораве ту?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Можда месец, два дана, три месеца, можда до септембра, октобра, не знам, не знам тачно датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где иду после?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, после су отишли у размену, сада где су отишли у размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У размену?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сигурно, из Зворника су отишли у размену. То знају људи из Зворника, из затвора који су били где су људи одлазили, то знају људи који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, ми смо њих већ саслушавали. Да ли сте Ви некада звани да будете саслушани поводом ових догађаја негде још?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Зван сам у Тузлу, прошле године сам био у мају месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок или као?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Као сведок, исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Тужилаштву у Тузли сам дао прошле године негде, април месец по питању овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ко је тамо био оптужени, ко је био окривљени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тамо је писало ми на позиву, окривљени Средо Вуковић, осумњичени против Средо Вуковића и других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то био Средо, зашто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Средо је био горе у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Челопеку, у Дому није?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Средо није никада био у Челопеку. Сада, да ли је то, не знам ја, Дом Челопек, Зворник, да ли је шта повезано, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули ово што сам Вам прочитала за овај Козлук, исељавање људи, 26. јуна?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесам чуо да су се људи иселили из Козлука, да су отишли за Лозницу, из Лознице да су у Суботицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су то отишли?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам присуствовао исељењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто, како су отишли?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Отишли су аутобусима до Лознице, из Лознице да ли, су чим су отишли за Суботицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто су отишли, да ли сте то чули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, они су тражили негде да изађу, да ли, тражили су, откуд знам зашто су отишли, да иду негде из тог дела, да се одселе, да им се омогући излазак у Аустрију, где су тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пролазили кроз Козлук?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У доба тога, никада нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као возач, нисте имали потребе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Када је, јесам имао после када сам се иселио, када се Козлук исељавао, тако да би, тако да нисмо ишли у Козлук у доба док су живели Козлучани доле, ја никада нисам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, откуд знам што, ето нисам улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки гето, шта је то било? Зашто нисте?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, не, нисам имао потребе да улазим у Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А раније, пре рата?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, стално, ишао у Козлук у школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, шта сада би, рат је и шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како ћу ја да ходам по Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, питам, зашто, да ли је то било нешто тамо затворено или?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, није да је затворено, ето, нисам имао, рат је био, сада да ја улазим у Козлук, што ћу у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Козлук био муслиманским становништвом насељено?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, већином, било је и српскога, али већински је било муслиманско становништво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, за време тог периода мај-јуни, да ли сте виђали Козлучане у граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Зворнику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ретко, они су били доле у Козлуку, ја мислим да они су ређе излазили. Сада, да ли су од кога, не верујем да су се они толико кретали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле борбе ту у Козлуку неке?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Борбе у Козлуку нису биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуцање?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Пуцњава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, нисам учествовао у томе, па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули зашто они одлазе, кажете добровољно, због чега?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Добро, нису они добровољно отишли зато што им је добро доле, значи, они су тражили можда нешто, страх их је било да остану ту, што су они остали између српских села, да изађу, бојали се сами себи да не дође до каквих сукоба и желели су људи да изађу, не знам, не знам ја што. Има ту неко ко је знао што излазе и што причају њихови представници, који су преговарали са неким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било борби у граду, у Козлуку, у Скочићу, ту у том делу Зворника у мају и јуну? Да ли су се водиле неке борбе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, у априлу су се водиле борбе у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после, тај април нам није у оптужници, него после, мај, јуни?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, у мају није било потребе да се воде борбе у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А околo града? Где су прве борбе, хајде да видимо?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: По линијама села, Бошковићи, Малешићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је била линија прва?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Била је на Малешићу, на Бошковићима, тамо, Баљковица, Тисова Коса, Каменица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено од Козлука, од Шепка, од Скочића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Од Козлука је удаљено можда шест километара Малешић, Бошковићи су удаљени даље, то је лево тамо, према Сапни, Кисељак и овај део вамо, Равне Њиве, то је исто била линија ту где су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су значи биле борбе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ту су више биле борбе, зато што је то била линија та разграничења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцања у граду у Зворнику у мају и јуну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У мају, да ли је било пуцања у граду, није оно било да је било борби по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било борби?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Борбе су завршене одмах када је завршен, тај Зворник ослобођен, борби није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква је онда безбедносно стање у граду било у мају и јуну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У граду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срби, да ли су могли слободно да иду по граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како нису могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могли су?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нормално се живело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сасвим нормално?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ишло се у школу, све је се ишло, одмах чим је то ослобођено, није после било, све су то установе радиле, болница, школа, здравство, СУП, све је то радило, општина је била ту, све је то радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке угрожености у граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам да ли је неко од Срба био угрожен, сада да је неко био угрожен, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, да ли сте Ви виђали те добровољце по граду или ту негде у Каракају, у Челопеку, Ви лично да сретнете успут, како је то изгледало?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, људи се возали по тим аутима, возали су аута своја, који су одлазили, долазили, сада не знам ја да ли је он добровољац, да га ја могу гледати да ли је он добровољац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у униформи тај неки?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, у униформи је било, и у униформи и у цивилу, као да је морао он да носи униформу, могао је обући шта је хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пуцали, да ли су убијали по граду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја нисам видео убијање по граду, а могуће да су убијали, јер у граду сам ретко био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви то возили, шта сте Ви возили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Возач у Тршићу, у тој полицијској станици, имали смо један комби који нам је био за потребе нашег одељења, добили из Зворника. Значи, тај април и мај месец, када смо се преселили у Челопек, остали смо, значи негде до јуна, јуна 20., 25. јуна када је тај Видовдан. После Видовдана су се људи доселили за Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви чули да су ти добровољци правили неке проблеме, неке нередне по граду у периоду мај, јуни, јули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, правили су сигурно проблеме, да нису правили проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви непосредно, ако сте видели?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, злостављали су људе, на пример, можда по тим путевима, шта су, откуда знам. Били су неки као пунктови, шта је било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они ухапшени, да ли сте чули за то?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесу ухапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Хапшени су можда крајем јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од стране, кога?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, оне специјалне јединице неке из Сарајева су дошле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је њих позвао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ко их је позвао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да дођу те јединице?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам ја ко је позвао, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате повод, због чега су они ухапшени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, зато ето што су правили више те проблеме, хапшења, можда аута отимање, не знам ја шта су радили, значи, нешто су правили проблема да су морали бити хапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због овога у Челопеку, у Дому?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па и сигурно због тога што се свашта дешавало по теренима, што се дешавало, морали су бити протерани или ухапшени, тако се није могло више издржати. Претила је опасност и људима одавде који су били на свим тим местима, од малтретирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, каква то малтретирања, шта је то, шта Ви знате? Кога су то малтретирани?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, малтретирани су неке људе горе у Челопеку на том игралишту неком, чуо сам да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, пре хапшења тих јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пре, крај јула, кажете, крајем јула су ухапшени, а када онда то?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Можда у јуну, не знам тачно датум, само знам да је било пре тога, да су имали проблема са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то било на игралишту, кога су то ухапсили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, неке људе као који нису хтели да иду, да ли, не знам причало се као, не знам шта је било, сада, тројицу људи горе су нешто малтретирани из челопечке те чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нису хтели да иду у рат?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, да ли рат, не знам ја шта је било, нисам присуствовао ту, само знам да је била прича да су малтретирани људи тамо, неки људи, а нисам био, само је била прича та, откуд знам. Онда је било сигурно неко да их је позвао, ко их је позвао, ја не знам, да људи буду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Економију да су и ту били неки људи затворени, неки цивили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да има и тамо, на пољопривредном добру?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, о томе не знам, ту нисам био никада ни присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Циглана тамо, где се прави цигла, у Каракају, да ли сте то чули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: То нисам чуо, то сам после чуо, то је се већ чуло после рата да су ту неки људи били, а у току рата то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику су били и у Челопеку су били, то, а за остало прича је више после рата зна се, него у рату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам био, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на рат, тај јули месец и сада ти људи похапшени, да ли сте Ви видели то или сте чули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Чуо сам да су похапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Зворнику, у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у граду су ухапшени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Хапшени су у граду, па су били у Бијељини у затвору, да ли у Бијељини или, одвезени, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ту боравили у Бијељини, да ли сте чули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, не знам, нисам се распитивао, само знам да је била на средствима информисања да су похапшене паравојне јединице и да су одвезени у Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су нешто, неки инспектори долазили, нешто да питају у Зворник поводом њиховог боравка у Зворнику, пошто су ухапшени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас неко нешто питао некада?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли су ме питали тада у Тузли, има то у изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, везано за Дом културе? Осим у Тузли, да ли сте још негде давали исказ, везано за дешавања у Дому културе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Давао сам у Шапцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шапцу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поводом чега?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Поводом тога што се дешавало ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Дом културе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам нигде више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде више нисте?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте чули, да ли су ти људи одговарали за то што се десило у Дому културе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Суђење је било, а колико су одговарали, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте на то суђење главно ни ишли?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете још нечега да се сетите то из Дома културе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, кажем да сам ретко одлазио, да ту буду у Дому културе баш те непријатности што су се дешавале, желео сам што мање да присуствујем томе, јер могу доћи у позицију незгодну тако да имам проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога бисте то имали проблеме?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, од тих људи који су долазили, како не бих имао проблеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас нам је била ова сведокиња Споменка, да ли знате Ви ту жену?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Знам, из Чelopeка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па она каже да је она се ту бунила, причала по месту и тако. Да ли сте Ви чули да и други, нешто сте поменули, да други ту људи из Чelopeка причају, да се ови склоне. Кома су они то причали, какве су то биле приче?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, то можда су биле приче међу собом, да се треба народ, да се одведе из села, сигурно, причали су, Споменка зна, јер она је међу женама причала, нисам ја причао са женом. И она ако је причала, на пример, да су се оне буниле, да се воде, да иду, да, да се селе ту из места, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, коме су се ти људи жалили, да се ти изместе из места?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти Ваши колеге стражари?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, стражари су сигурно причали да се у Зворник некеме шаљу, да се људи селе, да се не може више сачувати, да ће људи сви изгинути, да се воде негде, да се не могу људи тако да обезбеде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је ова Споменка била затварана?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Зворнику? Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затворена?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули колико дуго је била?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, само знам да је била затворена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Знам јој мужа, што јој је муж био превозник, умро јој је муж и знам да је била затварана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули разлог?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је њу затворио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то не знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Можда је разлог што је била, не знам, шта је разлог, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је можда разлог?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Што је била можда Хрватица, у том смислу нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Хрватица, добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли је то разлог, не знам, јер разлог не знам, само знам да је она била, то је сада, да ли је она шта причала, то ја не знам, то мора неко други да зна, а ја не знам. Она Вам може рећи то је разлог, не знам ја разлог зашто је она затворена. Сваки затвореник мора имати разлог зашто је затворен. Да ли је она можда правила са женама побуну, можда је била организатор нечега, мислим не могу рећи јер нисам присуствовао, никада нисам са Споменком никада причао о томе, да ли је она правила побуне, да ли није правила, да ли је, разлог не знам шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули некада да су стражари убили неке људе испред Дома?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: То нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При бекству неком, ноћу, нешто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко некада причао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам причали ове колеге стражари да су ти људи долазили да су неке одводили и да их нису враћали, да се неко одведе па да се не врати?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Знам да су одвели негде на размену и да су се враћали. Да ли су их возили у размену, где су вођени, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам причали те Ваше колеге, како они то одведу, да ли нешто потпишу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, сигурно јесу неки папир, чим су их пуштали да их одвезу, доведу, не знам, нисам био, значи да је био папир или књиге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам, да ли сте причали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам присуствовао, а могуће да је било, нисам присуствовао. Ја Вам кажем, ја сам редак случај ту био, да сам желео да се удаљим што пре, гледајући да не дођем у непријатну ситуацију ради тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио ту Петко Панић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Петко Панић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У мом присуству никада није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био, на којој функцији у том јуну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, да ли је био командир, да ли је био заменик горе у Зворнику командира милиције, не бих знао рећи тачно, јер у Зворник сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Мико Миљановић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Мико Миљановић, па сигурно помоћник или неки шеф од тих мањих шефова. Имао је сигурно мање место од Петка и Маринка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мање?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па ја мислим да је мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ерић Славко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ерић Славко је тада погинуо, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја мислим при доласку у Челопек тих људи, пар дана после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То крајем маја?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Три, четири дана, пет дана, не бих тачно знао рећи када је погинуо, али убрзо је погинуо после доласка тих људи, погинуо у Каменици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту виђали некада неке војне полицајце да долазе? Да ли је било војне полиције ту у току јуна?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, људи су долазили у свакаким униформама, сада да ли је он војни полицајац, да ли је овај полицајац, сада не могу да знам ко је, када је свако могао обући униформу и у цивилу, није то било да је сада неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је у јуну било неке војске легалне у Зворнику на територији општине?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, легална војска би била, што су били мобилисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то били?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, људи, мештани који су били мобилисани у војску, била регуларна војска, ја шта је. Шта, како се звала, да ли регуларна, да ли која војска, не знам ти ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека бригада ту, нека касарна за војску да се смести?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Касарна за војску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Била је касарна «Стандарда», сада, у ком месецу је била горе, то је било до краја рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био главни за војску у јуну, у јулу, у мају?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Пошто нисам био припадник војске, не могу сада ко је био у то доба главни, ту су се мењали команданти, а у полицији сам био пре, а у војсци нисам био никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Благојевића, за неког Василића, за неког?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Василића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, неки командант?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За Василића сам чуо, али нисам га видео, а за Благојевића нисам никада чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни чули за тако неког?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За Благојевића нисам никада, а за Василића сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Марка Павловића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За Марка сам чуо, али га никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за тог човека?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, да је био горе у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли у Кризном штабу, шта је био не знам ни ја, али нисам га никада видео, нисам га уопште ни видео никада, јер нисам га могао да, нисам имао потребе да га виђам, а био је неки Марко Павловић. То је човек који је био из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Србије, а шта је радио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам шта је радио у Кризном штабу, јер нисам никада у Кризни штаб ушао да знам ја шта је он радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки цивил или војник, шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам ја да ли је био цивил, војник, јер нисам човека никада сретао у животу, нисам га никада видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали Анђелка Васиљевића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Анђелка, јесте из Чelopeка, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он ту био стражар?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим некада нешто разговарали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Разговарао у вези тога Дома?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, нисам разговарао, само знам да је он често био ту исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радио је?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, радио код те зграде, Дома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку функцију вишу или је био као сви исти стражари?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, као стражари ту, не знам, ето, не знам да ли је имао, зато што нису имали шефа смене, да је нешто био, да је смену давао, примао, нешто да је био, можда је он старији био, па је био шеф смене, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали шефове смена?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, сигурно је неко морао бити од тих шест, седам, осам људи да је се нешто можда питао, који је главни био, јер не могу бити сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви када дођете са тим Вашим комбијем, да ли видите Ви, како су ти људи распоређени, ти стражари?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Они су били распоређени око објекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око објекта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Око објекта, значи један је морао бити пред улазним вратима, тамо где људи излазе, испуштају их у WC, а остали су били на више места, пошто је се то ишло на више места околo. Значи, један је био можда на десној страни горе према Зворнику, један лево према Козлуку, један доле према Дрини, у зависности колико је било полицајаца, тако су били распоређени око објекта. Ако је било мање полицајаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они сви наоружани?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сви су били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти стражари?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви то дођете?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: «Паповкама», пушкама или на пример, не знам шта су имали, не могу ти рећи, мењало је се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке мотороле, нека средства комуникације?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Није, није, то није тада било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки телефон тамо у школи, да ли је радио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Телефон је радио у школи, а био је телефон ја мислим ту и у кафани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оној тамо прекопута?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, е сада да ли су они користили тај телефон или нису користили, ја никада нисам прилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи из Дома излазили слободно напоље?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, испочетка су људи излазили слободно, док се нису почели стварати проблеми ти, ударање, малтретирање, па су људи затварани тамо да им не би улазили. Људи су седели ту, причали прва два, три, четири, пет дана, они су седели ту, причали. Рачунали су људи ће ићи нормално у размену, никаквих неће проблема бити, људи су се знали између себе ту, седели, причали, пушили, чекало се сваки дан да оду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да је ту неком урезан крст на чело или на леђа?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам био, а могуће да су им свашта радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам да ли сте чули, не да ли сте били?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули никада? Да ли сте чули да је неке ухо одсечено?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Прича се да је одсечено неке уво одсечено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или полни орган?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам полни орган, за уво сам чуо да је било, кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За упадање приликом, да је неко неке одсекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је заклан неко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам видео, јер нисам никада улазио у Дом културе, никада нисам у ону просторију ушао, навирио тамо, то је било страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам то, него, да ли сте чули, да ли су Вам причале колеге?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ретко је ко у то доба смео да прича, страховало се да не дође, ако испричаш коме, тај ко је био ту, плашио се сам себи да му се не догоди нешто после, како си причао. Људи су ћутали, нису ни сами знали шта ће бити од тога, страховали су, то није било свеједно видети тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи били одговорни за њих, ти стражари, кажете страхују, они их чувају, онда шта?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, чували, али нису могли да сачувају, сада да су они убијали кога, између себе почели убијање, то би настао још већи проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих задужио да то раде ту, да ли сте то сазнали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ко их је задужио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Неко из Зворника морао је дати, тај који их је довео да зна ко му је рекао, шта му је рекао, ко да је био, не знам ни ја, нисам ти ја преговарао од тих људи да ја преговарам. Ко сам ја да ја преговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу, коме су одговорни за то што раде ту, тај посао, да чувају људе, да ли Вам нешто кажу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, не знам коме су одговорни, неке су морали бити одговорни, неко их је ту поставио, нису људи сами дошли, значи морали су знати за то, али то је тешко било да се сачува ту. То је било доба рата, које је било, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Бајићу, реците ми, Ви кажете, довозили сте те стражарске смене?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте их и одвозили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, други смену, трећу, никада нисам одвозио, на пример ујутру када пођем из Тршића, ако буде ту седам сати, ја га покупим и довезем горе, ако нема, неко је долазио аутом, одлазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, довозили сте те стражаре из Тршића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ко је био, довозио сам га горе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је ту увек била иста?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Смена?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Није, није никада била иста.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Мењали су се?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Мењали су се, у зависности, ако је људи више, да тај дан нема терена, онда су стално у другој смени, ако су претежно дошли тај дан су били ти људи старији који су ту око Дома одрађивали те смене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Који су све стражари били из Тршића које сте Ви довозили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Стражари су били Тршићани. Био је, који су долазили стално ту?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да, које сте довозили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Љубо Ристановић, Раде Марковић, Панћић Мишо, Јовић Мико, Новаковић Рајо, ко је још долазио. Неки су долазили колима, неки су долазили овако, ко је имао своје ауто, то је близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Јовић Мико, да ли је то Милош или?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мико?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, Милош је из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Милош Јовановић је из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Јовановић, него Јовић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Из Тршића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тршића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Јовић Горан?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јовић Горан, тај је из Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и тај стражар?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, сигурно је био стражар, док је припадао Челопеку или су се мењали, нема ко није ту добио, не верујем да није од полицајаца нико да га је запало да некада буде на стражи, не знам, мислим, не знам да ли је био, да ли није био, нисам га видео, али претежно су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још од Ваших тамо из Вашег места?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, то су све били мештани из Челопека, био је Митровић Милош, Митровић Милан, Милош Јовановић, Крсто Јовић, био ти је, било је ту људи из Челопека и Тршића, можда педесетак људи. Неки су одлазили у војску, неки долазили, значи није он морао бити некога је војска потраживала и онда оде у војску. Неко је долазио нови, неко је одлазио, није ту био сталан број људи који је био задужен, због потребе војске, неко је одлазио вамо, неко је долазио, тако да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А шта они кажу, зашто не могу да заштите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, нису моћни да заштите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: На који начин нису моћни, наоружани су?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Наоружани су, али ти људи који су долазили, он упери пушку, одмах отварај врата или на пример, ако их нађе на вратима, улази.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Шта каже, који су ти људи тако моћнији од њих, а ови наоружани и једни и други?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, људи који су, и једни и други, али људи који су прекаљенији, откуд знам, имају неку већу, то су људи, откуд знам, страх га ухвати када неко од тих упери пушку, сада уперим ја у тебе пушку, ухвати га страх и шта ће, постаје немоћан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је вођен неки разговор, било тамо у станици где сте Ви, где Вам је било радно време од 7 до 3, кажете, да ли је некада вођен неки разговор?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, причано је да треба људи да се што пре одселе, да се људи одавде одвуку, да се људи не могу сачувати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то, треба?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, тражила је и милиција та из смена која је била доле, која је чувала, дај људе да возимо, изгинуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме каже?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, на пример Цвијетку или некоме ко је долазио, дај да види у Зворник, Цвијетко, да се људи иселе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Цвијетко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Он каже ништа, зваће, звао је горе, каже обавестио сам, шта ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао некада Цвијетко, звао сам?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како није питао када је звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже, кога је звао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, звао у Зворник сада кога горе, значи морао је звати полицију, он је подређен био полицији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је некада Цвијетко јавио начелнику за тај проблем?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Могуће да му је јавио, него шта него је јавио, не верујем да му није јавио, да ли начелнику или дежурном доле у станици, да ли дежурни пренесе горе њему, некога је звао, јер немогуће да није звао, људи су тридесет дана ту, а да није звао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта би после тога, да ли се реши тај проблем, убијају се људи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ето, пребачени су после ти људи у Зворник.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Знам, али месец дана је то трајало?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Месец дана, шта ће.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када је то почело да сте Ви добили сазнања да се ту нешто дешава?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Значи, он је обавештавао у Зворник, е сада, да ли није било моћи да их пребаци горе, да ли није било места, да ли није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже Цвијетко, када кажете он јави, да ли он Вама каже повратно, јавио сам и?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Каже, јавио је горе, сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу ти горе, шта каже Цвијетко ту када се видите, када пијете кафу или?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам шта су урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не каже Цвијетко Вама?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам питао шта он каже теби, шта ти кажеш њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, то.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Он је звао у Зворник сигурно, сада кога је он обавештавао, да ли доле дежурног у станици, да ли горе од ових шефова, кога је звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада Вас питамо даље, када Цвијетко то каже јавио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Биће, горе на пример каже, повратно му из Зворника каже, биће, сада није му рекао можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја шта ће друго, неће он, није му рекао датумски, јер не знам, Цвијетко је контактирао са људима сигурно, жалио се и он. Није му било свеједно када је и он знао ту многе људе да се дешава то што се дешава.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, само још једно питање. Да ли сте знали некога ко је био затворен ту у Чelopeку? Да ли сте знали некога, да ли сте познавали некога од тих људи пре или после тога, да ли сте некада разговарали са неким ко је био затворен у Чelopeку? Не тада, него можда и после тога?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: После, сада да сам, после?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не сада, мислим уопште, да ли сте са неким затвореником Чelopeка разговарали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесам, са тим Пезеровићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је превозник?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Превозник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има још неки?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта Вам је он причао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Жалио се човек на услове живота, дај да се види, шта је, то је испочетка што је било, Пезеровић ми причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте разговарали са неким ко је био затворен ту све до тих догађаја, шта се ту дешавало? Да ли Вам је испричао шта се десило?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: После тога нисам причао са њим, у Зворнику, на пример, шта је се дешавало. Дешавало им се свашта, шта ја знам, убиства.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте од неког затвореника Чelopeка чули нешто конкретно?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, да су убијани, да су убијани ту унутра у згради, пуцали по њима, убијани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ту ја тај Видовдан су убијани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али када су Вам то причали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, после када се виђамо, да је пуцано по њима и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рата или?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, и после тога у Зворнику да је то било када је било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Питам Вас за ове који су били затворени у Челопеку, да ли сте некада са неким разговарали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: После рата?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: После рата?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам ни са ким разговарао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ни са ким нисте?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Никада се нисам састајао са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са тим Пезеровићем превозником?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Пезеровића сам затекао када је тек дошао ту, када је дошао прва два, три дана, познавали смо се па причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви рекосте да нисте никада ту ушли, он је био напољу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, па напољу су стално седели, они су седели сви по пољу, јер то је била врућина и седели напољу на степеницама, пушили, седели, причали, с почетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после више нисте?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, нисам после улазио, зато што су настали проблеми,, шта да ми кажу, нисам му могао помоћи да му ја сада причам, шта ћу му причати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте имали идеју да одете негде да тим људима помогнете да нешто питате, шта је са тим људима?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тражено је сигурно, Цвијетко је тражио, морао је тражити од кога шта је тражио, али са ким је он контакте имао, нисам ја могао сада, ко сам ја био тај да преговарам, ко је мене могао позвати да ја сада преговарам, како ћу ја преговарати, само знам да смо првих два, три дана сам их возио у Зворник, да су тражили храну, два, три дана нису добијали храну. Одвезао сам Цвијетка у Зворник и Цвијетко је горе ишао, ја сам остао у ауту и тада су људи почели добијати храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два, три дана нису имали храну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли два, да ли три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на чију иницијативу идете Ви и Цвијетко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ишли смо на иницијативу самих људи, шта ћемо са људима, помреће људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Цвијетко у комби?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У комби и у Зворник да се тражи храна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Е сада између СУП-а и општине, ја сам га ту оставио, он каже завршио сам, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где оде Цвијетко, код кога је ишао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам га питао, али је тај дан храна дошла, почела је редовно после долазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почела је да долази?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, али два, три дана људи нису, да ли два, да ли три дана, не бих знао рећи колико је било дана, не могу да се сетим пре петнаест година, колико је дана било. Значи, испочетка они то два дана нису имали, па су после добијали два obroка, доручак, ручак, јер ручак је био можда у већој количини, тако да, мислим да је два obroка, да су били негде око три сата и око девет, десет сати. Ручак им је био отприлике неко кувано јело, а ово је било отприлике сува храна, као хлеб, конезрва, шта је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ево управо сам себи био прибележио да Вас то питам, везано за службено возило, али бих закључио, дакле, да Цвијетко није имао неко своје службено возило?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Моје приватно возило, а службено није, није имао службени ауто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте били у ситуацији да га још који пут одвозите у централу полиције у Зворник, не само ово везано за ову храну, и касније?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, могуће да сам га одвозио још који пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте евентуално горе односили од њега какве извештаје?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Службене извештаје?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, не, не, да сам ја носио икоме у станицу. У станицу никада у то доба нисам ја улазио, нисам имао потребе горе да ја улазим. Када је он отишао, оде у Зворник, оде горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пута сте га то возили у град још, осим оне хране?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, осим те хране, можда ишао је једанпут, два пута, колико је ишао, немам појма, не сећам се сада колико сам пута ишао у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, са њим?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај дан сам га возио, знам када је било то ради хране, то смо ишли горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: И после, да ли је ишао још који пут, колико пута је ишао, не знам. Не могу да се сетим сада, јер то је пре петнаест година било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли га сачекате да изађе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сачекам га да изађе, сачекам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где он уђе, где уђе, у коју зграду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Улазио је горе у зграду СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли каже када изађе где је био?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Каже, био је горе, седео, каже, причао, шта је причао, не могу ја сада да га питам шта си причао, како си причао, да ја испитујем њега шта је причао. Тражио је, жалио се сигурно да имају људи, да се види да се људи изместе, да се људи одведу, као да је њему било свеједно. И он је знао ту 50% људи из Зворника од тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту хотел близу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Хотел «Дрина»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ту где је ишао Цвијетко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не, у центру града, а хотел је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је некада ишао у хотел?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У хотел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цвијетко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Са мнош није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама није?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Једино ако је изашао, па је отишао до хотела, а у присуству моме није никада ишао у хотел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У хотел га ја нисам возио, једино ако он оде, ако изађе, па је отишао у хотел, јер у хотелу се полиција ту хранила, ова зворничка.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте носили каква требовања баш везано за храну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Требовања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Требовања за храну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: За полицију или за?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Било за полицију, било за нека укупна, није важно, ви се мењате, одвозите групу на линију, па?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Полиција се је хранила, полиција је се хранила исто из хотела, добијала те конзерве.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знаш, да ли сте односили, евентуално, нека требовања која сачини Цвијетко или неко ту сачини каква требовања хране?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: На пример ми никада нисмо ишли из Тршића сами на терен, увек је било из Зворника људи који су ишли заједно и онда се повуче требовање из Зворника, нарезак, паштета, конзерва.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него за људе који остају доле, значи за полицајце који остају у Челопеку, па и за људе који су у Дому, разумете?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Те конзерве се увек доведу, које су биле ту за три, четири дана, јер није кварљива роба и зато су јели људи, на пример ти када су довели из Зворника конзерве, остави се ту да стражу, колико има људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли исту храну једу ови стражари и ови у Дому?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, могуће, нисам никада са њима доле јео, да ли су они јели исту храну, да ли им је довозио камион, можда и за полицију или само за те људе затворене, јер нисам никада са њима доле јео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули како се то бројчано зна колико треба хране за те људе затворене?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, причало се да је било људи 160, 160 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како се сада то, коме се то каже, како се то требају?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај што је возио Секула из Зворника, он је знао број људи који долазе доле, па сигурно по списку који му је дат по броју људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко му даје списак?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, неко му је морао дати, записати колико има људи, да ли има 160 људи, 150 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сигурно да је неко морао, да ли знате ко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јер тај који је правио списак, ко је довео по списку, на пример, каже било је 150, 160, 140 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате како, када су ти људи доведени, да ли је постојао неки списак?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај списак може да зна Мико ако је довезао, тај који их је довезао, да ли је он имао спискове када их је довезао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је имао или не?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Могуће да је имао неки списак људи, али не верујем да је могао без списка, нешто је морао имати, да ли бројачно стање или нешто, не знам, јер нисам присутан био када су доведени. Да сам био присутан, ја бих видео, на пример, да ли је предао списак, да ли је узео списак, тада нисам био ту, али мора да је био, или број људи или списак, нешто је морало бити. Неко је морао негде пописати људе ко је дошао или именски или макар бројачно, да каже, доведено је 150, 160, 140 људи, не знам, мислим да сада ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Бајићу да ли Вам је познато, да ли је кувана храна долазила?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Кувана храна је отприлике долазила за ручак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, како се расподељивала тим људима у Дому?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, ја мислим да су они делили сами између себе, није ту би нико кувар да им сада донесе, тај Секула он им доведе храну ту са камионом, комбијем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Интересује ме, на пример, из чега су јели, да ли су имали тањире, кашике?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не верујем да су имали сви тањире. Мислим да су имали сигурно један број тањира, јер ко би имао толике тањире, то се мењало, а имали су неке тањире, пластичне сигурно, нешто су имали, не знам сада да ли су имали сви или нису имали сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, која сте возила возили у то време, у јуну месецу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како која?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте само једно возило возили?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Само једно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Које?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: «Тамића, форгуна».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Где сте узимали гориво?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Гориво смо узимали у Каракају на пумпи.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико сте плаћали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам плаћао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је плаћао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам ја, ја сам могао горе да наспем гориво, сада ко је плаћао, нисам ја питао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро, значи узимали сте бесплатно?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Узимао сам гориво, није бесплатно, потпишеш се, наспеш колико литара и сада нисам ја питао ко плаћа, значи, могао су ту да наспем у Каракају гориво.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На питање председника већа сте рели да сте успут ове превозили из Тршића, да Вам то није био посао. Шта Вам је био посао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Мој посао је тај, комби смо добили највише за одлазак на терен, јер нама је тај комби служио за одлазак на терен, јер ми смо добили комби у

Тршићу пре него што се то преселило у Челопек. Значи ми смо имали за потребе наше тај комби, значи незванично за Челопек, ми смо га добили пре Челопека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када иду људи на линију?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Када иду људи на линију да их одвезем на линију, да их вратим, то је био, није он био предвиђен за Челопек, јер комби је дошао доста пре, давно, ја сам био возач.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте имали униформу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесмо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви лично?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сви, значи униформе смо имали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да Вас питам, да ли сте некада превозили лешеве?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате да је било неко убиство пре Видовдана?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Пре?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Видовдана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Било је убистава, али ја не знам ко је убијао, било је убистава.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ту у Челопеку, у том логору, у Дому културе?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Било је то, али нисам ја видео та убиства, било је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како знате да је било?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како не знам да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, причале му колеге.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Причале су колеге, сада не знам ко је причао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте чули да су логораши претресани, да су им одузимане паре и драгоцености?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Знао сам, али не знам ко је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Дешавало се и то да су људима узимани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је било са тим стварима што су одузимане приликом претреса?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ваљда су узели себи, нису ваљда оставили мени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је узео себи тај ко претреса?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тај што је претресао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су тражили паре за, да ли је неко тражио паре да би их пустио од затвореника?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Е то не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте то чули?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: То знају људи који су били тамо, ако му је ко тражио да га пусти.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А када су пресељени ти из Челопека, шта сте Ви онда радили, где сте радили, ко Вам је био командир?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Командир?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да сте били у школи у Челопеку?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А када су они исељени из Челопека, да ли сте и даље били у Челопеку?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Још једно време остали у Челопеку, који су држали брану Црвеног муља горе на обезбеђењу објекта, па смо отишли у Зворник на обезбеђење.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да затвореници нису имали два или три дана хране, да је Секула после тога, када је то регулисано, доносио храну?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

НАТАША КАНДИЋ: Да сте видели ту Пезеровића, онда сте у једном тренутку рекли, прво нам реците, одакле Ви то све знате?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како одакле знам.

НАТАША КАНДИЋ: На пример, одакле он зна, он зна ко вози, одакле зна да је Секула доносио?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како не знам Секулу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђао га сваки дан да долази.

НАТАША КАНДИЋ: Физички он седи у школи, не седи.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Видео сам Секулу, она плава «Застава», зна свако Секулу, како не знам Секулу. То је старији возач који ради у хотел «Дрини».

НАТАША КАНДИЋ: Онда кажете, кажете, када сте разговарали са тим Вашим познаником Пезеровићем?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Када је тек дошао, прва два, три дана.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто знате да та два, три дана није имао хране, да ли сте Ви'

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Зато смо се и заузели, зато је причао, шта је, шта људи све.

НАТАША КАНДИЋ: Значи, некога познајете, гладан је. Да ли одете кући да донесете нешто?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ту су људи куповали у продавници некој, они су то куповали. Како ћу однети сада једном човеку, а шта ћу осталима, не могу ја 160 људи хранити, да донесем једном комад хлеба, како ћу донети једном, другом не донети. Нисам ја могао хранити те људе све. Ти стражари су њима отприлике куповали, нисам био, али да су им куповали, кажу, да су људи имали тада пара и да су куповали у тој продавници храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу и они да су куповали.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да су имали пара, кексове куповали, то што је било у, јер продавница је била у склопу тог Дома, испред је продавница била. Ту су они њима обезбеђивали ту храну. Е сада, како ћу ја донети Пезеровићу храну саме, а има их још колико хоћеш, шта њима значи кило хлеба на њих 150, 160.

НАТАША КАНДИЋ: Па, у таквој ситуацији килограм хлеба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо питања.

НАТАША КАНДИЋ: Данас сте рекли, тачно ово, каже, страх ме је било да приђем, када се то дешавало.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како ме неће бити страх, никада нисам видео мртва човека.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате шта се дешавало, па Вас је било страх да приђете?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како не знам да се дешавало свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, од колега, чуо је да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Чуо сам од колега да су их тукли.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли чујете реченицу, он је рекао овако, страх ме је било да п приђем када се то дешавало. Значи у том тренутку када се дешава, он зна да се то дешава, па питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то не могу сада без транскрипта баш.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сам тачно забележила.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ти су људи, страх ме је било погледати, људе у једном Дому, само то, а камоли да уђем ја међу њих. Ту је било доста људи на једном малом простору, страх ме је било.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, пошто, многе детаље знате, онда можете и да нам испричате детаљније шта сте све чули, а не онако генерално.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како могу шта рећи, то није дан, то месец дана су ту били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још нешто имате неко сазнање које нам нисте рекли, а да сте добили од тих стражара колега, конкретно, убијен овај?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Имате сазнања од стражара који су давали изјаве, на пример, да прочитате њихове изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питамо сада Вас, да ли Вам је неко конкретно причао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ја сада причам рекла-казала, не могу то да причам, најбоље имате изјаве, као што имате изјаву моју, имате изјаве њихове, прочитајте и доведите њих остале.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ако сте видели Секулу како доноси храну, па мора да сте видели када неко износи леш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да неко износи леш?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам видео да неко износи леш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се овде према већу. Да ли сте видели некада леш?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам ја видео да износи леш, али виђао када износи то леш, тога Милана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим за Видовдан, добро?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, нисам никада присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо већ питали.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јер ме је страх било да прилазим, јер може ми се десити да ме можда натера ту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо понављати, добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам желео да прилазим.

НАТАША КАНДИЋ: Онда сте нам рекли да нико од Срба није био угрожен, говорили сте о Зворнику, када сте то рекли?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам ја у граду, ко је у Зворнику, ја нисам био полицајац у граду.

НАТАША КАНДИЋ: Не, рекли сте, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо враћати се, само питање.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Полиција је била, у Зворнику је била полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се овде, да бисмо могли да завршимо, само питање.

НАТАША КАНДИЋ: Не враћамо се, него ја косристим прилику.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У граду да ли је био ко угрожен ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, рекли сте генерално, нико од Срба није био угрожен, све је радило, полиција, школа, фирме, све је радило, рекли сте, мислећи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте, ја мислим да је радило у граду све да је радило, да је радила и школа и све те установе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо понављати.

НАТАША КАНДИЋ: Мене занима онда када сте тако рекли да нико од Срба није био угрожен, реците ми, ко је био угрожен?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, не кажем ја у граду ко је био угрожен.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, хајде да се оставимо града, генерално, значи, има ли у том Тршићу ваљда нека школа, значи све је радило?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Има у Тршићу школа, радила је у Тршићу школа, основна школа.

НАТАША КАНДИЋ: У другим селима?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Радила је школа, значи ја сам био у Тршићу и Чelopeку.

НАТАША КАНДИЋ: Ако сте рекли тако да знате да Срби нису били угрожени, онда знате и ко је био угрожен и да ли је неко био угрожен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли је неко био угрожен?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, нисам присуствовао, знам само да су ту у Чelopeку били угрожени, а на даљим местима нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови људи у Дому?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, они су били угрожени, а да ја сада причам у Козлуку, у Козлук нисам никада улазио због тих ратних дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: После ратних дејстава сам пролазио кроз Козлук, значи, док је било у Козлуку дејстава, нисам никада долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У град сам мање ишао, кажем, два, три пута када сам возио, а да ли је у граду било угрожено, то имате полицију из града, позовете, питате који су били тим секторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте после Чelopeка били на брани Црвени муљ?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сте Ви били у Бијелом Потоку, оног дана када?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Никада нисте били у Бијелом Потоку?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, био сам пре рата.

НАТАША КАНДИЋ: Како знате за који дан Вас питам, реците ми молим Вас, јер сте одмах рекли, не нисам био?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Зашто бих ја рекао за који дан ме питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према нама. То није предмет оптужнице, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, многе ствари данас које смо питали, није било предмет оптужнице, ово је сада унапред одговорио да није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За то се управо води нова истрага, због тога.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јер сам ја био на брани Црвеног муља крајем јула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јула, то нам није период.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Значи то је објекат «Глинице», «Глиницин» објекат кога је обезбеђивала полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај «Црвени муљ» нам није у оптужници.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: То је било на обезбеђењу објекта горе ради безбедности «Глинице» и тога, то је било велико језеро, киселина, шта је, полиција је то обезбеђивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, Ви сте сведочили пред Окружним судом у Шапцу?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да. А у вези са чим, да ли знате, да ли се сећате због чега?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Давао сам изјаву тада и на суђење нисам ишао и шта је било не знам ја, да ли су тражили или нису тражили, у то доба је био рат, нисам ишао, то је била трећа, четврта година, не сећам се, знам да је био рат.

НАТАША КАНДИЋ: Знате ли шта је било са тим Вашим познаником, пријатељем Пезеровићем?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Жив је.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте га видели после?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам се састајао са човеком никада.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некога видели из тог Челопека после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питала је колегиница пре десет минута.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам контактирао са људима тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, окрените се.

НАТАША КАНДИЋ: Данас је рекао прво да је контактирао одмах тих дана, па онда је.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Тих дана сам са Пезеровићем био, када је Пезеровић довежен, два, три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је на питање члана већа да се после није.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја сам се са човеком састајао пред Домом, када је био. После нисам могао да се састанем, не знам шта ћу му, шта ја да му причам, лажем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се ни сретали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, не могу да се срећем са човеком, шта да му кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте се срели, не шта ћете да му кажете, него да ли сте се срели?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисмо се после сретали, нисам прилазио, са човеком сам причао, јер смо били превозници, причао ми је човек шта да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питамо за после, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, само ја једно питање. Да ли су се закључавала врата од тог Дома?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где је био кључ?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, кључ је био код неког од полицајаца. С почетка се нису закључавала, људи су седели сво време, по цео дан су седели на степеницама, првих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава са кључем после?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: После они закључају и држе кључ од страже ко држи, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је кључ некада био у школи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам, да ли ношен у школу, да ли је вамо, нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто мењала пракса са тим кључем?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да ли то стражари знају, на пример, од тих људи, да ли су они закључавали, где су га држали, куда су га носили, јер то људи имају који су били стражари, они знају на пример, Милош, овај зна или на пример, да ли су га, где су га држали. Нисам никада пришао да откључајем и да гледам врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питасте Ви Милоша или овога Лазију.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Где ти је кључ, па питаћу га где је кључ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да Вас питам, не где ти је кључ, него питасте ли Ви, да ли су закључани, како онда улазе када су закључани?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Натера га да откључа, упери му пушку, отвори врата и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам то причају или то Ви закључујете?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па знам да се тако дешавало, причају људи, натерани су са пушком, отварај врата и шта ће човек када му стави пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, рекао је и Срећо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још ко?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па и Милош је причао и ти сви што су били ту, који су били, држали то код тог кључа, да су бојали се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је конкретно неко од њих рекао, тај «П» или Милош да се њему то десило или да се неком другом опет десило?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Од тих људи који су више били ту, не би никоме се ни десило, кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се сетите конкретно, ко Вам је рекао, упери пушку и морам да откључам?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Прича је била, само кажу, дођу са пушкама, упере пушке и то, морао је да отвори, јер ако не отвори, можда се бојао да не убије њега или да побије све, па ће опет узети кључ и опет отворити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите колега.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, ја бих замолио, морамо овде бити мало ефикаснији, да упозорите пуномоћника оштећених, госпођу Наташу Кандић, да кроз овај поступак не шири причу која се не односи на ову оптужницу, значи то је својеврсна злоупотреба процесних права и да ми не трпимо то, јер нисмо дужни да то слушамо, јер убудуће ћу реаговати, а Ви пустите све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док се питање не постави, како ћу да реагујем.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија, малу примедбу имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ћу да реагујем док не знам шта ће неко да пита.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: На Вас, на упорно Ваше инсистирање сведоку, збуњујуће питање, ко је могао бити одговоран у општини за те људе што су у Челопеку, он није могао да одговори, али сте Ви питали па ко је био председник општине, он је рекао Брано Грујић, каже председник општине је био Брано Грујић. Моје питање би било, за сведока, јесте Ви сигурни да је у то време Брано Грујић био председник општине?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ако нисте сигурни, немојте викати не знам, то су крупне последице за појединог човека, знате. Да ли је био Јова Мијатовић, да ли је био председник Извршног одбора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, он је сам рекао, председник општине је био Брано Грујић, он је сам то рекао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте Ви сигурни у то што сте рекли, да ли је у то време тачно био Брано Грујић председник општине?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Можда није Брано, не знам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е па тако реците, немојте да.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја нисам никада био са Браном, седео ја горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сигурно из исказа овог сведока такве ствари не утврђујемо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, видим ја, Вама је неопходно да сваки сведок каже да је Брано Грујић био ту, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја питам за сваког оптуженог.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Доста се тенденциозно овај поступак од почетка води. Молим Вас судија, моје питање би било за сведока, Ви стално помињете неки терен. Мене интересује, ми смо овде нама стварају представу да је ту потпуни мир био у том Челопеку, околним селима, Ви кажете, стално идем на терен, на терен и тих дана у тих месец дана, рекли сте да сте стално возили људе на терен. Терен, рекосте да је шест километара линија фронта од овога.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Негде је било шест, негде је било више.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, тако је.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: До Шетића је било 15 километара.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је опасно било на тој линији тамо, да ли је било рата?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како није било рата.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли се гинуло?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, како није.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Па, не, ми овде мисли да је све, гинули се значи?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Гинуло, у Каменици изгинуло народа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро хвала, немам више питања.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: На Баљковици изгинуло народа, у Китовницама изгинуло, у Малешићу је гинуло народа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: У том периоду?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нема села где није гинуло народа.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сваки дан возили на тај терен?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам сваки дан, зависи од потребе, то је било када се из Зворника иде, онда искључиво ми идемо са њима на терен, ко назове, каже, идете, 20, 25 људи на терен, зависи од потребе шта је, јер пуцале су линије, паљена су села, Баљковица попаљена, Каменица попаљена, Малешић је попаљен, доле су попаљени били, онај, како се зове горе код Малешића, ови, само мало, испод Јусића доле, не знам како, Андравићи, онда попаљене су доле биле Равне Њиве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамо полиција ангажована свакодневно на тим линијама разграничења?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, зависи од потреба, сваки дан је било проблема, на тим местима, Баљковица погорела, један део Китовница, Делићи тамо и то је било попаљено, Петковци били угрожени, Шетићи доле били изгорели, Бошковићи, то сва села која су била везано по том делу, било је ратних дејстава и морали су људи да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до линије исто има неке опасности или нема?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, до линије, сада, да ли има опасности, али како нема опасности, када је рат, опасност је свагде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислим, до линије, да ли и ту има неких борби или само од линије надаље?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нема, од линије, тамо су борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од линије надаље?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Где је линија, ту је борба, не може бити сада ван борба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да питамо. Изволите. Ко је први, Ви сте први?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само да се надовежем на исказ сведока, каже, шест километара линија фронта и.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Није линија фронта, шест километара од Козлука је линија фронта, има двадесет километара од фронта.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Педесет километара можда, сто километара.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да, попаљена ова села Бошковићи, Петковци и тако даље. Па, ко попали та села?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ко попали?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, Муслимани и Срби, у свим тим деловима који су везани, ко ће попалити.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли су то српска села која су попалили Муслимани?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Па, Равне Њиве су на пример српско село, Одачина је српско село, Малешић је српско село, Китовница горе је један део српско село, Баљковица српско село, Бошковићи српско село, горе неко од Ђевања, Косјерева, Лијешња, Каменице, Дрињаче, горе дела Папраће и тога, није Папраће, Црног врха горе и део Ораховца и то су све српска села која су била везана гранично.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли су и тамо Срби били у ситуацији да нису угрожени?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Свако је био угрожен, свако, како неће бити угрожен када је рат.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Добро, толико о томе, него мене више интересује, везано за оптужницу, ови људи које сте Ви возили на стражу, а из Тршића су, Мишо Пантић, да ли је он још у Тршићу, жив?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Жив?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ово што сам ја записао, Новаковић Рајо?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Јовић Мико?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте, сви су живи.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Раде Марковић, све ове што сте набројали?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Да, ту људи који су били, е сада када је ко био у смени, ја не знам. То није било моје да ја пратим.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: И сада су на том подручју Тршића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Сви су ту.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Драган?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стражар?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Презиме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепановић, Стевановић?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Стевановић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: У Чelopeку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стражар да је био Драган?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Драган Стевановић је био из Тршића у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек из Тршића?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки човек крупан, ситан, какав?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ситан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ситан? Да ли је био неки крупан Драган?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Драган крупан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да је био стражар ту у Дому?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Само мало да видим ко је све био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињу се неки Велики Драган и Мали Драган, да ли Вам то нешто говори?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не говори ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа? Добро, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок нам је детаљно сада описао, информисао нас шта се догађало на линији фронта и у селима, па ево ја имам само још додатно питање, пошто иде на терен, шта се догађа у селима Скочићи, Снагово, затим Јусићима, Ђулићи, затим Дрињача, реците нам?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам рекао да сам био у тим свим селима, ја кажем да је се дешавало на свим селима.

НАТАША КАНДИЋ: Лупићи, реците нам, да ли знате нешто о овим селима?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Откуд знам шта се дешава, дешавало се свашта и са једне и са друге стране, линије су пуцале, народ је гинуо, шта је било паљено, значи, док је се дешавало.

НАТАША КАНДИЋ: Па, како за једно село знате врло детаљно, а за друга не знате ништа?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Нисам ја био са друге стране тамо, ја сам био са ове стране, нисам био са оне.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је Шалићева примедба само повод, али хоћу да кажем да је рецимо ово данас, када је ова госпођа као сведок саслушавана, у неком тренутку изгледало да је то парница за накнаду штете, јер је детаљно испитивана о затвору који нема никакве везе са оптужницом, а логори имају везе, утолико су регуларне јединице чувале, а било је девет логора у Каракају, па ми знамо добро да се води поступак, али, може то да се, мислим, контекст тих логора је значајан и због одговорности која је овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али нећемо за конкретан, јер имамо нову истрагу, то сада нећемо, колега ће питати ако има потребе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, али хоћу да кажем, баш придружујем се овом, баш што каже да се, што каже Шалић да се проширује оптужница. Данас је више од сат времена испитивана сведокиња на околности, од стране председника већа, на околности које немају никакве везе са оптужбом, нити било каквом одговорношћу ни Грујића, ни овога, оптужених овде, она је испитивана, зашто је била, где је била, како је била, како је долазио муж, свекрва, шта је рекла, шта је овај, шта је онај, то је причала више од сат времена, а овде шта год се тражи за Технички школски центар, каже, то је, а то је директан контекст, прво и географски је близу и временски и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведокиња је позвана зато што је из Челопека и знамо зашто је позвана, не разумем сада ову примедбу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јасно је зашто је она позвана, сем да тражи накнаду штете од УННСР.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имамо ли још неко питање за сведока? Питања оптужени? Нема нико питања? Добро, хвала Вам.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вас је коштао долазак у суд, повратак?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Аутом сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте платили бензин, колико тражите?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Што више, то боље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте платили, отприлике гориво?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам колико ће ми возач узети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Не знам колико ће ми возач узети што ме довезао, не знам, не знам, мислим, довезао ме човек са аутом и сада нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите колико Вам суд одреди или више, колико?

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Што више, то боље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Колико суд одређује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове по нахођењу суда, па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку трошкове у износу од 3.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала што сте дошли.

СВЕДОК АЦО БАЈИЋ: Ја сам завршио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес ће се наставити 29. марта 2007. године у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

ВРЗЗ 0104